

Công Chúa Lạnh Lùng

Contents

Công Chúa Lạnh Lùng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 7 - 2	13
9. Chương 8	15
10. Chương Ngoại Truyện	17
11. Chương 9	18
12. Chương 10	25
13. Chương 11	27
14. Chương 12	30
15. Chương 13	33
16. Chương 13 Tt	35
17. Chương 14	42
18. Chương 14 Tt	47
19. Chương 15	51
20. Chương 15 Tt	53
21. Chương 16	55
22. Chương 17	57
23. Chương 18 - 1	62
24. Chương 18 - End	67

Công Chúa Lạnh Lùng

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật: Nguyễn Hàn Băng Băng (nó): 17t. Tên hiện tại là Nguyễn Bảo Nhi, hiện đang s

1. Chương 1

Chap 1. Quá khứ đau thương

7 năm trước

- Papa, papa đừng bỏ rơi con mà, huhu..._ một đứa bé khoảng 9,10t đang quỳ trước một người đàn ông, khóc thảm thiết_ con làm gì sai con sẽ sửa, con sẽ ko không nheo đòi papa nữa mà, con sẽ ngoan mà papa, hixhix...

- KO BAO GIỜ! Mày đã gây rắc rối cho ta và cái gđ này rồi_ người đàn ông đó lên tiếng_ hãy rời khỏi cái gđ này ngay lập tức! Quấn gia đưa con bé này ra ngoài đuổi nó đi, MAU LÊN!

- Papa ơi đừng đuổi con mà papa_ thấy bóng một cậu bé đi xuống, nó liền hét to_ hai ơi hai, hai ơi bảo papa đừng đuổi em đi mà hai, hai thương em mà hai... Hai ơi... Hix...hix...

Nó vẫn gào thét, nước mắt chảy ra như suối. Cậu bé vẫn ko nói gì, ánh mắt đau thương nhìn cô em gái đang bị lôi đi, rồi lập tức chạy lên phòng giấu nước mắt đang chảy tràn trên khoé mi, gục đầu xuống.

" Hai xin lỗi, hai có lỗi với bé Băng nhiều lắm. Rồi lớn lên hai sẽ đón bé về. Hai hứa đó

".

Tiếng cô bé đáng thương khuất dần sau cánh cửa. Người đàn ông đó cũng quỳ xuống, giọt nước mắt cũng theo đó tràn theo.

...Cô bé tên Băng đó đã ko biết họ đã đau khổ thế nào...

Lầm lũi bước đi... Nó đi mãi, tay nó vẫn cầm con gấu Teddy, đến lúc nó mệt lả, chân tay rã rời, mắt nó tối sầm lại, hai tai ù đi. Choáng váng... Cuối cùng nó ngất xỉu. Nó vẫn mê sảng, nước mắt tràn trên gò má nhỏ bé.

- Papa... Hai ơi... Đừng... Đừng bỏ... Bỏ con... mà... Xin lỗi mọi... người... Con sai... sai rồi mà...

Quá khứ

Khi nó ngất xỉu đã được một gia đình mang tới bệnh viện và chăm sóc nó. Đó chính là gđ nó bây giờ. Họ luôn gắng hỏi nó về gđ nhưng nó chỉ im lặng, ánh mắt hướng về xa xa, nơi đang có những tiếng cười trong trẻo phát ra thật vui tai nhưng đối với nó thì nghe rất đắng.

" Papa, anh hai. Con sẽ ko gây phiền toái cho hai người nữa. Hai người sống tốt nha.

".

Rồi nó lại gục đầu vào gối và khóc.

Năm nó 11t.

- Pama nuôi, con muốn ra nước ngoài một thời gian_ tiếng nó trong trẻo phát ra, nghe như tiếng đàn vậy.

- Nhưng con mới 11t, làm sao tới đó được_ mama nuôi của nó nói_ và lại, ai ở đó với con?

- Ta sẽ cho con đi_ tiếng papa nuôi của nó phát ra

- Ông, sao cho nó đi được, mặc dù nó ko phải con ruột chúng ta, nhưng chúng ta luôn coi nó là một thành viên trong nhà, sao ông lại...

- Papa, ko cho chị Bảo Nhi đi đâu. Chị ở nhà chơi với con_ tiếng một cậu nhóc 8, 9t đang mè nheo với bố của mình.

- Tôi có một người bạn chuẩn bị ra nước ngoài làm ăn. Cho nó ra đó học. Còn chi phí thì...

Papa nuôi đang nói dở thì nó cắt ngang, giọng mang hơi lạnh:

- Chi phí con sẽ tự lo. Papa yên tâm.

- Nhưng con...__ mama lấp lửng__ con có 11t thôi mà...

- Con sẽ tự biết cách. Mama yên tâm. Con sẽ kiếm tiền bằng chính sức mình, ko kiếm những đồng tiền bẩn thủi làm mất mặt gđ mình đâu.

- Ta sẽ gửi cho con hàng tháng 5 triệu. Tuy nó nhỏ nhưng sẽ giúp con chút ít. Ko được từ chối__ giọng papa nghiêm khắc

- Con biết rồi thưa papa.

Vậy là nó được ra nước ngoài. Cậu nhóc vừa mè nheo với papa giờ đang khóc thảm thiết và được mọi người dỗ dành.

1 tuần sau, nó được ra nước ngoài. Đúng như nó nói, nó đã kiếm tiền bằng chính sức mình. Nó cùng Ana, cô bạn mới quen tự mình lập một công ty lớn tên Pink. Công ty đã trở thành một công ty đứng trong Top 10 TG. Nó cũng cùng cô bạn mình lấy xong 4 bằng đại học quốc tế các ngành khác nhau chỉ trong vòng 3 năm. 2 bọn nó được đặt biệt danh: Nhị công chúa tài năng. Ana và nó luôn bí ẩn ko bao giờ xuất hiện trước công chúng với cái danh hiệu đó cả, chỉ được mọi người biết đến dưới những cái tên bình thường. Với Ana, nó vui vẻ và thi thoảng nở nụ cười. Còn với những người khác, nó là một CÔNG CHÚA BẮNG GIÁ.

Nó 15t, tạm biệt Ana và trở về nước. Nó gặp lại pama nuôi và em nuôi nó. Nó nói với pama nuôi nó về công ty, vấn đề học hành và cuộc sống của nó. Pama nuôi và em nó bảo phải giấu sự thực này và tiếp tục học để tránh nghi ngờ.

2. Chương 2

Chap 2: Hiện tại. Nỗi khổ.

Bây giờ, nó đã trở thành một cô gái tròn 17 tuổi. Đôi mắt nó luôn chứa một sự buồn bã và khổ đau. Đặc biệt, đôi mắt đó ko biết cười... Nghe lời pama nuôi, nó đã học và dưới một bộ mặt xấu xí với kính cận và khuôn mặt bị phần nâu che đi vẻ xinh đẹp.

.....

Tại trường Green, nó đang bước vào lớp:

- Ê, con nhỏ xấu xí đến rùi kìa tụi bay__ một con nhỏ vẽ kênh kiệu bước tới, nói với nó về mĩ mai__ ai chà, bạn Nhi vẫn quê mùa vậy nhỉ. Sang năm học mới chúc bạn vẫn như xưa nhá, đồ xấu xí!

Nó nghe nhưng vẫn cố nhin. 2 năm rồi còn gì, nó nghe 2 năm rồi, bây giờ chỉ như gió thoảng thôi.

- Con nhỏ xấu xí.

- Nó di truyền từ ai mà xấu vậy nhỉ. Haha

Bla... Bla...

(Lâm Oanh Hạ: hotgirl của trường, kênh kiệu, đánh đá, hay bắt nạt nó khi ở trường)

Đúng vậy, 2 năm rồi, nó luôn sống chịu đựng như vậy. Ở nhà, nó vẫn cùng Ana ở bên Mĩ điều hành công ty đang phát triển ngày càng rộng. Còn ở lớp, nó là một cô bé xấu xí ko hơn ko kém.

3. Chương 3

Chap 3: Sự xuất hiện của 2 hotboy chuyển trường

Green school, 6. 58

am

- Học... Học... Phù! May quá ko muộn học__ nó thở dốc, chạy vội vào trường. Lý do là nó hôm qua thức quá muộn nên bây giờ phải chạy học tốc thê này đây.

11A1

- Hê, Nhi, sao mà đến muộn vậy?__ cô bạn Như của nó bước tới, đập nhẹ vào người nó đang thở dốc.

- Ủm, hìhì, tại... tớ... dậy.. muộn__ nó vừa nói vừa thở.

- Mệt quá hả? Vào chỗ nghỉ ngơi đi.

- 0k. Nhưng mà hôm nay...__ nó nói lấp lửng, xem chừng đang nghi nghi điều gì đó.

- Sao? Hôm nay có vấn đề gì hả?__ Như ngó quanh__ bình thường mà.

- Ko. Hôm nay sao bọn con...

Tùng tùng tùng

- Thôi, vô lớp rồi. Tẹo nói tiếp nhá__ Như nháy mắt, rồi về chỗ của mình.

Nó ngồi một chỗ nhíu mày khó hiểu:

" Sao hôm nay bọn Kiều Oanh Hạ ko tới chỗ mình phá nữa ta?

" Nghĩ rồi nó gục đầu xuống ngủ. Tiết đầu là tiết tự chọn, nó cho phép mình ngủ một chút.

Một lát sau, Kiều Oanh Hạ mới bước vào lớp, mặt tươi tỉnh, kênh kiệu nói:

- Đây cả lớp, hôm nay có học sinh mới đó. Là boy. Từ trường KW đó, biết chứ?

Lập tức những tiếng xì xào nổi lên.

- KW? Đó là trường lớn nhất nước mình mà?

- Sao phải chuyển về trường bọn mình?

- Chắc học dốt quá hả?

Bla... Bla

Cô giáo từ ngoài bước vào, thấy học sinh ko đứng dậy chào mình thì bực tức, hét to:

- TRẬT TỰ! Mấy cô cậu im hết cho tôi!

Im bắt.

Hài lòng, cô giáo nói tiếp, mặt thay đổi, cười tươi như bắt được vàng:

- Hôm nay, lớp ta có 2 bạn mới chuyển tới__ quay sang cửa lớp__ hai em vào đi.

Có hai dáng người bước vào. Lập tức những tiếng thét của phái nữ trong lớp kêu lên:

- Ôi, đẹp trai quá! Pro thế.

- Mĩ nam! I love you! (oẹ)

- Ôi, anh ơi, tới rước em về làm vợ anh đi.(sặc, bằng tuổi gọi là anh)

bala bolo bulu belu

- IM!__ Một mĩ nam mang vẻ đẹp lạnh lùng đang bực mình quát lên một tiếng.

Im re.

Thấy tình hình đã ổn, cô giáo lên tiếng:

- Hai em tự giới thiệu đi.

- Lãnh Hoàng Minh Tuấn__ mĩ nam vừa rồi cất tiếng, giọng điệu lạnh lùng.

- Hi các girl xinh đẹp. Mình là Justin Ken, mong mọi người giúp đỡ tận tình__ chàng trai bên cạnh lên tiếng, rồi nở một nụ cười chết ruồi à nhằm chết người, quay sang hỏi cô giáo__ thưa cô, chỗ của bọn em ở đâu ạ?

Cô giáo ngây đơ bây giờ mới tỉnh, lắp bắp:

- À các... Các em tự chọn chỗ ngồi.

Hắn ngó quanh, thấy chỗ nó còn trống. Lạ kì là, sao nó ko như bọn con gái khác, hét ầm lên khi thấy mình mà chỉ ngược lên một cái rồi ngủ tiếp(chị này miễn nhiệm giai đẹp)

” Thú vị

” Hắn nhếch môi cười nửa miệng, khiến bọn hám zai được dịp hét lên.

- Em ngồi cạnh bạn kia__ hắn chỉ vô chỗ nó, rồi bước thẳng ngồi cạnh.

- Em ngồi đằng sau bạn__ Ken nói, rồi chạy xuống ngồi đằng sau bàn nó.

Điện xẹt từ các nữ sinh hướng thẳng vào nó, nhưng nó vẫn ngủ ngon lành.

Hắn nhìn nó.

” xấu xí

” là lời nhận xét của hắn lúc này. Ken ngó vô

” nhỏ xấu xí. Vụ này cô chết chắc với nữ sinh trong trường này rồi. Xem cô xử sự thế nào. Ai biểu cô ko chào đón tôi. Kaka

”(nham hiểm)

4. Chương 4

Chap 4: Cuộc đấu đầu của công chúa lạnh lùng và hoàng tử băng giá

Reng... Reng...

Hết giờ học rồi. Nó tỉnh dậy, định bước tới chỗ Như để rủ ra cắgtin ăn. Nhưng...

- Cậu là ai? Sao ngồi đây?__ nó nhíu mày, ngó hắn.

- Học sinh mới. Ngồi đây__ hắn nói, chân gác lên bàn.

- Ok. Hiểu. Tránh ra__ nó nói ngắn gọn, giọng nói sầm xuống.

- Ko. Thích thế__ vẫn giữ giọng điệu băng giá, hắn nói ngắn hơn nữa.

- Điên à?__ Nó phang hắn một câu ngắn hơn nữa.

- Ko__ nhếch môi cười nửa miệng, hắn nói.

- Khùng?__ -10 độ, nó bực rồi đấy.

- Ko.

- Ok. Đừng hỏi hận__ điệu cười hết hắn, nhưng nó cười có vẻ nham hiểm hơn.

Hắn hơi rùng mình, nhưng đâm lao phải theo lao thôi:

- Thách!

- Ok!

Rầm! Hậu quả là đây! (>.

) Chân hắn gác trên bàn bị nó giơ chân lên đập xuống đất ko thương tiếc => người hắn theo đó rớt xuống đất

(=. =

” đáng đời).

- Cho chết. Ai biểu chặn đường của tui_ nó lấy lại giọng vui đùa mà hàng ngày vẫn sử dụng, mĩa hắn rồi bước ra căng tin, ko quên rủ Như đi cùng.

- Aisiz, đau quá. Cô đợi đó đồ xấu xí kia!_ hắn gào lên tức tối.

- Olala! Anh bạn đánh chết cũng ko thay đổi giọng điệu đáng ghét của mình(bằng giá đó mn. Tên này ko thích kiểu giọng đó nên mới nói là đáng ghét)_ Ken nói, giọng đầy đùa cợt.

- Nếu cậu muốn sống thì câm-miệng-lại_ tức lắm rồi nè.

Ken im luôn. Gì chứ tên Minh Tuấn này ko đùa được. Hắn nói là làm đó. Ko chừng bị xử ko biết đường về luôn.

Căngtin trường.

- Oa, ko ngờ đó. Cậu dám đập hotboy trường mình một cú pro như vậy. Tổ tưởng cậu yếu lắm cơ_ Như nói, cười hìhì, tay bóc chiếc bánh rồi bỏ vô miệng.

Nó hơi khựng lại. Khoe? Hình như cú đó tầm thường mà. Rốt dễ dàng. Nghĩ rồi nó giả cười haha:

- Cậu nghĩ tớ là ai chứ? Nguyễn Bảo Nhi à nha. Chớ coi thường! Haha.

- Nhưng cậu phải cẩn thận. Bọn con gái trường này ko tha cho cậu đâu.

- Haizz. Mình biết rồi...

- Thôi, cậu ăn đi, tớ lên lớp làm bài tập đây.

- Ủ.

Như đi rồi, nó thở dài nhìn phần ăn của mình.

- Vịt xấu xí, cô ngồi đây hả?_ hắn và Ken từ đâu xuất hiện, ngồi vào 2 cái ghế trống đối diện nó làm cho nó giật nảy hết cả người.

- Oái, tên điên kia mi từ đâu chui ra vậy.

- Từ lớp chui ra đây, được chứ?_ hắn thản nhiên ăn trước sự tức tối của nó.

- À. Ừm_ nó nhếch môi (nguy hiểm)_ hahaha. Xem anh thì chui ở đâu ra thì được nhỉ. Lớp đâu phải là cái hầm mà anh chui từ đấy ra. Bộ anh bị thiếu năng hả?

- Cô...cô...

- Khổ thân, cháu nó đã thiếu năng rồi còn nói lấp_ nó liếc sang tên Ken đang cười sảng sặc, ko nói nổi_ các anh nên học lại lớp 1 đi.

Ken cười một lúc nữa, cảm giác ko thể nổi. Ôi thằng bạn của mình đang đen xì mặt lại kìa. Vụ này mà lên báo chắc hay lắm đây... Mà khoan đã!

”Các anh nên học lại lớp 1

”? Các anh... Các anh... Ken ngừng cười và nhận ra (chậm tiêu):

- Này cô kia sao lôi tôi vào hả?

- Máu lên não chậm quá đó anh bạn__ nó mĩa mai rồi rời khỏi bàn, lên lớp trước bao con mắt tức giận của bọn hần và nữ sinh trong trường__ pipi, tui lên lớp đây.

- Hãy đợi đó, con nhỏ xấu xí kia!

- Tôi sẽ chờ! Hahaha.

Ngoài căng tin, nụ cười của nó cũng vụt tắt. Nhưng... Cảm giác lúc đó... Khi ở cạnh hần... Hình như... Nụ cười đó... Đó là... Một nụ cười thật sự. Thật sự...

Tại sao?

~

Trong lúc đó, có một người con gái nhìn bọn nó và hần vui vẻ với nhau, rất tức giận, bàn tay cô gái đó vò nát bông hoa hồng.

” Con nhỏ xấu xí, xem chừng mày ko muốn sống rồi. Dám động đến hai anh ý của tao là coi như mày hết đời rồi. Thích thu hút người khác bằng vẻ xấu xí của mày ư? Mấy anh ý rồi sẽ chán mày thôi. Ha. Tao sẽ dần mất mày để ày biết thế nào là lẽ độ!

”

Bông hoa hồng bị vò nát rơi xuống đất, người con gái đó quay bước bỏ đi... Để lại một sát khí đáng sợ vương vấn lại. Ai?

Hehe. Mn nhớ đọc rồi cho ý kiến nhá. Nếu có sai sót gì nhớ nói để mình sửa chữa. Chap sau sẽ có bất ngờ lớn đó. Ai muốn đoán ko? ^o^

5. Chương 5

Chap5: Tính cách thực trở lại.

Tại nhà nó. 11h45 pm

” Minh hôm nay thật lạ. Nụ cười thật sự của mình trừu gđ và Ana ra chưa hề xuất hiện. Vậy mà hần lại có thể làm xuất hiện sao? Mà hần tên gì nhỉ? Ôi trời mình ko biết nữa(=.=

em phục chị) Minh lại nói đi đâu rồi. Ngủ thôi!

”

Lần đầu tiên, nó ko khóc kể từ khi đó. Lần đầu tiên, nó ko nhắc tới gđ cũ của nó trong nhật kí... Quên hay lý do khác?

Nhà hần, cùng giờ

Hần nằm trên giường, suy nghĩ:

” Con nhỏ xấu xí kia đáng ghét thật. Dám làm mình mất mặt trước bao nhiêu người như vậy. Xem mai tôi trả thù cô như thế nào!

” cười nham hiểm (ý đồ gì đây).

Sáng hôm sau, nó bước vào lớp, thấy hần cười nửa miệng ẩn ý, nó bắt đầu nghi ngờ.

”Để xem anh làm gì được tôi

”

Hắn đứng ra nhường đường cho nó vào chỗ khiến nó càng nghi ngờ hơn. Ngồi xuống, thò tay vào ngăn bàn thấy mềm mềm, ngó vào thấy một con chuột chết.

” Tầm thường

” nó nghĩ rồi nảy ra một ý (nguy hiểm quá).

- Ááá!_ nó giả vờ hét lên, tay cầm con chuột chết đó ném thẳng vào hắn_ ghê quá!

- Ááá! Cô kia sao ném nó vào tôi_ hắn giật mình rồi vung con chuột đó vào đám nữ sinh đang tập tỵ, khiến bọn đó chạy toát loạn, hét toáng lên.

- Ai... Ai biểu anh ném vào tôi_ nó giả vờ sợ hãi, bên trong rất hả hê_ tôi trả anh thui mà!_ nói đến đây, nó thu về mặt sợ hãi lại, cười đắc chí.

- Cô... Cô... Ai bảo cô đó là của tôi hả? Hắn giật mình, lắp bắp.

- Cháu à, ta chỉ bảo trả nó cho cháu thôi mà. Việc gì phải cà lăm vậy? Hay tặc giạt mình?_ nó khoanh hai tay lại, cười nửa miệng, dựa lưng vào bàn sau nói mỉa.

Hắn lấy lại bình tĩnh, cười đều lại với nó:

- Cụ à, cháu xin lỗi. Nó là của cháu, đúng. Cụ gần trăm tuổi rồi ko nên chấp nhặt chứ?

- Anh... Grừ tức chết mà! Hãy đợi đó!

- Tôi đợi!

Tiết học trôi qua dưới sự cãi vã của bọn nó.

Ra về.

Nó đang vội vàng ra về để giải quyết đồng lộn xộn mà công ty mang lại thì gặp Lâm Oanh Hạ cùng bọn con gái dưới quyền cô ta chặn đường lại. Ước tính khoảng 25-30 đứa.

- Con nhỏ xấu xí kia, hôm nay mày chết chắc rồi!_ Lâm Oanh Hạ kênh kiệu lên tiếng, mắt lườm nó ko ngừng (cẩn thận lé)

- Chuyện gì? Tôi đang bận_ nó khó chịu lên tiếng. Đang vội mà bọn này thích gây sự quá!

- Tránh xa hai anh ấy ra_ Lâm Oanh Hạ gầm lên nói, mắt long lên.

- Anh? Anh nào?_ nó khó hiểu, rồi chợt nghĩ ra_ à hai cái tên trời đánh đó hả, why?

- TAO BẢO MÀY TRÁNH XA HAI ANH ẤY RA. HAI ANH ẤY LÀ CỦA TAO, AI CHO MÀY TỐI GẦN HỌ HẢ!?!_ Lâm Oanh Hạ thốt lên tức giận_ Tụi bay, đánh con ranh này cho nó biết lễ độ!

Thế là cả đám xông lên. Nó thủ thế lùi xuống. Lần này nó đã ko kịp suy nghĩ xong mà theo phản xạ tự nhiên của một bang chủ mà đánh gọn bọn nó. Từng cước nhanh thần tốc nó đã làm bọn con gái đó ngã gục xuống đất đau đớn.

1

... 5

... 10

- Yếu quá đấy. Muốn thử ko, Lâm Oanh Hạ?_ giọng nó lạnh như băng, mắt sầm lại hướng về cô ta.

Dường như nó đã ko khống chế được bản thân theo ý mình nữa. Nó đang đe dọa Lâm Oanh Hạ! Cô ta tất nhiên sẽ ko ngờ tới.

- Mày... Mày... Mày mà dám đụng tới tao, tao sẽ ko tha ày đâu con nhỏ xấu xí!_ Lâm Oanh Hạ run cầm cập, lùi dần xuống theo bước tiến của nó.

- Tha? Tha cái gì? Ta sợ cô? Mơ đi! Ta ko muốn gây sự thôi. Cô tưởng 2 năm nay tôi sợ cô chắc? Ko bao giờ! Cô hiểu chứ?_ nó gầm lên từng tiếng, mắt đỏ lên.

- Xin cô... Tha cho tôi...__ Lâm Oanh Hạ khóc, cầu xin nó.
- Tha cho cô?__ giọng nó hạ thấp hơn nữa, cảm giác như đang có một tảng băng đi cùng__ haha. Buồn cười thật. Lúc tôi bị cô ăn hiếp thì cô có tha cho tôi ko?? HẢ? Tôi bây giờ ko thể nhin nữa. 2 năm quá đủ rồi!
- Tôi... Tôi xin cô__ nước mắt cô ta chảy ra nhiều hơn.
- Tôi sẽ đưa cô về châu Diêm Vương!__ nó thét lên, định đánh.
- Ko!!!__ Lâm Oanh Hạ kêu lên, nhắm tịt mắt lại.

~

(Héhé, tới đây thôi. Cho mọi người hồi hộp một phen. Ko ném gạch nhá)

6. Chương 6

~

Chap 6 + 7: Nhân vật bí ẩn: lạ lẫm và quen thuộc.

Ana ngồi cạnh tên Ken. Ken đang định tán cô bạn thì...

- HẢ?!?__ Ana, Ken đồng thanh.
- CÔ/ANH__ tập 2.
- Ai cho cô/anh nói theo tôi__ tập 3.

Hắn thấy thế quay xuống hỏi:

- Quen nhau à?
- Tớ/tôi ko quen cô ta/anh ta__ tập 4

Nó rút cuộc cũng ko chịu nổi, quay xuống hỏi tiếp:

- Chuyện rút cuộc như thế nào?

~trở lại~

Mĩ, ngày nó trở về VN.

Ana tiễn nó xong, trở về nhà, giữa đường gặp Ken đang phóng xe chệch tay lái suýt gây tai nạn (sao lại chệch được, Ken là tay đua xe có hạng cơ mà, có uẩn khúc gì đây, hớ hớ)

- Này anh kia, đi đứng cho cẩn thận! Trầy hết con xe tôi mới mua rồi, tên chết tiệt kia!__ Ana tức quá, xô một trảng.
- Tôi xin lỗi__ Ken bối rối.
- Xin lỗi? Tưởng xin lỗi là xong á?__ Ana vẫn diên tiết__ trầy hết xe tôi rồi, anh thấy ko hả!
- Này cô kia, tôi đã xin lỗi rồi mà sao cô cứ dai như đĩa vậy?__ Ken cuối cùng cũng ko chịu nổi, phản bác lại, nhưng rồi lại cười gian__ hay... Cô thấy tôi đẹp trai quá nên cố ý.(tự tin quá đáng)
- Oẹ. Cho tôi xin__ Ana giả vờ nôn ọẹ__ loại người gì mà kiêu kiểu diêu thế ko biết.
- Haha. Sự thật đó. Hay là cô muốn tiền của Ken thiếu gia đây? Được rồi__ Ken lấy ra một xấp tiền__ nè! Nhận đi!

Ken đưa xấp tiền cho Ana rồi phóng xe đi mất. Ana còn chưa kịp hoàn hồn đã ko thấy người đâu, diên quá chửi rủa:

- Chết tiệt, tên trời đánh thánh vật kia! Ta mà cần mấy đồng này của mi hả? Ta mà gặp được mi lần nữa thì ta sẽ băm mi ra làm trăm mảnh, mang cho ch* ăn, grừ..! Aaa tức quá!

~kết thúc~

- Ô, thì ra là oan gia__ nó và hần cùng gặt gù nói, bỗng dưng giật mình, bối rối nhận ra sự trùng hợp này.

Buổi học kết thúc dưới cuộc

”chiến tranh thế giới thứ 3

” của Ken và Ana.

Nó cùng Ana trở về nhà nó. Về phòng, nó bắt đầu cuộc tra khảo của mình:

- Nói! (?! Gì mà có 1 từ vậy chị? Thế gọi là tra khảo hả)__ lạnh lùng, ngắn gọn, đúng

”chất

” Bảo Nhi.

- O hơ, bạn tốt bình tĩnh__ Ana cười méo xệch, lấp bắp__ ơ... Minh...

- Muốn học cùng tôi thì bà cứ nói một tiếng. Gì mà bà phải giấu chứ__ nó nghiêm mặt.

- Ô... O... Ô. Ừm__ Ana ngớ người, rồi lập tức ú ớ đồng tình theo.

- Bà bây giờ đang ở đâu?__ nó hỏi, nhưng có vẻ ko quan tâm tới việc này cho lắm.

- Biệt thự gần đây nè. Hôm nào qua chơi nhé__ Ana thở phào,

”may ko bị phát hiện

”

- Ừ

- Thôi tui về đây. Tạm biệt__ Ana cười, chạy đi.

- Ừm. Pipi.

”Cậu đã nói dối việc tại sao cậu lại ở đây. Nhưng cậu ko muốn nói tớ sẽ ko ép. Vì cậu là bạn của tớ, Lee Ana. Cậu là người bạn mà tớ luôn trân trọng

”

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, nó cùng nhóc Lâm đi chơi quanh khu phố. Nó đã lột bỏ gương mặt xấu xí trên trường và thay vào đó là vẻ mặt xinh đẹp băng giá.

- Bà chị hôm nay có hứng đi chơi quá ta. Ko phải làm việc hả__ nhóc Lâm em nó đùa.

Cốp!

- Chị đã nói bao nhiêu lần là ko được gọi chị là bà mà. Muốn thử đòn karate hả?__ nó cốc đầu nhóc Lâm, hạ giọng xuống 0 độ.

- Au ui. Bà chị... __ thấy nó chuẩn bị ra tiếp đòn, nhóc Lâm vội thay đổi__ chị Nhi đánh đau quá!

- Cẩn thận đó!__ nó lườm.

- Hix!

Nó và nhóc Lâm đi một hồi nữa rồi tách ra đi chơi riêng. Nó đi dạo quanh bờ hồ. Ánh trăng phản chiếu xuống nước thật đẹp. Mặt nước lóng lánh dát vàng tựa cái gương rộng lớn.

Nó thư thả ngắm cảnh vật thì bất chợt đâm sầm vào một chàng trai. Cả hai cùng ngã ra đường.

- Xin lỗi, tôi vô ý quá. Cô bé có làm sao ko?__ chàng trai hoảng hốt bật dậy, chạy tới đỡ nó.

- Ko sao. Cảm ơn anh__ nó nở nụ cười khiến chàng trai ngây người ra.

”Nụ cười này... Quen quá...

”

Riêng nó cảm nhận được sự ấm áp... Quen thuộc... Khi ở cạnh anh...

- Thôi, tôi phải đi rồi. Tạm biệt cô bé!

Chàng trai rời đi để lại cho nó bao suy nghĩ.

Cảm giác ấm áp đó...

Đôi mắt màu cà phê...

Mái tóc nâu...

Giống hệt...

Người đó...

(Phù. Xong chap này rồi. Mọi người cho ý kiến nhé. Tiện thể đoán xem là ai nào ^0^)

7. Chương 7

Chap 7.1: Nguyễn Bảo Nhi. Rốt cuộc cô thật sự là ai?

Green school, 6.42 am

Nó ngồi trong lớp nhưng đầu nó vẫn để đâu đó. Ana gọi nó mãi ko được, đành hét lên, rung chuyển cả cái lớp:

- NGUYỄN BẢO NHI, BÀ TỈNH LẠI CHO TÔI!

- Hở_ hồn nó trở về_ động đất, sóng thần hay bão lũ gì hả?

- Phì! Hahaha!_ Ana cười lớn_ bộ bà tương tự anh nào hả?

- Tôi đập cho bà một cái bây giờ_ nó lườm_ bà để cho tôi yên. Đi mà tìm tên Ken nói chuyện!

- Nói chuyện cái khỉ khô_ Ana lườm lại nó_ ko gặp hần thì thôi chứ nhìn cái bản mặt là muốn oánh à.

- Ồ. Ghét của nào trời trao của ấy đó nha_ nó nói giọng đều_ bà cứ thế áp dụng.

- Bà... Đáng ghét! Ko nói nữa! Bà toàn trêu tui.

- Sự thật mà_ nó thản nhiên, làm cô bạn tức xì khói (khói này độc. Cẩn thận)

- Grừ, con bạn trời đánh!

5 phút sau, hần và Ken mới bước vô lớp.

- Hê, đến sớm vậy_ Ken cười tươi làm chết bao nữ sinh trong lớp, còn nó và Ana miễn nhiễm.

- 6h51

34s, còn 9

26s là vào lớp, sớm cái khỉ gì_ Ana xỏ lại Ken, cười đều.

- Cô ko phải móc họng tôi đâu, nhõ chết bầm!_ Ken tức tối.

- Tên trời đánh như anh thì họng làm sao mà móc được.

- Cô... Đợi đó!

- Haha! Tôi đợi xem anh làm gì được tôi!

Chỗ nó và hần thì cảm giác như tụt xuống - 1000 độ vậy.

- Hôm nay cô đến sớm quá ta__ hần mở đầu chiến tranh.
- Bình thường!__ ngắn gọn, lạnh lùng.
- Khổ__ hần chơi một câu khó hiểu, mang phong cách hết nó.
- Giê??
- Ngố!
- Hả?!?
- Ngốc!
- Diên!

(==
trò gì vậy)

...

Căng tin trường

Nó và Ana đang thả mình trong đồng đồ ăn vặt (~~) và nói chuyện:

- Này, mọi chuyện ở đó thế nào rồi?__ nó hỏi.
- Chuyện gì? Ở đâu?__ Ana có vẻ ko tập trung.
- Muốn tui đánh bà ko hả! Chuyện bang Angel tụi mình như thế nào rồi?__ nó nhăn mặt, bực mình!
- À,à__ Ana vẫn mãi ăn bimbim__ lần trước giải quyết Black sạch sẽ rồi. Devil lần trước có vài anh em đụng tới người của bọn mình nên đang căng thẳng lắm, sợ sẽ xảy ra xung đột.
- Chuyện lớn thế này sao bà ko nói cho tôi mà im lặng thế hả__ nó hơi cáu__ Devil là một bang rất lớn đó. Ngang ngửa với bang tụi mình đấy!
- Ủ, biết!__ Ana vẫn thản nhiên__chuyện này mới xảy ra hôm qua thôi mà.
- Bà... Thế ai là bang chủ?
- Ko biết. Nhưng sẽ tìm ra.
- Haizz. Bà đúng là__ nó thở dài__ công ty hôm qua bà có giải quyết ko thế? Hay là đùn đẩy sang người khác?
- O, tớ làm 50% mà. Còn lại thư kí giải quyết!
- Bà đúng là lười. Cái 50% của bà thì nói thực 30% thì bà đùn nốt sang thư kí.
- Bà chỉ được cái hiểu tôi__ Ana cười hìhì__ vậy nên đừng phạt tớ bằng cách giải quyết việc công ty.
- Được rồi__ nó bồng ngược đầu lên, hơi hoảng__ ơ, tên đáng ghét anh đứng ở đây bao giờ thế?
- À. Tôi vừa mới tới xong. Hai người đang nói chuyện gì thế?__ hần hơi xanh mặt, ngồi xuống bên cạnh nó.
- Ko có gì__ nó trả lời__ ăn là chính thôi.
- Heo hả?__ hần tròn mắt khi nhìn đồng đồ ăn.
- Của Ana đấy__ nó hơi nhăn mặt.
- Ôi trời!
- Mặc kệ tui!__ Ana phụng phịu.
- Ủ__ nó nín cười.

...

” Thực ra... Cô là ai? Nguyễn Bảo Nhi?

” Nó đang trở về nhà sau giờ học mệt mỏi. Trên đường nó luôn có cảm giác bị theo dõi. Nhưng nó vẫn tỏ ra ko có gì, lặng lẽ đi. Rẽ vào ngõ hẻm, nó trốn vào một nơi. Tên theo dõi đang ngó nghiêng tìm nó. Thì ra là...

- Lãnh Hoàng Minh Tuấn! Sao anh lại ở đây?

Hắn giật mình.

- Ô, tôi...

- Nói!_ nó gắt lên.

- Tôi... Tôi..._ hắn lắp bắp_ à... Thì... Tôi... Tôi... Chỉ muốn biết nhà cô thôi_ hắn bịa ra một lý do

”củ chuối

”

- Ko. Anh đi về đi_ nó quay ngoắt đi.

- Khoan... Khoan đã!_ hắn gọi với lại_ tôi có chuyện muốn nói!

- Gì?_ nó khó chịu quay đầu lại.

Hắn lấy hết can đảm hỏi nó:

- Nguyễn Bảo Nhi. Rốt cuộc thật sự cô là ai?

~end chap 7.1~

8. Chương 7 - 2

Chap 7.2: (tiếp)

- Nguyễn Bảo Nhi. Rốt cuộc thật sự cô là ai?

Nó bất ngờ. Hắn hỏi thế là có ý gì? Lẽ nào...

- Anh nghe hết chuyện sáng nay ở căng tin rồi?_ nó mặt ngoài bình thản, nhưng bên trong lại đang rất lo lắng.

- CÔ TRẢ LỜI TÔI ĐI!_ hắn cau gắt, bóp chặt tay nó.

- A!_ nó đau quá kêu lên_ bỏ tay tôi ra!

- Xin lỗi!_ hắn buông tay nó ra_ cô có sao ko?

- Ko sao_ nó xoa xoa cổ tay, trả lời.

- Vậy bây giờ cô trả lời tôi đi_ hắn nghiêm mặt_ mau lên!

- À, thì...

...

Nó về phòng, thở dài. Một ngày mệt mỏi. Nó gọi điện cho Ana:

- Blo!_ Ana đùa_ sao hôm nay mặt trời mọc hướng Tây hay sao mà gọi cho tôi vào giờ này vậy?

- Ko đùa_ nó nghiêm giọng_ hắn biết tất cả rồi!

Ana giật mình. Cái gì cơ?

- Ai? Chuyện gì? Biết cái gì?

- Minh Tuấn. Tất cả mọi chuyện.

- Rốt cuộc là sao?

- Hắn đã nghe được hết cuộc nói chuyện của chúng ta sáng nay.

~trở lại~

- Vậy bây giờ cô trả lời tôi đi_ hắn nghiêm mặt_ mau lên!

- À, thì...

- Mau lên!_ hắn bực bội_ cô đừng giấu tôi!

- Haizz. Thôi được. Cũng ko thể giấu được anh lâu nữa_ nó thở dài_ Anh biết Pink chứ?

- Pink? Chẳng phải đó là công ty đứng trong Top 10 công ty lớn nhất TG ư?_ hắn giật mình_ Chẳng nhẽ...

- Đúng. Tôi và Ana là người đứng đầu công ty đó_ ngưng một chút, nó nói tiếp_ và... Là bang chủ bang Angel!

- Cái gì?!? ANGEL?_ hắn bất ngờ_ bang được đánh giá ngang ngửa với bang tôi... À nhầm, bang Devil á?

- Đúng_ nó lại thở dài, nhưng nhận ra điều gì đó trong câu nói của hắn, nó ngạc nhiên hỏi lại_ Anh... Là bang chủ bang Devil?

- O, ko phải_ hắn chối biến, nhưng nhận ra sự chắc chắn trong lời nói của nó, hắn đành thú nhận_ Ủ, đúng. Tôi với Ken là bang chủ bang Devil.

- Anh có thể giữ bí mật chuyện này của tôi được ko?_ nó nhìn hắn, khẩn cầu.

- Tại sao?_ hắn hỏi, mặc dù trong tâm đã quyết định giữ bí mật cho nó. Nó giấu thân phận chắc chắn có lý do.

- Tôi sẽ giữ bí mật của anh_ nó quay mặt đi.

- Một vụ trao đổi?_ hắn nhếch mép.

- Ko. Khác_ nó bước đi_ hãy nhớ!

~kết thúc~

- Ô! Ra là vậy_ Ana thở dài_ chắc tên Ken cũng sẽ biết.

- Ủm_ nó ngoái đầu nhìn đồng công việc trên máy tính_ Chuyện đã vậy rồi. Còn nhiều việc trong công ty lắm. Tui cúp máy đây. Bye bà!

- Ủ. Bye.

Nó mệt mỏi nhìn đồng công việc rồi lúi ra giải quyết. Hôm nay quả là một ngày dài đằng đẳng.

"Ngày hôm nay thật nhiều điều xảy ra. Hắn đã biết mọi chuyện về mình rồi. Mình nghĩ đó là khởi đầu của việc mình bị lộ thân phận. Sớm thôi...

Sao đột nhiên lại nghĩ tới chàng trai hôm trước nhỉ? Có lẽ anh ta rất giống người đó chẳng? Đúng là... Rất giống...

"

Băng Băng

s dairy

~

Sáng hôm sau, CN, 7.45 AM

”Saranghanda keojitilmal...

”

- Alo__ nó uể oải__ ai mà sáng ra đã làm phiền người khác vậy. Ko để người khác ngủ hả?

- Trời ơi! MẤY GIỜ MÀ BÀ CÒN NGỦ HẢ?!?__ Ana bực tức__ TUI, ANA NÈ! DẬY NGAY!

- Ồ, dậy ùi nè__ nó ngáp dài__ vấn đề gì thế? Hôm nay là CN nên cho tui ngủ tí đi. Hôm qua làm việc mệt quá rùi nè. Haizz.

- ĐI CHƠI! Có bọn hần nữa nè!

- Hở?__ nó tỉnh hần__ sao bà lôi họ đi? Mà bà biết số điện thoại của bọn hần hả?

- Ừ. Biết số tên Ken.

- Ồ__ nó gật gù__ biết số của nhau rồi kia đấy!

- Bà này... Thui cúp đây!

Ana vội cúp máy ko để cho nó ú ớ gì. Nó đi thay quần áo rồi sang nhà Ana. Điều đặc biệt là nó ko để gương mặt xấu xí thường ngày nữa.

Biệt thự Lee

Kính cong!

Nó nhấn chuông cửa nhà Ana. Ana ra mở cửa:

- Bà đến rồi đấy hả? Vào nhà đi. Nhưng sao bà lại để khuôn mặt này?

- Ồ. Đẳng nào bọn hần cũng biết thân phận bọn mình rồi. Khuôn mặt tớ chỉ là sớm muộn thôi__ nó nói, giọng mang nét cười.

- Ừm.

Nó bước vào nhà và gặp ngay hần ở phòng khách. Hần và Ken ngậy người nhìn nó vì nó quá đẹp. Gương mặt lạnh lùng xinh đẹp, bộ váy trắng thắt đai đen ở eo làm tôn thêm dáng vẻ chuẩn ko cần chỉnh của nó.

- Cô là ai? Tại sao lại ở đây?__ hần hỏi, mắt chữ O.

- Tôi, Bảo Nhi đây__ nó ko ngạc nhiên về thái độ của hần vì biết trước.

- Hả?!? Là cô thật sao, Bảo Nhi?__ Ken chen vào__ oa, cô xinh thiệt đó.

- Đi chơi thôi!__ Ana giải vây__ cánh đồng Bò công anh thẳng tiến!

...

Cánh đồng Bò công anh đúng như cái tên của nó, rất nhiều bò công anh. Một cánh đồng rộng lớn, nhìn thấy được chân trời xa tít tắp. Bọn nó cùng chạy nhảy, vui đùa trên thảm cỏ (thực ra là chỉ có Ana và Ken, còn nó và hần ngồi nhìn). Cuối ngày, tụi nó ngắm hoàng hôn đỏ rực cuối trời, chỉ trở những điều vui thú.

Một ngày rất đặc biệt... Đáng ghi nhớ...

~end chap 7~

9. Chương 8

~

Chap 8: Gặp lại

Đôi khi...

Gặp lại nhau...

Là kết thúc...

Hoặc bắt đầu...

Của một niềm vui...

Hay đau khổ...

~

Nó đi dạo quanh hồ. Nó muốn gặp lại chàng trai đó. Chàng trai giống hệt người ấy...

Hôm nay, nó mặc chiếc áo trắng tay phồng với cái váy màu đen. Mái tóc đen ngang lưng xoã dài, mái được để lệch sang một bên kèm chiếc kẹp tóc màu trắng sữa. Đôi mắt tím ko cảm xúc nhìn về phía trước. Đôi mắt đó, nhìn vào ta ko thể đoán được chủ nhân nó đang nghĩ gì. Có thể đó là một điều đặc biệt của nó...

Nó đã đi lâu lắm rồi ko thấy chàng trai đó nữa, định quay về thì...

- Chào cô bé! Lại gặp nhau rồi!_ bỗng dưng có một tiếng nói quen thuộc vọng tới từ đằng sau, làm nó quay phắt đầu lại.

- Ô. Là anh hả? Tôi tưởng ko gặp lại anh nữa cơ đấy!_ nó nở một nụ cười, ko hiểu làm sao khi ở cạnh người này, nó cảm thấy rất quen thuộc, khiến cho nó luôn bất giác nở nụ cười.

- Vậy là cô bé tới đây chờ anh hả?_ chàng trai cười hiền_ à quên, cô bé bao nhiêu tuổi rồi? Chưa gì đã gọi bằng anh rồi! Tôi 19 tuổi nè.

- Vậy gọi anh là đúng rồi! Em 17 tuổi_ nó vẫn giữ nụ cười cố hữu.

"17 tuổi? Nếu em mình còn sống, bây giờ cũng 17 tuổi rồi"
"

- Anh sao vậy?_ nó lo lắng khi thấy anh ngây người ra_ anh ốm hả?

- À, ko_ anh tỉnh lại_ nói chuyện suốt rồi ko biết tên em. Em tên gì?

- Hi. Em tên Bảo Nhi. Còn anh?

- Anh tên Nguyễn Hàn Mạnh Quân.

"Cái... Cái gì? Chắc ko phải đâu. Chỉ giống tên thôi"
"

"Ring! Ring!"
"

- Alô_ anh nghe máy_ Ủ, tao về đây. Mà chờ tí!_ anh quay sang nó_ anh phải về rồi. Bye em nha!

Nói rồi anh chạy đi luôn. Để nó thần thờ lắm lắm:

- Anh biết ko... Anh rất giống người đó... Khuôn mặt... Mái tóc... Đôi mắt... Dáng người... Ngay cả nụ cười đó... Rất giống...

Nó quay người trở về nhà. Nó nhớ lại ngày xưa...

~

Trên một cánh đồng cỏ xanh mướt, có hai đứa trẻ đang nô đùa. Bỗng nhiên đứa bé gái ngã xuống, tay sứt sát hết cả.

- Huhuhu. Đau quá!_ đứa bé khóc toáng lên.

- Ngoan nào, bé Bằng đừng khóc, để anh thổi cho nhá. Thổi sẽ hết đau thôi__ đứa trẻ lớn hơn vội chạy tới đỡ nó, dỗ dành.

- Ủ. Thổi cho bé Bằng. Bé Bằng đau!__ đứa bé vừa ngã phụng phịu.

Thế là đứa bé lớn thổi vào vết thương của bé gái đó. Nhìn thẳng bé thổi phồng mồm lên khiến bé gái phì cười.

- Rồi. Bé Bằng hết đau rồi. Anh Bin hát cho bé Bằng nghe đi.

” Một cánh đồng đầy tuyết rơi có hai người cùng nhau nắm tay.

Nhẹ bước dạo trên cỏ khô trong niềm hạnh phúc đắm say.

Một cánh đồng đầy tuyết rơi đang có hai người nhìn nhau rất lâu.

Rồi bước về hai phía đi xa nhau mãi mãi

~”

- Hay quá à anh Bin! Dạy em bài này nha!

- Ủ. Bé Bằng thích thì anh dạy cho.

Trong ánh chiều tà, có hai bóng đứa bé hát vang bài hát. Tiếng hát theo gió bay xa... Xa mãi...

~

Nước mắt đó đã rơi từ lúc nào. Khẽ gạt nước mắt, nó đi tiếp. Nó phải mạnh mẽ hơn chứ. Ko được khóc...

Nhưng...

Đôi lúc...

Khóc...

Sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều...

~end chap 8~

(còn ngoại truyện đợi mình viết đã)

10. Chương Ngoại Truyện

Ngoại truyện này mình sẽ viết về Như. Còn ai nhớ nhân vật này ko? Mình định cho phần truyện này vào chap nào đó nhưng ko biết nên để đâu cho hợp nữa sợ đứt mạch truyện. Cũng ko nhắc đến nhân vật này nên cảm thấy hơi có lỗi ==.

.Thui ko lảm nhảm nữa vào ngoại truyện thôi!

~

Ngoại truyện: chia tay

Ngày nó trở lại lạnh lùng băng giá cũng là ngày cuối cùng Như học tại lớp 11A1 trường Green school này. Pama cô ấy chuyển công tác về miền Nam làm việc. Nó cảm thấy rất buồn nhưng ko thể hiện ra mặt. Như là một người bạn rất tốt, ko ngại nó xấu xí hay bị bắt nạt mà vẫn chơi với nó. Đầu lớp 10, Như đã giúp nó tìm lớp khi nó đi lạc sang khối 12. Như đã cùng nó dọn vệ sinh khi nó bị phạt. Hơn nữa, còn an ủi nó khi nó bị bắt nạt làm nó nguôi đi vài phần (người giận chó ko phải là buồn bã)

Lúc hết giờ học, lớp nó mở một tiệc chia tay nhỏ. Bữa tiệc rất vui vẻ, nó lại ngồi im suy nghĩ.

Bữa tiệc kết thúc. Mọi người trở về nhà, còn mỗi nó và Như.

- Tớ đi đây. Cậu ở lại nhớ giữ sức khoẻ nhé.

Im lặng.

- À. Thôi tớ đi đây__ Như gương cười__ tớ thấy tính cách này mới đúng là cậu. Có lẽ nó sẽ bảo vệ cậu.

Im lặng.

- Bye nhé!

Như quay đầu định đi thì nó gọi lại:

- Khoan đã!

- Gì vậy?__ Như quay đầu lại, vẻ vui mừng.

- Mãi là bạn tốt__ nó nói rồi quay đầu chạy đi nhanh.

- Ừm. Mãi là bạn tốt.

Nước mắt Như chảy ra. Mình sẽ ghi nhớ mãi kỉ niệm này...

Mãi mãi...

~end ngoại truyện~

hum nay tới đây thôi. Mọi tay quá! Tha cho tg nhé! =.=

” Mai tg post típ!

11. Chương 9

~

Chap 9: Buổi picnic nguy hiểm

Green school.

Cô giáo sau khi

”thiết triều

” trong phòng hội đồng xong thì đã trở lại lớp học. Lớp học y hết một cái chợ vỡ. Học sinh nam quát tháo ầm ĩ. Một số nữ sinh ngăm hằm và Ken rồi kêu la, hét lên. Riêng bọn nó và hằm ngoan hơn, ko gây ồn nhưng nó và hằm thì cầm tai nghe vào rồi... ngủ (==

), Ana thì đọc truyện... Conan, Ken thì chải chuốt mình trong gương (@@ báỉ phục). Cô giáo bây giờ y hết một mụ la sát, hét tướng lên:

- TRẬT TỰ!!! TẤT CẢ IM LẶNG HẾT CHO TÔI... !!!

Chưa im hằm. Học sinh vẫn xì xào và trêu đùa nhau.

- Ko im tôi cho hết đi dọn hết cái trường!

Im bắt.

Cô giáo hài lòng với kết quả mình vừa đạt, bắt đầu vào chuyện:

- Tôi có chuyện muốn thông báo...

- Chuyện gì vậy cô? Có giáo viên nào ốm nên được nghỉ tiết ă?__ một nam sinh phát biểu ý kiến chen ngang lời cô giáo nói.

- Cậu im ngay cho tôi!_ cô giáo điên tiết_ suốt ngày chỉ mong được nghỉ thôi!

- Đúng đó!_ Ana rời khỏi cuốn truyện Conan_ cậu ko được nói như vậy_ thấy cô giáo đang có vẻ hài lòng, Ana cười nham hiểm_ phải nói là hôm nay được nghỉ mấy tiết vậy ạ?

- Haha...

Cô giáo tức xì khói nhưng ko thể làm gì. Ana là ai chứ? Thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn thứ 4 TG đó. Cô giáo đành ngậm hột thị bỏ qua.

- Mai chúng ta sẽ có buổi picnic ở núi X_ lớp định hét lên cổ vũ, nhưng bị ánh mắt lườm lườm của cô giáo nên đành thôi_ Ai đăng kí thì lên gặp Hội học sinh. Các em về nhà nhớ chuẩn bị vật dụng tư trang để đi nhá.

- Dạ!_ cả lớp đồng thanh trừ bọn nó và bọn hần.

- Đến tiết 1 rồi. Các em học cho cẩn thận. Cô đi đây.

- Dạ! Chúng em chào cô!_ đồng thanh lần nữa, còn một số người còn lẩm bầm_ chúc cô một đi ko trở về.

Cô giáo rời khỏi cũng là lúc cái lớp ồn ào nhất. Ai cũng bàn tán về buổi picnic lần này. Hết 2 tiết, Ana ngoái người lên bàn trên:

- Nhi, dậy đi_ Ana gọi nó_ hôm qua bà ngủ chưa đã hay sao thế?

- Ừm_ nó tỉnh dậy, rút tai phone ra_ hôm qua bận quá. 2h mới ngủ nên vậy.

- Trời! Có cần phải thế ko cơ chứ? Định tự hành hạ mình hả_ Như lo lắng.

- Ko sao_ nó dụi mắt_ bình thường thôi. Có lúc bọn mình đi chơi bar đến hai, ba giờ đêm mà.

- Khác chứ_ Ana nhăn mặt_ đó là chơi. Còn đây là bà làm việc đó biết ko?

- Ủ, tui bít rory. Nói mãi. Mà bà gọi tui có chuyện gì ko?

Ana giờ mới nhớ ra việc cần nói (chị ơi đăng trí vừa vừa thôi)

- A! Cô giáo bảo là trường mình đi picnic đó. Bà đi ko?

- Hở? Picnic á?_nó suy nghĩ một hồi rồi trả lời_ Ko đi đâu! Tui ở nhà thôi. Chẳng có gì hay cả.

Ana thấy vậy bè xuống nước năn nỉ:

- Đi... Đi mà! Đi đi Nhi!

Nó lạnh giọng:

- Ko là ko!

- Bà đi đi! Cho tui đi cùng với!

- Thì bà cứ đi đi! Ai cấm bà đâu. Rủ tên Ken kia.

Cuối cùng năn nỉ ko được, Ana đành dùng chiêu cuối:

- Hix! Bà ko thương tui_ mắt long lanh nước, chỉ chực trào ra_ bà ko đi tui giận bà.

- Rồi! Thôi được rồi tôi đi! Một bà quá!_ nó thở dài.

- Yeah! Cuối cùng bà cũng chịu đi rồi_ quay sang hỏi Ken_ mấy anh đi ko?

Ken đang ngồi nghe thấy tự nhiên hỏi sang mình thì vội trả lời:

- Ờ. Đi chứ_ Ken nháy mắt_ ra đó xem có bé nào xinh thì ra tán.

Ken nói đến đó thì trong lòng Ana đột nhiên thấy khó chịu. Cảm giác đó lan hết ra người khiến Ana chột buột miệng:

- Gớm quá ha! Đúng là cao thủ sát gái!

- Thì sao? Cô ghen hả?__ Ken cười đều.

Như bị bắt trúng tim đen, Ana vội vàng lấp bắp giải thích:

- Đâu... Đâu có đâu! Anh... Anh đừng có nói linh tinh!

- Haha!__ Ken cười lớn__ Kiểu này là ghen thật rồi__ nói rồi Ken chạy biến đi (ngu gì ở lại để bị oánh chớ)

Qua chỗ nó và hần. Nó hỏi hần, mặt vẫn cúi xuống lướt web trên điện thoại:

- Tên đáng ghét, anh có đi ko?

Hần cũng ko quay sang chỗ nó, trả lời đơn giản:

- Có!

- Ờ__ nó vẫn cắm mặt vào điện thoại.

Im lặng.

Một lát sau, Ana cùng Ken chạy vào, kết thúc vụ đuổi nhau.

- Oái, cô... Học... Học... Ăn... Ăn... Gì mà... Chạy dữ... thế__ Ken thở hồng hộc, vừa nói.

- Anh... Anh cũng... Cũng thế... Đây thầy...__ Ana ko khác gì, thở nhiều như sợ ai cướp mất hơi thở của mình vậy.

Hần và nó cùng quay đầu lại nhìn hai người họ rồi phán một câu:

- Trẻ con!__ đồng thanh tập 1.

- Đừng có nói theo tôi!__ tập 2.

- Anh/cô__ tập 3. (=.=

”)

Cuộc nói chuyện kết thúc cực kì

”đơn giản

” bằng cái liếc cực kì

”thân thiện

” của nó với hần. (thân thiện kiểu này em quy tiên sớm)

- Thôi, học hết buổi này rồi về chuẩn bị đi chơi thôi!__ Ana

- Ủ!

(Còn tiếp) Chap 9: (tiếp)

Green school, hôm sau.

Tất cả học sinh đăng kí đi dã tập trung tại trường. Ai cũng cười tươi rói rói, bàn tán xem hôm nay sẽ làm gì, ở đâu cho tiện,... Một lúc sau bọn nó và bọn hần mới đến (đi cùng nhau từ bao giờ vậy ta?)

- Oa, hoàng tử đến rồi kìa__ nữ sinh 1 hét âm lên.

- Ôi, anh Minh Tuấn ngày càng đẹp trai__ nữ sinh 2 mơ mộng (rớt xuống đi bà. Còn lâu mới được hần để ý)

- Ui, anh Ken hôm nay lãng tử quá!__ nữ sinh 3 mắt sáng như đèn pha (làm bóng điện được đó)

- Ôi, Ana hôm nay cute quá!__ nam sinh 1 chảy nước dãi (ghê quá!)

- Ờ. Xinh thiệt đó!__ nam sinh 2.

- Cái con nhỏ Bảo Nhi xấu xí sao lại đi cùng hai hoàng tử của bọn mình cơ chứ!__ nữ sinh 1.

- Mày cần thận lời nói đó ko nó đánh mày về gặp ông bà đấy__ nữ sinh 2.

- Ồ. Mà y cẩn thận đó__ nữ sinh 3.

- Lo gì. Tẹo nữa ở chỗ đó chị hai sẽ trả thù cho fan bọn mình... A!__ nữ sinh 1 nhớ ra__ phải giữ bí mật. Ko biết nhỏ đó có nghe thấy ko ta?

- Im lặng đi ko bị phát hiện đó!__ nữ sinh 2.

Bla blolol...

"Hừm, gì đây? Để xem hôm nay có chuyện gì vui nào

"

Xe buýt tới. Học sinh theo các lớp bước lên xe. Hôm nay Lâm Oanh Hạ cũng đi. Vừa lên xe bị nó mĩa mai:

- Ch* hôm nay cũng theo chủ đi hả. Nên ngoan ngoãn ko thì sẽ bị chủ đá đó.

Lâm Oanh Hạ tức lắm nhưng cũng ko dám nói gì.

"Để xem cô còn thanh thoi được bao lâu

"

Núi X là một ngọn núi khá thấp, cao chừng 300-400m. Đây là Núi nhân tạo có suối nhỏ và hồ khá lớn. Học sinh sẽ cắm trại ở đây.

Tất cả học sinh được chia ra các nhóm, mỗi nhóm chừng 4 người, 2 nam 2 nữ. Bọn nó và hấn xếp chung 1 trại với nhau. Việc cắm trại diễn ra khá suôn sẻ, ít nhất là với bọn nó. Giờ nghỉ trưa. Tất cả học sinh tập tụ vào và lo đồ ăn trưa. Nó và Ana đi thăm thú khắp nơi quanh núi này.

- Nhi! Nhi! Nhìn nè! Chim chào mào này!__ Ana thích thú chạy nhảy lung tung, chỉ trỏ cho nó thấy.

- Ủm__ nó nở nụ cười hiếm có__ chỗ này khác với Mĩ ko?

- Ủ. Khác lắm__ Ana vui vẻ__ ở đó toàn nhà cao tầng với nhà máy thì vui gì. VN vui thật đó__ Ana bỗng nhìn thấy cái gì đó lấp ló__ cậu đợi ở đây nhá. Tớ chạy ra chỗ này chút.

Nói rồi Ana chạy đi mất tiêu. Nó chỉ biết lắc đầu và ngồi xuống một gốc cây đợi cô bạn.

10 phút...

15 phút...

30 phút...

Tại sao Ana vẫn chưa quay lại? Nó đứng dậy tìm kiếm khắp nơi.

5 phút...

15 phút...

- Ana! Ana! Bà ở đâu trả lời tôi đi!__ nó thở hồng hộc do chạy và gọi lớn nên rất mất nhiều hơi sức.

Đột nhiên có một con dao phi đến trước mặt nó. Nhanh như cắt, nó nghiêng người tránh qua một bên, chiếc dao cắm sâu vào một cái cây. Trên con dao đó có một lá thư. Nó vội mở ra đọc:

"Nhà hoang sau núi. Muốn cứu sống Ana hãy đến một mình.

"

Nó điên tiết bóp chặt lá thư, tay phi con dao ra một cái cây rất xa rồi nó nghiêng rặng, đâm mạnh vào cái cây chảy máu.

- Nếu dám động vào Ana, thì ta thề Nguyễn Hàn Băng Băng này sẽ cho các người sống ko bằng chết!

...

Nó bước tới nhà hoang một cách cẩn trọng. Nó đang thầm suy tính xem có cách nào giải cứu được Ana ko thì bỗng nhiên có tiếng nói phát ra từ phía nhà kho:

- Chào mừng cô đã đến đây, Nguyễn Bảo Nhi!

Nó giật mình, nghiêng răng ken két:

- Lâm Oanh Hạ, con ch* chết.

- Hahahaha!_ Lâm Oanh Hạ cười lớn_ cứ chửi đi! Ngày mai mày sẽ ko thấy được mặt trời đâu. Hahahaha!

- Cô mau thả Ana ra!_ nó gần giọng_ cô ko nhớ vụ lần trước sao?

- Nhớ chứ sao ko?_ Lâm Oanh Hạ mắt long sòng sọc_ hôm đó tao bị mất mặt như thế nào, tao làm sao quên được?

- Vậy mau thả Ana ra!_ nó dùng giọng -1000 độ_ ko cô sẽ chết chắc đó.

- Hahaha! Vậy để xem cô đối đầu như thế nào với những người này đã!

Nói rồi Lâm Oanh Hạ lùi xuống, lập tức gần 40-50 người mặc đồ đen bước lên bao vây nó.

- Bỉ ổi!_ nó chửi, rồi thủ thế chuẩn bị đánh.

Rồi trận chiến bắt đầu. Nó dùng những ngón võ của mình lần lượt hạ từng người. Những tên áo đen đó rất to con và có vẻ rất quen với việc đánh nhau. Nó rất khó khăn để chống đỡ hàng chục người đô con như vậy.

"Cứ thế này thì mình chết mất. đành dùng biện pháp thứ hai vậy. Lâu lắm ko dùng rồi!

"

Nghĩ rồi nó dùng một đòn chân đạp thẳng vào mặt một tên làm cho tên ấy ngã văng ra, sau đó nhảy lên xoay một vòng 360 độ đạp thẳng vào gáy tên khác, lấy đà dùng một cước chân tiếp theo đạp thẳng vào tên đang định đánh lên vào sau. Tất cả thực hiện trong vòng 8s.

"Còn 10 người

" nó nghĩ thầm tìm cách đối phó. 10 người cuối này khá mạnh. Là 10 tên được nhất trong số mấy mươi người kia. Có vẻ khó đấu đây!

10 tên đó lao vào đấu với nó. Nó đã khá thấm mệt vì đấu với khá nhiều tên, nên bây giờ chỉ phòng thủ là chính.

"Mệt quá rồi. Dùng cách cuối thôi

"

Nó từ nãy tới giờ chủ yếu dùng chân, bây giờ tay nó sẽ hoạt động. Nó nói một cách hàm ý:

- Kết thúc!

Nói xong là liên tiếp các chiêu của nó. Tay nó bây giờ dù có nhìn kĩ tới đâu cũng ko quan sát nổi đường đi hướng tới. Chỉ thấy những tên áo đen ngã xuống như rạ. Tên cuối cùng ngã là nó phịch xuống đất thở hổn hển. Chiêu này quá tốn sức!

Nó nghỉ một chút rồi chạy vào nhà hoang ngay. Ko thể chậm trễ được nữa!

- ANA! ANA! ANA!

Nó đi tìm kiếm khắp nơi trong nhà hoang nhưng ko thấy. Cuối cùng, nó đánh liều ra đằng sau nhà kho, nơi đó có một vách đá sâu hun hút.

- Ana! Ana!

Nó đột nhiên thấy một cô gái bị treo giữa vách đá bằng dây thừng. Cô gái đó rất giống Ana.

- Ana? Phải cậu ko?

Nó vội chạy đến, nhưng tiếng nói bên cạnh khiến nó phải dừng lại:

- Muốn cứu nhỏ đó ư? Ko dễ đâu.

Nó nghiêng rằng trèo trẹo:

- Mau thả Ana ra! LÂM OANH HẠ!
- Hahaha! Dễ vậy ư? Ko bao giờ!_ Lâm Oanh Hạ cầm chiếc điều khiển, cười vang.
- Cô điên rồi Lâm Oanh Hạ!_ nó tiến lại gần cô ta.
- Đừng! Đừng lại gần ta!_ Lâm Oanh Hạ lùi xuống, hét lên.
- Cô đừng gây tội ác nữa! Mau thả bạn tôi ra!_ nó vẫn tiến đến, định giật chiếc điều khiển.
- Ko! Bỏ ra!

Lâm Oanh Hạ ném chiếc điều khiển ra xa ko cho nó lấy, cái điều khiển đập xuống đất, trúng nút buồng dây...

.
. .
. .
. .
. .

- KHÔNGGGGG!!! ANAAAAA!!!!!!! - KHÔNGGGGG!!!! ANAAAAA!!!!

Nó vội dùng chân làm bàn đạp phi tới nắm tay Ana. May quá! Chậm 1s nữa thôi là nó mất người bạn này rồi! Nó thầm thở phào. Nhưng... Tình thế này...

Nó đang cố nắm lấy sợi dây rừng khá yếu ở bên cạnh, tay kia vẫn cố nắm chặt lấy tay Ana. Nếu... Ana tỉnh dậy thì tốt biết mấy. Lâm Oanh Hạ vẫn còn sợ hãi, mặt cắt ko còn giọt máu.

- Ana, tỉnh dậy đi! Ana!_ nó lo lắng_ Lâm Oanh Hạ, nếu cô còn có tình người thì mau cứu Ana đi!

Im lặng.

- LÂM OANH HẠ! Mau cứu người đi!_ nó ngày càng lo lắng, hét lên với cô ta.

Vẫn im lặng.

- Ừ...ừ... Bảo... Bảo Nhi... à?_ Ana tỉnh dậy, thấy nó, hỏi_ tui... tui làm sao thế này?

- Ko nói nhiều nữa. Mau lên đã rồi tính tiếp_ nó gấp gáp nói.

- Ừ... Ừ_ Ana mệt mỏi trả lời.

...

- Ko được rồi_ nó bắt lực trả lời, tay yếu dần đi_ cách này ko thể được.

- Thả tay tui ra đi bà_ Ana yếu ớt nói_ ko là cả hai sẽ ngã đó.

- KO BAO GIỜ_ nó kêu lên_ bà ko được có ý nghĩ đó. Chết cùng chết!

- Cảm... Cảm ơn bà_ Ana miệng cười nhưng từ đôi mắt lại chảy ra hai dòng lệ_ tui... Tui sẽ nhớ mãi kỉ niệm này. Bà mau bỏ tay tui ra!

- Ko! Tui ko bỏ!_ nó gào lên, khoé mắt long lanh nước_ LÂM OANH HẠ! Cô mau cứu người đi!

Lâm Oanh Hạ run run, tay chân bủn rủn:

- Ko, tui ko liên quan! TÔI KO LIÊN QUAN GÌ HẾT!

Cô ta hét lên rồi bật tai chạy đi. Nó hét lên gọi:

- LÂM OANH HẠ! CÔ MAU QUAY LẠI CHO TÔI!

...

Nước mắt nó bây giờ đã tuôn ra, từng giọt lặn trên gò má bé nhỏ, rớt xuống gương mặt Ana. Tại sao? Tại sao chứ? Sao lại như thế này? Kết thúc ở đây sao?

- Đừng khóc, Bảo Nhi. Ko là tui khóc nữa đó__ Ana cố cười, giọng nói nhỏ__ thực ra... Tui còn giấu bà một chuyện... Mục đích tui tới VN...

Im lặng.

- Hi. Thực ra tui về VN để gặp hôn phu theo lời... Cha mẹ... Tui ko muốn... Nhưng pama chỉ bảo... Là gặp thôi... Nên... Tôi đi... Với lại... Gặp bà nữa đó... Bảo Nhi!

...

- Gọi tui là Băng Băng__ nó sau một hồi im lặng cuối cùng cũng trả lời__ tên thật của tui... Là Nguyễn Hàn Băng Băng... Tôi ko thể nói... Lý do... tôi... Ko thể nói cho bà... Xin lỗi.

- Ko sao! Bà có lý do riêng mà... Băng Băng...

Im lặng...

Nó đã đuối tay rồi. Ko thể trụ hơn được nữa. Nó nở một nụ cười với Ana. Như hiểu ý, Ana cũng cười lại...

.

.

.

Tạm biệt...

.

.

.

.

Nó nhắm mắt lại, định cùng Ana rơi xuống. Nhưng...

Ồ?

Một bàn tay to lớn đã nắm tay nó cùng kéo Ana lên... Là hấn?

- Sao... Sao hai anh lại ở đây?__ nó ngạc nhiên tốt độ.

Hấn ko nói gì, lạnh lùng quay mặt đi. Nó nhìn Ken, ý hỏi tại sao hấn lại như vậy. Ken chỉ nhún vai khó hiểu. Tại sao vừa nãy hấn còn lo lắng chạy đi tìm kiếm nó, bây giờ lại lạnh lùng bỏ đi thế này?

Ana đã đỡ mệt, nhí nhảnh hỏi Ken (nhanh dữ =.

”):

- Này, tại sao anh biết chúng tôi ở đây vậy?

- À__ Ken nhớ lại__ hình như là Minh Tuấn có nghe cuộc nói chuyện gì đó của bọn fan là Lâm Oanh Hạ sẽ ám hại Bảo Nhi nên lúc đó tra hỏi bọn nó rồi tìm ra nhà hoang này thôi. Vừa đúng lúc hai người sắp rơi xuống vực.

- À__ Ana gật gù__ thì ra là vậy!

- Tên khùng!__ nó sau khi im lặng thì nói một câu khó hiểu, rồi bỏ đi__ nhớ về khai mọi chuyện bà mới nói lúc nãy với tôi nhá, Ana.

Ana đứng hình một lúc lâu mới tiêu hoá được lời nói của nó, rồi hét lên:

- Á Á Á! Sao mình tự nhiên mình lại nói chuyện đó với nó chứ! Mình đúng là điên rồi mà! A A A!!!

- Chuyện gì vậy?__ Ken khó hiểu.

- O... À ko có chuyện gì đâu__ Ana đánh trống lảng__ à mà anh thấy Lâm Oanh Hạ ko?

- Cô ta hả? Bị Minh Tuấn cho người bắt đi rồi!

- Ồ, vậy hả? Thôi đi về thôi!

Ana kéo tay Ken chạy đi về nơi tập trung. Khoảng cách giữa hai người họ hình như đã rút ngắn rất nhiều. Cái nắm tay này thật ấm áp... Hệt như mùa xuân...

.

.

Có lẽ...

~end chap 9~

12. Chương 10

Chap 10: Nhân vật mới xuất hiện- Hwang Key!

Green school, giờ ra chơi.

- Haiza, mệt quá!__ Ana thở dài, vươn vai.

Tên Ken ở bên cạnh nói móc:

- Mệt cái khi gì. Cô toàn đọc truyện xong nằm ngủ thì biết cái gì là mệt.

- Tên trời đánh ko chết như mi thì biết gì mà phát ngôn ở đây__ Ana cúi__ trời đang đẹp mi đừng có phá hoại!

- Tôi thích phá thì sao chứ__ Ken cười nửa miệng.

- Ồn ào!__ nó tỉnh dậy chen ngang cuộc nói chuyện, rồi căng tin hướng thẳng (0.o)

Hắn thì vẫn im lặng ngó theo nó. Chẳng hiểu sao từ hôm qua tới giờ hắn luôn im lặng như thế, ko nói với nó câu nào (tg có nên suy nghĩ là hắn như thế nên nó mới nổi quạu ko nhỉ)

- Bảo Nhi, chờ tui với!__ Ana chạy với theo, từ hum qua cô nàng đã được

” tia

” ko được nhắc đến cái tên Băng Băng nên bây giờ vẫn gọi tên cũ.

Nó vẫn đi nhưng chậm hơn có ý chờ.

...

Trống vô lớp. Học sinh tập tụ vào lớp học. Giáo viên cũng đã vô lớp. Nhưng... Một thứ gây náo loạn cả cái trường đã xuất hiện...

- A! A! A! Hwang Key kìa mọi người ơi!

- Á! Đúng là Hwang Key rồi! Ôi đẹp trai quá! Hwang Key ơi I love you!

- Hwang Key! I love you!

Bla. Bla.

” Hwang Key? Chẳng phải là...?

”_ nó và Ana suy nghĩ.

” Tên ca sĩ đó tới đây làm gì?

” hần và Ken suy nghĩ.

...

- Ê! Ra đây nhóc!_ một mĩ nam như bước trong tranh ra đứng trước lớp 11A1, cười hướng về phía nó.

Veo... Bụp! Tiếng quả bóng đá trong chân của hần vình dự được nó ném vô mặt của Key:

- VŨ HOÀNG QUANG THẮNG, ANH CHÁN SỐNG RỒI HẢ!!!_ nó hạ giọng âm độ, lườm mĩ nam đang tỏ vẻ vô tội vạ.

- Ô, hehe sorry nhóc... À nhầm Bảo Nhi_ Key cười trừ, hơi lùi lại.

Ana được cười hả hê:

- Haha... Haha... K...ey... Haha... Anh hôm nay... Haha... Ăn nhầm... Haha... Nhầm gì... Thế mà... Haha... Dám nói... Bảo... Nhi... Là... Là nhóc hả? ... Hahaha...

Cả lớp được phen há hốc. Gì chứ? Nó biết Key? Mà còn dám ném bóng vào khuôn mặt bạc triệu của anh ấy mà anh ấy ko tức giận. Hơn nữa anh ấy còn ra chiều sợ nó nữa. Anh ấy cũng biết con nhỏ xấu xí đó ư? Sao Ana lại cười hả hê như thế kia?

Hần và Ken cũng ko khác gì. Quái gì chứ? Nó và Ana biết Hwang Key sao?

- Ok. Ra ngoài nói chuyện!_ nó vẫn lườm mĩ nam, rồi khỏi bàn_ thầy cho em ra ngoài một chút.

- Hơ hơ... Ana bà ra ngoài nữa chứ! Cứu tui luôn đi!_ mĩ nam run run_ nhanh lên!

- Được... Được rồi!_ Ana cố nín cười, đi theo nó.

Bọn nó bỏ đi để lại dấu chấm hỏi lớn trong lớp và sự tức giận thiêu cả lớp của ông giáo.

(Hwang Key (Vũ Hoàng Quang Thắng) : thần tượng âm nhạc của giới teen. Đẹp trai, phong độ. Kết bạn với nó và Ana sau một buổi lưu diễn bên Mỹ. Gia đình là tập đoàn W thuộc top 10.)

...

- CẬU CHẾT CHẮC VỚI TÔI!_ nó gườm gườm, giọng lạnh lùng, tay vắn vắn (= = =)

- ANA! Cứu bồ!_ mĩ nam kêu lên, gọi Ana.

- Rồi! Thôi bà tha cho Key đi!_ Ana tốt bụng giúp đỡ sau khi cười một trận đã đời (tốt bụng gớm)

- Tha cho cậu!_ nó thôi dọa mĩ nam, dựa lưng vào tường, mặt trở lại như mọi khi_ cậu tới đây có chuyện gì?

- Tớ nhớ cậu mà!_ mĩ nam lời giọng trẻ con ra đùa.

- Ko linh tinh!_ nó gằn giọng.

Biết ko thể đùa với nó được nữa, Key đành nói:

- Tớ đi lưu diễn. Tiện thể học ở đây luôn.

- Gì?_ nó hỏi lại_ đây ko nghe rõ.

- Nghe rồi đừng giả vờ_ Ana chen vào_ Key, cậu có 1 phút để rời khỏi chỗ này. Tớ ko đảm bảo giây tiếp theo cậu an toàn đâu!

Nhanh...

Chưa kịp nói xong, Key đã biến mất dạng. Ana há hốc mồm. Tên này chuồn nhanh thật. Ana cũng định chuồn vô lớp thì...

- Bà được lắm, Ana!

Haha! Vui rồi! Chịu trận cùng tên Key rồi!

Nó và Ana bước vào lớp và nhận được những ánh nhìn đầy thắc mắc và ghen tức của cả lớp. Hấn và Ken muốn hỏi lắm nhưng nhìn thấy mặt hầm hầm lạnh băng của nó và gương mặt sắp méo của Ana thì ko hỏi nữa. Ra về, hấn mới mở miệng nói câu đầu tiên với nó:

- Này!

Nó ngạc nhiên quay lại nhưng mặt vẫn ko biểu hiện gì:

- Chuyện gì?

- Cô... với Key có quan hệ gì? Sao hai người... lại quen biết nhau?

- Bạn!_ nó buông một từ rồi đi thẳng.

Hấn vẫn đứng tượng đài sau nó.

BẠN?!?

Thật ko???

~end chap 10~

13. Chương 11

Chap 11. Sự thật

Chương 1: Chiếc vòng cổ

Hai hôm sau...

Nó mệt mỏi nằm phịch xuống giường sau khi từ trường về. Hai hôm nay nó chịu đủ lời đàm tiếu sau lưng là nó lẳng lơ, hết Minh Tuấn rồi đến Hwang Key, giỏi theo trai, mặt xấu xí mà làm càn, hồ ly tinh,... Làm nó rất điên tiết. Mặc dù Hwang Key chưa vào trường nhưng mới đầu đã như thế này rồi thì lúc đó ko biết phải điên tiết thế nào nữa. Sáng nay hết giờ học Ana đã thay nó dần mặt bọn nữ sinh rồi. Một mới!

"Saranghanda keojitmal

~"

- Gì vậy Ana?_ nó bắt máy khi thấy cái tên trên điện thoại_ có việc gì quan trọng hả?

- Hiii! Đi xem buổi lưu diễn của Key đi!_ Ana vui vẻ.

- Trời ơi vậy nữa hả_ nó than vãn_ tui mệt lắm bà đi đi!

- Đi đi bà!_ Ana năn nỉ_ đi xem bạn mình hát đi!

- Rồi rồi thì đi!

Nó cúp máy luôn. Nản thiệt! Đã mệt rồi thì chớ!

Nó vào phòng tắm xóa hết lớp trang điểm ở trường đi và thay vào đó là chút phấn hồng và son bóng. Nó chọn một bộ váy xoè trong tủ quần áo toàn đen với trắng của mình (!). Bộ váy dài đến đầu gối, màu trắng, có một bông hồng đen kèm lông vũ bên ngực trái. Trông nó thật xinh đẹp.

Nhà hát Sun.

Đây là một nhà hát rất lớn có thể chứa 4000 người. Hôm nay nhà hát rất đông. Rất nhiều fan đến đây để ngắm thần tượng của mình. Cũng có nhiều người tới nghe Hwang Key hát.

Nhà hát đã cháy vé. Đây là một điều quá bình thường đối với ai biết tới Hwang Key. Ana đã có lần từng trêu Key:

” Lần nào ko cháy vé lần đó ko phải Hwang Key!

”

Nó hôm nay cùng nhóc Lâm đi xem. Thằng em nó cũng muốn đi coi Hwang Key hát nên cũng tò tò theo nó. Tới cửa, nhóc Lâm lạnh chanh đi mua vé:

- Cho tụi em 2 vé đi chị!_ thằng nhóc nở nụ cười tươi làm chị bán vé cứng đờ như tượng. Đằng nào nhóc Lâm cũng là hotboy đứng đầu cấp 2 mà.

- Hết... Hết vé rồi... em_ chị bán vé mãi mới nặn ra một câu, trong lòng cảm thán:

” Đẹp trai quá!

”

- Hết vé rồi bà chị_ nhóc Lâm xụ mặt_ ko được xem nữa rồi!

Nó vẫn bình thản như ko có chuyện gì xảy ra, nhàn nhạt nói:

- Chị bảo vào đó phải mua vé bao giờ?

Thằng em há hốc miệng:

- Ko mua vé sao vào được? Mình đâu có vé!

- Chị mà phải mua vé thì Hwang Key ra mời chị cũng ko vào!_ vẫn cái giọng nói đó, nó nhìn vô cửa soát vé.

Mọi người ở bên ngoài đang chán vì ko được mua vé xem thì nghe được câu nói đó của nó như được dịp xả tức, tranh nhau nói nó:

- Cô là cái thá gì mà nói như vậy? Con tổng thống chắc?_ người 1.

- Giải nói miệng! Cô cũng chắc được cái mẽ ngoài rồi tự kiêu chứ gì!_ người 2.

- Cái loại hám trai mới vô đây ngấm thì nói gì cho dễ nghe tí đi! Cái gì mà Hwang Key ra đón chứ?_ người 3.

Bla bulu bela...

Nó ngày càng sầm mặt xuống. Khí lạnh toả ra khiến người khác ko rét mà run. Đã vậy rồi nhóc Lâm còn chen vào:

- Thôi chị đi về thôi. Nói gì thì nói chứ đừng nói bừa ở đây. Toàn fan của Hwang Key cả đấy!

- Cái gì?_ nó quay sang nhóc Lâm, giọng lạnh băng khiến thằng nhóc run người_ muốn thử ko?

Lấy điện thoại ra, nó bấm một dãy số, chờ người kia bắt máy thì nó nói, giọng bực mình, hàn khí:

- 3 phút. Có mặt ở ngoài rạp ngay lập tức!

Chưa kịp để người khác nói, nó cúp máy luôn. Nó nhìn vào điện thoại bắt đầu tính thời gian.

1 phút...

2 phút...

2 phút 52s

- Nhi ơi!_ tiếng Ana từ xa gọi lại, theo phản xạ nó quay ngoắt về tiếng nói đó.

- Gì? Tên Key đâu?_ nó hỏi, mắt ngó nghiêng.

- Xin chào tiểu thư. Tôi thay Hwang Key đến đón cô. Tôi là quản lý của anh ấy. Hwang Key đang bận trang điểm_ Quản lý Shin nói, còn thở hồng hộc vì mệt.

- Thôi, bà bình tĩnh đi__ Ana nói, nhìn sang người bên cạnh nó rồi reo lên__ A! Nhóc Lâm cũng đến hả?

- Dạ__ nhóc Lâm cười__ em đi cùng chị hai.

- Được rồi, vào đi. Đứng ở đây khó chịu quá!__ nó lên tiếng, rồi đi vào cửa.

- Chờ với!__ họ đuổi theo.

Nó đi bỏ lại mấy chục cái tượng đá oai phong đứng ngoài mắt ếch nhìn theo. (*0* chị này sức công phá lớn thật)

Nó ngồi vào cái ghế VIP ở đầu. Ngó hàng ghế VIP một chút, nó bắt gặp...

Hình như là...

Anh ấy! Nguyễn Hàn Mạnh Quân!

Hôm nay anh ấy mặc một bộ vest trắng, mái tóc nâu để tự nhiên. Đôi mắt cà phê huyền bí luôn mờ ảo khó phán đoán như vậy.

Nó quan sát từng cử chỉ của anh. Như cảm giác được ai đang nhìn mình, anh quay sang và bắt gặp nó. Anh bước tới bên nó, cười tươi:

- Hi cô bé xinh đẹp! Em cũng đến đây hả, Bảo Nhi?

Nó cũng đáp lại, cười tươi:

- Hi, dạ. Em chào anh!

Anh nhìn nó. Bỗng nhiên... Anh giật mình nhìn chiếc vòng cổ của nó. - Chiếc... Chiếc vòng cổ này là của em hả?__ anh lắp bắp, run run hỏi.

- Vâng. Chuyện gì vậy hả anh?__ nó thắc mắc, tay nhắc chiếc vòng cổ lên__ chiếc vòng này là kỉ vật rất lớn của em. Em luôn đeo nó mà.

- Cho... Cho anh xem...__ anh vẫn run run.

- Vâng__ nó tháo vòng ra__ Đây nè anh!

Anh run run nhìn kĩ chiếc vòng. Nó rất giống! Anh lật mặt sau ra, chữ

"BB

" đập ngay vào mắt anh.

Là sự thật!

Anh nghĩ ko sai!

Ngay từ lúc gặp đầu tiên, anh đã ngờ ngờ rồi. Anh luôn cố ý đến chỗ mới gặp lần đầu để xác định và anh càng nghi ngờ hơn. Và bây giờ thì đúng như anh nghĩ rồi!

- Anh sao vậy__ nó hơi lo lắng đến sự thất thần của anh.

- Anh ko sao__ định thần lại, anh trả nó chiếc vòng__ trả em này! Xin lỗi anh có việc phải đi trước! Chào em!

Nói rồi anh chạy đi mất để lại cho nó bao nghi ngờ.

.

.

"TÌM ĐƯỢC RỒI! Em gái của anh!

"

end chương 1

14. Chương 12

Chương 12: Gặp lại

Buổi lưu diễn kết thúc. Key tí tởn chạy ra chỗ nó hỏi:

- Thế nào? Hay ko nhóc?

Bốp! Cái tay của nó hạ trúng đầu Key, làm ĩ nam nhà ta nhăn nhó:

- Úi da! Đau quá!_ Key cúi đầu xuống nhìn nó (1m88 với 1m73, Key ko cúi mới lạ)_ độc ác!

- Thế-muốn-gì?_ nó gần từng câu lạnh lùng nhìn Key.

- A ha ha_ Ken cười trừ_ ko, ko có gì!

- Ủa bà chị quen anh Key hả?_ nhóc Lâm quan sát cuộc nói chuyện, mặt ngu ngu hỏi nó.

- Nhóc muốn ăn đập giống tên kia?_ nó lườm lườm, tay bẻ rôm rốp.

- Ha...ha... Em... Em ko..._ nhóc Lâm lùi lại, núp sau Ana_ chị Ana cứu em!

- Ai biểu em gọi nó là bà chị_ Ana cười cười, quay sang nó_ thôi tha đi bà!

Nó thôi bẻ tay, ngồi phịch xuống ghế, than vãn nhưng khuôn mặt ko biểu hiện gì:

- Nản quá! Biết thế ko đi!

- Bà than vãn mà mặt như thế kia thì ai tin cho được?_ Ana đùa.

- Thôi kiểu chọc ngoáy người khác đi_ nó nhăn mặt.

Key bị đá ra ngoài ko thương tiếc, giờ mặt mếu máo:

- Hix! Các cậu bỏ rơi tớ!

- Hêhê! Anh Key em bỏ anh đâu! Nếu có bỏ thì chỉ có hai bà chị kia thôi!_ nhóc Lâm lon ton tới chỗ Key, định xoa đầu mĩ nam nhưng bị mĩ nam gạt phắt đi (khổ thân em bé >

”):

- Tránh ra! Đừng xoa đầu anh mày!_ Key cáu tiết, nhăn nhó.

- Thôi được rồi!_ nó lên tiếng_ ai bỏ cậu đâu!_ nó đứng lên định xoa đầu Key giống nhóc Lâm nhưng

”chiều cao có hạn

” nên ko xoa được, bèn bực tức quát_ cúi đầu xuống coi!

Key vội nghe

”thánh chỉ

” vừa đưa đến, cúi đầu xuống. Nó lấy tay xoa đầu Key, vừa cười đều nhóc Lâm làm thẳng nhóc tức xì khói:

- Anh Key quá đáng! Em xoa đầu anh ko được nhưng bà chị của em lại được hả? Anh là đồ trọng sắc khinh bạn!

Mĩ nam khuôn mặt cún con nhìn nó, quay sang nhóc Lâm thì thay đổi 180 độ, sát khí ngàn ngụt:

- Nhóc vừa nói gì? Ta cho nhóc xoa đầu á? Ăn dưa bỏ hả?

Nhóc Lâm sợ hãi lùi xuống. Ana thấy tội tội nên cứu nó:

- Thôi tha cho nó đi! Về thôi!

Vậy là cả 4 người về nhà.

Một ngày khá vui vẻ.

.
. .

Green school, thứ hai.

Lớp học ồn ào về buổi diễn của Hwang Key tối qua. Bỗng một học sinh cùng lớp tất tả chạy vào trong lớp thông báo:

- Mọi người ơi, Hwang Key học ở trường chúng ta!
- CÁI GÌ__ nữ sinh hét âm lên trù tụi nó__ aaa! Tuyệt quá!

Tụi nó chẳng ngạc nhiên gì vì hôm trước Key đã nói. Ken mồm há hốc hỏi Ana:

- Gì? Tên họ Hwang đó... Học trường chúng ta á Ana?
- Ồ__ Ana gật gù__ lần trước Key có nói.
- Trời ơi! Tên này sao lại tới chứ?__ Ken mặt méo xẹo__ lại sắp tranh fan của mình rồi!
- Haha!__ Ana cười đều__ Đáng đời! Sao bây giờ anh ko đi kiểm mấy cô bạn gái nữa đi. Ở đây tu hả?
- Tôi... Ko biết__ Ken thành thực trả lời.

Quả thực rất lạ. Một tên thay bồ như thay áo như tên Ken mà tu thì cũng lạ. Kể từ khi ở chỗ cắm trại về, Ken đã bỏ hết bạn gái hiện tại và ko tán ai nữa. Có tác động gì đó chăng?

...

Qua chỗ nó và hần.

- Key... Học ở đây?__ hần mở lời đầu tiên.
- Ủ__ nó trả lời ngắn gọn, tay nhìn chiếc Ipad lướt web giải quyết công việc hôm qua chưa làm xong.
- Biết rồi__ hần thở dài, ko có chuyện gì để nói cả.

Im lặng.

- Chuyện xung đột giữa Angel và Devil giải quyết như thế nào rồi?__ nó lần này mở miệng hỏi.
- Giải quyết xong lâu rồi__ hần ngạc nhiên nói__ cô là bang chủ mà sao chuyện này lại ko biết?
- Tôi ko để ý cho lắm__ nó nhàn nhạt nói__ Ana đòi lập bang nên tôi nghe. Tôi ít khi ra mặt nên cũng ko biết nhiều chuyện cho lắm. Việc của tôi là giải quyết đồng tài liệu ở công ty. Nếu chuyện ở bang quá lớn thì tôi mới ra mặt. Còn đâu là Ana và Key giải quyết.
- Hwang Key?
- Ủ. Bang phó.

...

- Helu hai tình yêu! Tui đến với hai người rùi này__ Key từ phòng giám hiệu ton ton chạy vô lớp, cười tí tởn.

Chữ

"tình yêu

" làm người nào đó khó chịu.

- Thôi ngay đi ông! Vào lớp rồi kìa!__ Ana cười tươi đẩy đẩy Key.

...

Ra về.

Nó trở về nhà. Đập vào mắt là cái xe Mercedes màu đen bóng đậu trong sân nhà. Nó thắc mắc ko biết là ai. Bước vào trong nhà thì nó thấy pama nuôi đang ngồi trong phòng khách. Đáng nhẽ ra giờ này họ phải đi làm chứ nhỉ? Sao lại ở đây?

Quay sang ghế bên kia, nó thấy hai người một người đàn ông trung tuổi và một chàng trai tầm 18-19t. Người đàn ông trông rất quen, đôi mắt này khiến người khác cảm thấy rất buồn nhưng lần này ánh lên sự vui vẻ lạ kì. Còn chàng trai bên cạnh sững sờ. Đó là...

- Anh Quân?

Bốn người đồng loạt quay ngoắt lại và thấy nó đang ngạc nhiên. Người đàn ông rưng rưng nước mắt:

- Con... Con gái... Của ta...!

Cái gì? Sao lại... Cái gì? Sao lại...

- Bắg Bắg! Em gái của anh!_ anh Quân cuối cùng cũng lên tiếng_ anh Bìn nè.

Sét đánh ngang tai nó. Là... Là anh hai sao?

- Anh... Anh Bìn?_nó lắp bắp, run run hỏi.

- Ủ. Anh Bìn nè. Papa chúng ta nữa_ anh nhẹ giọng nói.

Mắt nó trở nên hoảng loạn, tay bịt tai:

- Ko, ko phải! Tôi ko có anh! Papa ko phải ông ấy! Pama tôi ở kia! Tôi chỉ có em trai thôi!

- Bé Bắg!_ papa gọi nó_ là papa đây mà!

Nó ngày càng hoảng loạn hơn, lùi ra đằng sau:

- Ko, ko phải! Ko phải là sự thật! Mấy người đuổi tôi ra khỏi nhà, chúng ta đã cắt đứt quan hệ rồi!

- Bé Bắg!_ anh gọi nó, lo lắng_ chuyện đó... Là có lý do mà!

- K0! TÔI KO BIẾT LÝ DO GÌ HẾT!_ nó hét lên đầy đau khổ, nước mắt bắt đầu lăn dài.

- Bé Bắg! Nghe anh đi!_ anh lo lắng tiến tới gần nó.

- KO! TÔI KO NGHE! ĐỪNG ĐẾN GẦN TÔI!_ nó tiếp tục lùi xuống, bịt tai lại và lắc đầu liên tục.

- BẾ BẮG!_ anh bắt đầu hoảng sợ, nắm lấy tay nó.

- BUÔNG TAY TÔI RA!_ nó giật phắt tay mình ra, rồi chạy đi.

- Bé Bắg!_ anh gọi với lại, định đuổi theo.

- Quân! Kệ nó đi! Cho nó bình tĩnh lại đã!_ papa nó lên tiếng, giọng đau khổ.

- Phải đó cháu_ mama nuôi của nó nói, mắt vẫn nhìn ra cửa_ cho nó thời gian suy nghĩ lại đi.

- Vâng_ anh giọng buồn buồn, muốn khóc nhưng ko thể.

- Là tôi có lỗi với Bắg Bắg_ papa nó ôm đầu chực khóc.

Anh giờ đã bình tĩnh hơn, ra chỗ papa mình an ủi:

- Thôi papa mình đi về thôi_ quay sang pama nuôi nó_ cháu chào cô chú cháu về đây!

Papa nuôi của nó nhẹ giọng nói:

- Được rồi! Khi nào có tin tức của cháu Nhi nhà chúng tôi... À ko phải Bắg Bắg thì chúng tôi sẽ thông báo!

- Cảm ơn chú! Cháu xin phép về!

Hai người họ về... Để lại bao suy nghĩ cho pama nuôi của nó...

end chương 2

15. Chương 13

Chương 13: Lời tỏ tình của Ken. Bí mật dần hé lộ

Nó đã biến mất... Như chưa hề tồn tại... Nó bốc hơi khỏi nơi này... Đã một tuần nay...

- Bằng Bằng... đã về chưa?_ anh Quân hỏi Ana, giọng rất buồn.
- Chưa anh à_ Ana thở dài_ anh đã hỏi đi hỏi lại câu này suốt từ nãy đến giờ rồi đó!
- Anh phải làm sao bây giờ_ anh ôm đầu buồn bã_ nó biến mất dạng cả tuần nay rồi!
- Anh đừng lo lắng quá_ Ana an ủi_ nó là một đứa tự lập rất cao. Hơn nữa nó còn có võ mả. Ai dám đụng tới nó chứ! Người khác ko đụng tới thì thôi chứ...
- Nhờ nó làm điều gì đại đột thì sao?_ anh vẫn lo lắng_ anh sẽ chết mất!

Ana thở dài lần nữa. Khổ thân anh Quân. Nhi ơi bà ở đâu mau về đi!

...

Green school, giờ ra chơi.

Hắn đã một tuần rồi ko thấy nó. Bên cạnh ko có hình ảnh của nó khiến hắn cảm thấy trống rỗng. Hắn hỏi Ana xem nó đã đi đâu, nhưng đổi lại chỉ là sự lắc đầu của cô bạn. Hắn muốn đi tìm nó, nhưng Ana đã bảo rằng nó mà đi thì sẽ ko thể tìm thấy. Hắn đành thôi...

- Vẫn ko có tin tức gì của Nhi hả?_ Key hỏi, mặt buồn bã. Anh chàng mĩ nam giờ đây đã mất vẻ vui tươi thường ngày.
- Ko. Ko hề có một chút tin tức nào_ Ana lắc đầu, (lại) thở dài.
- Bảo Nhi ới Bảo Nhi ời bà về ngay đây cho tôi!_ Key nhăn nhó than vãn.
- Ngày nào cũng nói câu đó! Ông ko thấy chán hả?_ Ana giật tóc Key, quát.
- Úi da, mái tóc bạc triệu của tui_ Key kêu lên, tay giữ chặt mái tóc_ mất sợi nào bà ko yên với đám fan của tui đâu!
- Ồ! Tui sợ quá! Gọi fan của ông ra đây!
- Ái ui đau tui bà Ana kia!
- Hahaha!

...

Những cử chỉ vừa rồi đều thu vào tầm mắt của một người nào đó.

"ANA? Cô ấy thích Key sao? Minh... hết cơ hội rồi sao?

"

- Thích Ana thì tới tỏ tình đi_ hắn bước ra cửa, vỗ vai người đó_ đừng để mình phải hối hận.

"ĐÚNG! Minh sẽ tỏ tình với Ana! Dù kết quả thế nào thì mình cũng ko hối tiếc!

"

Nghĩ rồi người đó chạy đi...

~

Hôm nay Ken nhận được một lá thư tỏ tình. Phải nói rằng cô bé này rất bạo gan. Dám đưa thư tỏ tình trước mặt bàn dân thiên hạ mà ko sợ fan

”dìm

”. Cô gái này quả là thú vị! Nhưng... phải từ chối cô bé này rồi!

- Anh... Có đi ko Ken?_ Ana ngập ngừng hỏi, tay vịn vệt áo.

- Đi đâu?_ Ken thắc mắc, rồi như vỡ oà ra_ à, lá thư này ấy hả? Phải đi chứ!

- Hừ. Đúng là loại người thấy gái là tưng tưng_ Ana lẩm bẩm, khó chịu.

Cả buổi học hôm nay hai người họ ko nói với nhau thêm câu nào nữa. Ana thì tức giận lẩm bẩm, còn Ken thì đang mải nghĩ... vấn đề gì đó và cười tủm tỉm, khiến cho ai đó đã tức nay còn tức hơn.

”Tên trời đánh! Đáng ghét! Suốt ngày chỉ biết cưa gái thôi! Ko biết quan tâm tới người khác gì hết! Tên đáng ghét! Trời đánh chết mi đi!

” (=.=

”)

Tan học. Ken nhanh chóng đến chỗ hẹn, để lại Ana hần học.

”Chết đi! Đồ đáng ghét!

”

Ken tới sân sau của nhà trường. Vẫn nụ cười chết ruồi à nhằm chết người đó tên Ken hỏi một cô gái đang lấy chân di di đất dưới chân:

- Nay cô bé! Em hình như là cô gái lúc sáng phải ko?

Cô gái đó quay đầu lại, mặt tỏ vẻ ngại ngùng:

- À... Đúng rồi anh!

- Vậy hả?_ Ken cười hì hì_ anh sẽ trả lời cô bé nha. Anh... Xin lỗi... Anh ko thể làm bạn trai của em được. Anh đã có người trong mộng rồi!

Cô gái đó cố gượng cười:

- Dạ. Em biết rồi. Xin lỗi vì đã làm phiền anh.

- Ủ. Anh đi đây.

Ken đang định đi thì cô gái gọi với lại:

- Khoan đã!

- Sao... Ừm...

Ken chưa kịp nói hết câu thì đã bị cô gái đó vòng tay lên cổ và hôn lên môi anh...

Trong lúc đó...

Ana đang thu dọn thì đột nhiên rớt chiếc hoa tai. Ana nhặt lên, ko biết kiểu gì mà lại bị văng qua cửa sổ.

” Là chiếc bông tai Nhi tặng mà!

”. Nghĩ rồi Ana vội chạy đi tìm kiếm. Tìm thấy chiếc hoa tai cũng là lúc Ana thấy cảnh này...

Ana vội chạy đi. Ken thấy thế cũng vội buông cô gái ra và đuổi theo Ana:

- Ana! Khoan đã! Cô hiểu nhầm rồi!

Để lại một con người mang khuôn mặt đác ý... Gương mặt dễ thương biến mất trong chốc lát... Cô gái bỏ đi...

”Ko ăn được thì đập đồ... Đó là châm ngôn của tôi!

”

...

- Ana! Đứng lại đi! Ana!_ Ken đuổi theo Ana rất nhanh, thoáng chốc đã nắm lấy bàn tay của cô_ Ana, nghe tôi giải thích!

Ana vùng tay Ken ra, giọng bực tức:

- Thả tay tôi ra!

- Tôi ko bỏ!_ Ken vùng vằng_ nghe tôi giải thích!

- BỎ RA!_ Ana khó chịu_ tôi ko cần nghe anh giải thích!

- Cô phải nghe!_ Ken chuyển sang bực tức.

- Tại sao tôi phải nghe?_ Ana bực mình.

- Vì..._ Ken nghẹn họng.

Như được thể lần tới, Ana nói thêm:

- Vì? Vì cái gì chứ? Anh ko nói được phải ko?

Bị dồn tới mức đường cùng, Ken đành nhắm mắt làm liều:

- Vì... Tôi thích cô! ANA, TÔI THÍCH CÔ!

16. Chương 13 Tt

Ana khựng lại. Chuyện đó... Là thật sao?

- Anh... Anh vừa nói gì?_ Ana lắp bắp, run run.

- Tôi nói là tôi thích cô, Ana_ Ken nhắc lại lần nữa, giọng chắc nịch.

- Anh... Anh nói dối!_ Ana thất thần_ thích tôi... Tại sao lại hôn cô ta?

- Tôi ko nói dối!_ Ken nắm tay Ana, khẳng định_ đó là cô ta chủ động, tôi...

- Anh đừng nói nữa!_ Ana lắc đầu_ tôi ko muốn nghe!

- Nghe tôi giải thích!_ Ken nói to hơn.

- Tôi ko biết!

Cuối cùng, Ken ôm lấy Ana:

- Hãy tin tôi, Ana. Hãy tin tôi.

- Anh... Tên trời đánh! Huhuhuhu...!

Ana gọn trong lòng Ken khóc to, ầm ức bây giờ được xả hết qua nước mắt.

...

- Khóc chán chưa? Anh đưa em tới một nơi!_ sau khi thấy Ana khóc xong, Ken kéo tay Ana chạy đi.

...

- OA, Ở ĐÂY LÀ ĐÂU VẬY? ĐẸP QUÁ!_ Ana hét to, vẻ vui mừng.

- Đây là chỗ anh định tỏ tình với em__ Ken bước tới, tay giấu sau lưng.

Ana quay lại nhìn Ken, vẻ ko tin nổi.

- Thật mà!__ Ken khẳng định, rồi quỳ một chân xuống, tay giấu đằng sau được đưa ra trước, lộ ra một bó hoa hồng đỏ rất đẹp__ làm bạn gái anh nhé, Ana.

Ana cảm động, nước mắt rơi xuống, hai tay nhận lấy bó hồng, trả lời nhẹ nhàng:

- Em... Đồng ý!

- Hura! Cô ấy đồng ý rồi!__ Ken vui mừng, bế Ana lên xoay vòng, cười tươi như hoa hướng dương.

Ana thấy thế cũng vui lên bội phần.

Hạnh phúc...

Đó là suy nghĩ của Ana lúc này...

~

"RENG...RENG...

"

Ana nghe điện thoại, một lúc sau chạy tới kéo tay Ken, hét ầm lên:

- KEN! KEN! NHI, NHI NÓ TRỞ VỀ RỒI!

- Vậy mau về thôi!__ Ken vội lên xe cùng Ana trở về nhà pama nuôi nó.

~

- NHI! NHI! BÀ ĐÂU RỒI!__ Ana chưa vào tới cổng đã hét ầm lên, nhưng nhìn thấy pama nuôi của nó vội hạ giọng, cúi đầu__ cháu xin lỗi cô chú!

- Ko sao__ mama nuôi nó cười tươi__ Nhi nó ở trên phòng đó cháu!

- Dạ cháu biết rồi. Cháu cảm ơn cô!__ Ana cúi đầu lần nữa.

- Ko cần đâu. Tôi ở đây__ một giọng nói bằng giá phát ra, nghe như ở Bắc cực vậy.

- Nhi! Nhi! Bà đây rồi! Suốt tuần nay bà đi đâu vậy? Có làm sao ko?__ Ana vội chạy tới chỗ nó, nhìn tổng thể, liến thoắng__ sao bà ko trả lời tui? Nói đi chứ!

Nó khó chịu nhíu mày, phát ra giọng lạnh băng:

- Ko sao! Chưa chết!

- Bà...__ Ana nhận ra nó có vẻ khác trước kia, lạnh lùng với cả mình__ Nhi... Bà... À!... Là... Bằng Bằng mới phải!

- Đừng gọi tui bằng cái tên đó!__ giọng nó ngày càng trầm hơn, hàn khí bao phủ__ tui là Bảo Nhi!

- Tui biết rồi... Xin lỗi... Bảo Nhi__ Ana có vẻ sợ hãi, cúi đầu xuống như người mắc lỗi, chưa bao giờ cô thấy nó đối xử với mình như vậy cả.

Cảm thấy mình hơi quá đáng, nó đành hạ bớt giọng nói âm độ của mình:

- Xin lỗi... Tôi hơi quá đáng...

- Ko sao. Là tui sai__ Ana ngước đầu lên, cười tươi.

- Được rồi. Bà về đi__ nó nhìn sang chỗ tên Ken đang đứng ngoài cửa nhìn Ana__ Ken, đưa Ana về. Mất sợ tóc nào thì cậu tự biết hậu quả__ giọng nó ngày càng trầm xuống, nghe giống như đe dọa.

- Tôi... Biết rồi__ Ken giật mình, ko rét mà run khi nghe nó nói.

- Bà... Mai đi học ko?__ Ana ngập ngừng, sợ mình nói sai điều gì khiến nó bực mình.

- Có. Về đi!

Nó quay đầu bỏ lên phòng. Ana nhìn theo nó buồn bã, quay đầu đi theo Ken.

"Xin lỗi. Vì đã quá đáng với bà. Nhưng tui phải làm vậy. Xin lỗi..."

"Green school."

Một mỹ nhân như từ trong tranh ra bước vào cổng trường Green school, gây chấn động cho toàn trường.

- Ai đây? Học sinh mới hả? Đẹp quá!__ nam sinh 1.

- Ôi, cô ấy đẹp quá!__ nam sinh 2 cảm thán.

- Nhưng mà cô gái ấy lạnh lùng thật. Hàn khí tỏa ra thật đáng sợ.__ nam sinh 3 nhận xét.

- Hừ, đẹp cái quái gì chứ. Tôi đẹp hơn cô ta__ nữ sinh 1 lườm mỹ nhân đó, nói.

- Nhìn cái bản mặt của cô ta mà phát ghét! Vừa kiêu vừa chảnh!__ nữ sinh 2 tức giận.

- Nè, cô ko đẹp bằng cô ấy thì đừng tỏ ra ghen tức như vậy chứ!__ nam sinh 1 bất bình.

- Cái gì chứ? Tôi mà phải ghen tức với cô ta hả? Mơ đi!__ nữ sinh 2 phản bác lại.

Bla bla...

- IM ĐI! ỒN Ồ!__ cô gái khó chịu lên tiếng.

Những con người đang bàn tán về cô gái bây giờ im bật. Nhẹ nhàng bước tiếp, cô gái tiến thẳng vào khối 11.

11A1.

- Ê mọi người! Trường ta hôm nay có một học sinh mới đấy__ một nam sinh hào hứng nói.

- Là nữ hả? Chắc xinh lắm__ một nam sinh khác chống cằm nói.

- Ủa sao mày biết là nữ? Mà còn bảo là xinh nữa? Mày đã thấy đâu?

- Nhìn cái bộ mặt điên điên khùng khùng của mày là tao biết rồi. Khỏi nói cũng biết!

- Mày hiểu tao quá ha! Nhưng cô ta xinh đẹp nhưng lại lạnh lùng quá!

"Xinh đẹp? Lạnh lùng? Chẳng nhẽ... Chắc ko phải đâu!"

"

- Ồ, nên gọi là kiêu hay lạnh lùng vậy?

- Lạnh lùng chính xác hơn. Người cô ta như tảng băng vậy. Hàn khí rất đáng sợ.

"Hàn khí đáng sợ? Chỉ có... Ko, ko phải. Chắc giống thôi."

"

- Cô ta lớp mấy?

- Hình như là 11. Thấy cô ta đi về phía khối mình. Còn là khối A của bọn mình nữa chứ. Ôi! Người đẹp! Người đẹp vô lớp này đi.

- Cô ấy ko lên phòng hiệu trưởng nhận lớp mà vô thẳng khối 11 này á?

- Ồ. Đúng. Kì lạ nhể?

"Nếu thế thì đúng là... K0 ĐƯỢC!"

"

Ana nghe cuộc nói chuyện từ đầu đến cuối của hai tên nam sinh đó. Lúc đầu thì nghi ngờ, bây giờ thì cô đã khẳng định. Ana vội chạy ra ngoài mặc cho sự í ới của Ken.

Nhưng... Chưa tới cửa lớp đã thấy cô gái xinh đẹp đó bước vào. Gương mặt lạnh lùng của cô quét hết toàn bộ xung quanh lớp, nhìn thấy bọn con trai đang đứng hình và chảy nước dãi (ghê) và con gái đang lườm nó ghen tức thì nhếch môi một milimét, rất khó thấy. Ana nhìn nó, lắp bắp, run run:

- Nhi... Nhi... Bà... Bà... Sao... lại... lại để... khuôn... khuôn mặt này?

Ra cô gái xinh đẹp mà mọi người bàn ra tán vào đó chính là nó- Nguyễn Bảo Nhi.

- Chán_ nó nói đúng một từ rồi bỏ về chỗ ngồi.

Để lại Ana cứng người ko nói nên lời. Nếu bình thường thì nó ko cãi trang đi học thì Ana sẽ rất vui. Nhưng trong tình trạng này... Cũng ko biết nên vui hay buồn nữa.

Hắn thấy nó, rất ngạc nhiên:

- Ủa, nhỏ xấu xí sao hôm nay cô...

- Nhiều lời!_ nó cắt ngang lời hắn, giọng lạnh băng.

Tên Ken nhào người lên cười thích thú:

- Ủa? Sao hôm nay trở trời hả? Sao cô lại...

Chưa nói hết, Ken đã bị nó lườm cho đóng băng người lại, đành ngồi xuống ngậm hột thị.

Học sinh 11A1 xì xào về nó. Ko biết là ai mà thần nhiên ngồi cạnh Minh Tuấn thế nhỉ? Sao hắn ko đuổi cô gái đó ra? Ngoài nhỏ xấu xí ra hắn có cho ai ngồi vào chỗ đâu? Hay cô ấy đẹp quá nên thích rồi?

Cô giáo bước vào lớp thấy người lạ đang ngồi chỗ của Bảo Nhi thấy lạ lạ. Ủa cô làm gì nhận được thông báo có học sinh mới?

- Em kia là ai? Tên gì? Sao lại ở đây?

Im lặng.

Ana thấy nó đang nhúu mày thì vội tới cứu:

- Bạn ấy là Bảo Nhi đó cô. Cô mau dạy đi!

WHAT THE HELL?

NGUYỄN BẢO NHI?!?

Cô giáo và cả lớp 11A1 trừ bọn nó và bọn hắn ra đều đứng hình. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

...

Nó đang một mình trở về nhà. Hôm nay Ana muốn về cùng nó nhưng nó đã bảo Ana đi chơi với Ken. Nó đã dễ dàng nhận ra quan hệ của Ana với Ken trong lớp. Hắn thì hôm nay vừa trống hết giờ là chạy đâu mất tiêu. Chắc lại việc của bang. Key lại bận việc ở studio rồi. Chỉ còn lại nó...

Nó đi nhẹ nhàng, mặt ko biểu lộ chút cảm xúc nào men theo con đường góc phố về nhà. Ai cũng ngược nhìn nó. Biết sao được, nó quá xinh mà!

- Băng Băng! Bé Băng!

Có ai đang gọi nó. Theo phản xạ nó quay ngoắt đầu lại. Nhưng nhìn thấy người đó, nó lại quay người bỏ đi.

- Bé Băng! Chờ anh Bin với!

Nó vẫn bước tiếp. Người đó vẫn kiên trì đuổi theo nó, nắm lấy bàn tay nó:

- Bé Băng, anh...

Nó giật phắt tay ra:

- Xin lỗi, tôi ko phải tên Băng Băng. Tên tôi là Bảo Nhi! Nguyễn Bảo Nhi!

Nói rồi nó đi tiếp mặc kệ anh ấy đứng nhìn mình đau khổ. Nó băng qua đường lớn.

Bỗng nhiên từ đằng xa có một chiếc ô tô đi rất nhanh đang lao tới chỗ nó. Anh vội chạy đến và hét lên:

- BÉ BĂNG, CẦN THẬN!!!

.

.

.

- ANHHH BINNNN!!!! RÀMMM!!!

Chiếc xe đâm rầm vào người anh. Anh đã đẩy nó ra xa và hứng lấy tai nạn này. Máu... tứa ra từ anh, chảy tràn trên mặt đường, vài giọt bắn ra rất xa và bắn vào người nó.

- Anh hai... Có lỗi với Bé Băng... Anh xin lỗi...

Nói rồi anh ngất đi. Nó bò tới bên anh, mắt hoảng loạn:

- Anh... Anh Bin... Anh tỉnh lại đi... Anh ko được chết... Anh chưa giải thích cho em mọi chuyện mà... ANH BINNNN!!!!

Mọi người xung quanh chạy tới xung quanh nó. Ai cũng lo lắng.

- Cấp cứu... Gọi cấp cứu mau!!!

Vài phút sau, xe cấp cứu được đưa đến. Anh nhanh chóng được chuyển đi. Nó cũng được đi theo. Trong xe, nó chỉ nhìn anh nó được sơ cứu mà nước mắt chực rơi...

Nhưng tính cách của nó...

Ko cho phép...

Nó phải cứng rắn...

Anh nó không chết đâu! Anh chỉ ngủ thôi...

Ước gì... đây chỉ là mơ... Là mơ...

...

Anh nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu. Nó phịch xuống, mắt chỉ nhìn vào phía cửa vừa khép lại...

Sẽ qua thôi...

~

"Anh Bin! Mai đưa em đi công viên nhá!

"

"Ừ. Mai hai đưa Bé Băng đi công viên!

"

"Hura! Hai của Bé Băng muôn năm!

"

"Bé Băng của hai phải ngoan cơ! Ko là hai ko cho đi đâu!

"

"Dạ! Bé Băng biết rồi ạaaa!

"

...

"Anh hai mua cho Bé Băng kẹo bông đi hai!

"

"Suốt ngày kẹo! Sún răng bây giờ!

"

"Em của hai ko sún răng đâu mà lo! Răng em khoẻ lắm!

"

"Ồ! Thế ai mới bị bác sĩ nhổ răng nhỉ?

"

"Ồ! Hai trêu em! Anh Bin đáng ghét!

"

"Được rồi! Hai xin lỗi! Lát hai mua kẹo cho!

"

"Hiiii! Thanks hai!

"

...

~

- Hai... Hai ơi... Tỉnh lại đi... Em cầu xin hai đó... Hai ơi... Huhu...

Nó đã ko tìm được nước mắt nữa. Cúi đầu xuống, nó khóc thảm thương. Ai nhìn cũng thấy tội cho nó.

Mạnh mẽ... Để làm gì chứ...

Giả vờ... Tất cả chỉ là giả vờ thôi...

Mạnh mẽ... Có đưa được người mình yêu quý... trở về ko...

Anh hai... Anh tỉnh lại đi... Anh hai...

Cầu xin anh...

1 tiếng trôi qua...

2 tiếng...

.

.

"Saranghanda keojitmal

~"

- Alô__ nó trả lời, giọng run run.

- Nhì! Bà đi đâu giờ này chưa về? Có thấy anh Quân ko?__ giọng Ana lo lắng, gấp gáp hỏi__ anh Quân ko nghe máy. Bà có thấy anh ấy ko?

- Ana... Ana à...__ nó run giọng__ Anh Bin... Anh ấy...

- Sao?__ Ana thắc mắc__ chuyện gì? Anh Quân làm sao?

- Anh Bin...__ giọng nó như sắp khóc. Lần nữa...

~

- Nhi! Nhi! Anh Quân thế nào rồi?__ Ana vội chạy tới bên nó, hỏi dồn.

Đằng sau Ana là hần, Ken, nhóc Lâm và...

Papa?

- Quân thế nào rồi Bé Băng?__ ông hỏi, giọng đầy lo lắng.

- Anh ấy... Anh ấy... Hic... Papa ơi! Huhu!

Nó chạy tới ôm chầm lấy ông, khóc nức nở.

- Bé Băng ngoan__ ông dỗ dành__ anh con sao rồi?

- Con... Ko biết... Huhu!

Mọi người đứng bên cạnh nhìn nó khóc mà thấy buồn quá. Chưa bao giờ thấy nó khóc như vậy, ngay cả khi nó có đau thế nào. Nó luôn lạnh lùng vô tâm với tất cả mọi thứ xung quanh, ít khi thấy nó để ý gì tới thứ gì cả. Vậy mà giờ đây...

- Anh Quân sẽ ko sao đâu! Đừng khóc nữa!__ hần lên tiếng__ ngồi xuống chờ đi. Mọi người cũng vậy nữa. Đừng làm ồn ở đây.

Nghe hần, mọi người ngồi xuống. Nó cũng đã thôi khóc, ngồi xuống ghế, dựa vào lưng ghế, nhắm mắt nhưng ko ngủ.

1 tiếng nữa trôi qua...

1 tiếng nữa cũng nặng nề trôi...

Ting! Tiếng cửa mở ra. Bác sĩ ra ngoài. Tất cả mọi người đều bước ra hỏi bác sĩ xem có chuyện gì ko. Trừ nó... Nó vẫn ngồi như vậy, nhưng đang nắm chặt bàn tay đang run run của mình để cố nghe lời bác sĩ nói, cố gắng ngăn mình ko chạy vào phòng cấp cứu xem anh mình như thế nào.

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức...

Chưa kịp để bác sĩ nói hết, Ana đã tức giận chen vào:

- Cái gì? Sao lại thế? Các người làm ăn như thế hả?

- Đúng đó! Làm ăn kiểu gì mà cứu ko nổi người vậy hả? Muốn tôi đánh sập cái bệnh viện này ko?__ Ken tham gia vào, quát um lên.

- Các người...__ hần mắt long sòng sọc như muốn giết người vậy.

- Sao mấy ông lại tặc trách như vậy hả?__ nhóc Lâm găm gừ nói.

- Con tôi...__ papa nó ôm đầu, đau khổ nói.

Bác sĩ khó xử. Làm sao bây giờ?

- Để bác sĩ nói hết đi__ nó nói, giọng nghe cực kì bình tĩnh.

Ko phải nó bình tĩnh như lời nói của nó. Phải! Nó đang rất điên! Rất mất bình tĩnh! Nó nói câu ấy như một sự cầu xin cơ hội cuối cùng. Hi vọng cuối cùng...

Bác sĩ nhìn nó biết ơn:

- Bệnh nhân đã vượt qua cơn nguy hiểm. Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng bệnh nhân chưa thể tỉnh ngay được. Vài ngày nữa bệnh nhân sẽ tỉnh.

Phù! May quá! Mọi người thở phào. Nó đã đúng! Hi vọng cuối cùng...

- Ổn rồi. Tôi về đây__ nó trở lại giọng lạnh băng cổ hủ, đứng dậy, bước đi__ Lâm, đi về thôi!

- Bé Băng!__ papa nó gọi lại__ ta muốn giải thích chuyện lúc trước.

- Con chưa muốn nghe!__ nó bỏ đi__ con sẽ quay lại. - Bà chị chờ tui với!__ nhóc Lâm đuổi theo, gọi với.

- Bé Bằng..._ ông ngược đầu nhìn nó đầy đau khổ, khẽ nói_ tại sao... Lúc này con... lại như vậy... Mà bây giờ...

Hắn im lặng nhìn nó mất hút dần trong dòng người lẫn lộn. Quay lại nhìn papa nó, Ken và Ana, hắn nói:

- Bác, chúng ta về thôi! Ở đây có y tá chăm sóc anh Quân rồi! Ken, Ana! Về thôi!

- Ừ.

Ba người họ đi về... Mỗi người một ý nghĩ... Nhưng chung một tâm trạng... Cùng hướng về nó...

End chương 13

17. Chương 14

Chương 14: Hiểu lầm được hoá giải

Nó và nhóc Lâm từ bệnh viện trở về nhà sau một ngày mệt mỏi. Nhóc Lâm được pama giữ lại hỏi chuyện về anh Quân. Còn nó ko nói ko rằng trở về phòng. Ai cũng nhìn theo nó mà ko biết và cũng ko thể làm gì.

Nó nằm phịch xuống giường. Đôi mắt mệt mỏi bắt đầu trĩu xuống. Nó muốn ngủ. Nhưng hình ảnh hai nó bị ngã xuống đường cứ luôn hiện lên trong đầu nó. Máu! Rất đáng sợ! Nó ngồi dậy, hai tay bó gối, đầu gục xuống, người run run...

Một nỗi sợ hãi chưa hề biến mất...

Luôn xuất hiện trong tâm trí... Chưa hề rời khỏi...

Lại một đêm... Mất ngủ...

...

Green school.

Nó bước vào trường trước sự bàn tán chỉ trích và những ánh mắt

”ko tin nổi

” của những học sinh trong trường. Nó khó chịu quét ánh mắt lạnh băng của mình chiếu thẳng vào bọn họ làm mấy người đó cảm thấy, ko rét mà run. Đúc tay vào túi áo, nó bước chân vào lớp mình.

11A1

- A! Nhi! Bà đến rồi hả?_ Ana vội chạy tới bên nó, lắc lắc cánh tay.

- Ừm_ vẫn giọng lạnh băng cố hữu, nó trở về chỗ ngồi.

- Ủa? Nhi bà đi học rồi hả? Sao ko gọi tui_ Key từ cửa lớp chạy vô, nhe nhớn nói.

Im lặng.

- Anh Quân sao rồi? Tỉnh chưa? Có bị di chứng gì ko?_ Key ko nhe nhớn nữa mà ngồi xuống ghế bên bàn trên mà hỏi, giọng hơi buồn_ hôm qua tớ về Mĩ nên ko tới bệnh viện được. Xin lỗi.

Im lặng là vàng (==

”)

- Key, nó tâm trạng đang ko tốt. Ông đừng tới nó cẩn thận nó cho ông đi uống trà với Diêm Vương đấy!_ Ana vỗ vai Key, nói làm mĩ nam méo xệch mặt.

- Đây mấy người_ nó mở miệng làm cho 4 tên đang mỗi người một việc đồng loạt quay ngoắt về hướng nó_ lát đi cùng tôi... Tới bệnh viện...

Giọng nó ko cao cũng ko thấp, nhẹ nhàng nhưng có cái gì đó run run trong cuống họng. Bốn người kia có lẽ đều hiểu, nó cần mọi người lúc này.

Nó rất cứng rắn...

Nhưng thực ra rất mềm yếu...

Nó ko biết sợ...

Nhưng thực ra nó sợ nhiều thứ...

Nó rất vô tâm...

Nhưng thực ra nó rất để ý người khác...

Nó ko cần sự quan tâm...

Nhưng thực ra nó muốn sự chia sẻ của người khác hơn ai hết...

Im lặng... Thực ra chỉ là nó ko nói thôi...

Một vỏ bọc... Hoàn hảo...

~

Hết giờ học. Bọn nó cùng nhau ra về. Năm người... Ai cũng nổi bật đi cùng nhau khiến hào quang tỏa ra khắp nơi, nhận được nhiều lời bàn tán và hâm mộ.

...

Bệnh viện K

- Bác sĩ! Bệnh nhân sao rồi?_ Key nhanh miệng hỏi bác sĩ khi thấy bác sĩ bước ra khỏi phòng bệnh.

- Bệnh nhân tiến triển khá tốt. Trong ngày mai sẽ tỉnh_ bác sĩ nói, cười nhẹ.

- Cảm ơn bác sĩ. Chúng tôi có thể vào thăm được ko?_ Ana nói, giọng vui mừng.

- Được thôi. Nhưng ko được làm ồn vì đây là bệnh viện_ bác sĩ gật đầu rồi bỏ đi.

- Chào bác sĩ.

Tụi nó bước vào phòng của anh. Anh đang nằm trên giường bệnh, mắt nhắm nghiền, trên người toàn băng trắng và dây nhợ nhằng nhịt...

*

Mọi người tới gần anh quan sát anh như thế nào. Còn nó, nó ngồi gọn một góc im lặng nhìn anh nó. Một người luôn cười mỗi khi nhìn thấy nó... Sao bây giờ... lại nằm đây... Ko cười nữa?!?

Nó vội đi ra ban công điều chỉnh tâm trạng của mình. Hấn cũng đi theo nó. Có lẽ... Bây giờ nó cần một sự quan tâm chẳng? - Cô sao lại đứng đây? Sao ko vào xem anh mình như thế nào đi chứ!_ hấn đứng cạnh nó, nhỏ giọng nói.

Nó im lặng một lúc lâu, mãi sau mới thấy nó cất tiếng, chất giọng trong veo mà lạnh lùng như thấm vào da thịt:

- Minh Tuấn...

Hấn đang ngược lên trời ngắm mây thì nghe tiếng nó gọi, đứng hình, ngạc nhiên khó hiểu. Gì vậy? Nó vừa gọi là gì? Minh ko nghe nhầm?

Nó tưởng hấn ko nghe thấy, bèn nhắc lại, y như cũ:

- Minh Tuấn...

- Cái... Cái gì vậy? Tôi ko nghe nhầm chứ?

- Là sao...?

Hắn thở dài...

- Thường ngày cô gọi tôi là tên đáng ghét, tôi nghe thành quen rồi, bây giờ bỗng dưng cô gọi như vậy, tôi... nghe ko quen!

- Vậy sao...__ nó vô cảm hướng về phía ngọn núi xa xa__ có lẽ... Tôi đã sai... Phải ko Minh Tuấn?

- Sai? Chuyện gì?

- Gia đình tôi... tôi ko nên đối xử như vậy với họ, phải ko?

- Cô thấy sao... Tôi ko biết... Nhưng tôi khẳng định... Họ làm gì thì cũng phải có lý do của riêng mình.

- Tôi hiểu__ nó nhếch miệng đau khổ__ tôi hiểu chứ... Tôi cũng muốn tha thứ cho họ... Nhưng tôi... Tôi ko hiểu tại sao mình lại ko thể nói ra... Tôi... Thực sự ko thể hiểu nổi chính mình nữa!

- Có lẽ cô đã hơi khắt khe quá với bản thân__hắn trầm giọng__ Cô là một bang chủ, lại là một tổng giám đốc. Vì thế, cô ưa sự hoàn hảo, thích sử dụng lý trí hơn tình cảm. Những khúc mắc ko lý do cô sẽ khó tha thứ. Giống như tôi vậy...

- Như thế có gì sai chứ?__ nó ngược lên trời, mắt như mờ ảo__ sử dụng lý trí sẽ tốt hơn tình cảm. Lý trí mới phân biệt được thật giả tốt xấu. Tình cảm... Đó chỉ là cảm nhận của mình thôi... Tình cảm đôi lúc sẽ dẫn chính chúng ta vào hố sâu tội ác... Hay nếu nhẹ hơn, quá tin người sẽ khiến chính mình đau khổ...

- Tôi ko phản đối chuyện này__ hắn hạ giọng thấp hơn nữa__ nhưng... Nếu quá lý trí thì chúng ta sẽ trở nên khô khốc... Ko hành động theo tình cảm một lần... Có lúc chúng ta sẽ phải hối hận...

- Tôi hiểu lời anh nói__ nó cắt ngang__ anh muốn tôi hành động theo tình cảm một lần, chịu nghe lời giải thích của papa và anh hai, tha thứ cho họ đúng ko?

- Tùy cô nghĩ__ hắn nhàn nhạt nói__ cô hãy thử tin lời bọn họ một lần xem. Ít nhất về sau cô ko hối hận.

- Anh thật tốt!

Nó cười, một nụ cười nhẹ. Nụ cười tuy nhẹ nhưng nó đã lâu lắm, rất lâu đã ko xuất hiện trên đôi môi này. Hắn ngáy người nhìn nó. Một nụ cười thoáng qua ở khuôn mặt hắn.

- Cảm ơn cô!

- Anh mà thích ai... Chắc người đó sẽ hạnh phúc lắm__ nó nói nhẹ, ko còn chất giọng lạnh lùng nữa.

- Tôi ko biết nữa. Thực ra tôi thích một người nhưng ko dám nói ra.

Nó đột nhiên cảm thấy nhói đau ở tim. Đau, đau lắm!

- Cô ấy là người như thế nào?__ nó cố hỏi, mặc dù chính mình còn ko hiểu nổi tại sao.

- Cô ấy... Là một con người gốc gác. Cô ấy ko biết quan tâm chia sẻ với người khác bất cứ chuyện gì. Nhiều lúc cô ấy cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng lúc ở một mình cô ấy lại khóc thầm...

Nó nghe hắn nói, thấy hắn nhắc tới người đó tâm trạng rất vui vẻ thì tim như xé từng mảnh vỡ. Thế là sao?

Cố giữ bình tĩnh, nó nói:

- Thôi, tôi vào trong đây__ nói rồi nó hơi loạng choạng đi vào phòng bệnh.

Hắn nhìn theo nó. Đôi mắt hỏ phách của hắn chứa bao nhiêu tình cảm cho nó.

"Người tôi thích là em đó, cô gái gốc, Nguyễn Hàn Băng Băng!"

"Hôm sau..."

Hắn và nó hôm nay đi cùng nhau tới phòng bệnh thăm anh Quân trước bọn kia.

Phòng bệnh của anh thật sự rất

"trang nghiêm

” nhờ sự im lặng đến rộn người của ba người trong phòng. Hấn và nó đều im lặng, ko nói với nhau một tiếng nào. Nó cứ nghĩ tới chuyện hôm qua, im lặng một cách đáng sợ. Chính nó cũng ko biết mình đang làm gì nữa, nó cứ như một người đang giận hấn vậy. Còn hấn, hấn ko biết bắt chuyện với nó kiểu gì, đành ngâm ngùi mặc kệ. Anh Quân vẫn chưa tỉnh.

...

Bác sĩ bước vào phá vỡ cái cảnh

”im lặng là vàng

” này. Sau khi khám xong, bác sĩ muốn cười nhưng ko cười nổi với hai người đang cau mày nhăn trán này.

- Bệnh nhân một lát nữa sẽ tỉnh. Hai người cố chờ một tí.

- Vâng. Cảm ơn bác sĩ_ hấn lên tiếng thay nó, vì biết rằng nó sẽ giữ nguyên bộ dạng này và nếu như thế này mà nói chuyện với nó thì chỉ có nước

”tự kỉ

”.

20 phút sau... Bàn tay của anh động đây... Nó quan sát anh này giờ... thấy anh động đây, nó rất vui mừng nhưng cổ ko tỏ ra mặt...

Một lát sau, anh tỉnh dậy, mở mắt ra là một màu trắng xoá.

- Đây... Là đâu?_ anh thều thào nói, cố đứng dậy.

- Bệnh viện_ một giọng nói lạnh lùng cất lên, khiến anh khựng lại_ nằm xuống đi. Anh đang bị thương đó!

- Bé... Bé Bằng?_ anh bất ngờ, nhưng cảm thấy mình vừa sai cái gì, anh vội chữa lại_ xin lỗi... Bảo Nhi...

- Ko sao đâu. Cứ gọi như anh muốn_ nó nhìn ra cửa sổ, ko dám nhìn thẳng vào mắt anh.

- Thật... Thật chứ?_ anh vui mừng nắm lấy tay nó, vô tình làm động vết thương_ A! Đau quá!

- Sao vậy? Đã bảo anh ko được cử động mà!_ nó hốt hoảng chỉnh lại tay anh để yên xuống giường.

- Anh ko sao. Bé Bằng đừng lo cho anh_ anh cười nhẹ, nhìn về hướng nó đang cau mày.

- Ai... Ai lo cho anh chứ_ nó giật mình lấp liếm_ tại tôi là người gây ra tai nạn này nên tôi phải chịu trách nhiệm thôi!

- Ủ, anh biết rồi._ anh cười buồn, mặt thoáng thất vọng.

- O... Nhưng mà...

- Tôi mang nước uống về nè!_ hấn mở cửa bước vào, chặn ngang lời nó nói, nhìn thấy anh đang mở mắt, hấn vui mừng hỏi_ Anh Quân! Anh tỉnh rồi!

- Ủm. Anh tỉnh rồi.

- Anh quen hấn sao?_ nó thắc mắc hỏi anh, giọng hơi ngạc nhiên nhưng vẫn giữ được hàn khí quen thuộc_ từ bao giờ vậy?

- Mấy hôm trước. Lúc cô mất tích_ hấn trầm giọng nói, làm ko khí trở nên căng thẳng.

Im lặng.

- Mọi người lo cho anh lắm đấy!_ hấn phá tan ko khí căng thẳng ấy_ Nhất là...

Đến đây, hấn ko nói nữa và nhìn về phía nó. Nó quay lại, lườm hấn cháy mặt.

Anh nhìn biểu hiện của nó và hấn, khẽ cười hiểu ra. Anh rất vui...!

Cánh cửa phòng kêu cốc cốc. Tất cả mọi người trong phòng đều đồng loạt quay về phía cửa.

- Vào đi!_ anh nói_ cửa ko khoá!

- Anh Quân! Anh tỉnh rồi hả?__ Ana mở cửa chạy vào, cười tươi. Đằng sau Ana là Ken, Key và nhóc Lâm.
- Ủ. Anh đỡ rồi. Mọi người đừng lo lắng quá!
- Người một nhà cả mà anh! Đừng như vậy!__ Ken xen vào, lanh chanh nói.
- Ủm. Cảm ơn các em!__ anh khẽ cười, cảm ơn.
- Nhóc Lâm! Em ko lo học mà ở đây nghịch hả?__ nó nhìn thấy nhóc Lâm đang đụng lung tung vào đồ đạc, nhú mày nói.
- Thằng em của chị thiên tài rồi đâu cần phải làm những cái bài lớp 1 trong SGK đâu__ nhóc Lâm xù mặt nói, tiện thể tự sướng.
- Đu ăng ten vừa thôi nhóc! Cẩn thận ngã vỡ mặt!__ Ana nhìn thẳng nhóc Lâm, cười đau bụng, cố nói.
- Em nói sự thật! Chị ko tin em gì cả!__ nhóc Lâm phụng phịu, nhìn cực cute.
- Ồ! Sự thật! Hahahaha!__ Key trêu, giọng tí tởn. Mĩ nam mà đứng trước công chúng mà nói kiểu này chắc tụt mất 50% fan mất!

Hahahaha!

Cả phòng cười tươi. Còn nó, nó chỉ thoáng cười rồi biến mất ngay nên rất khó nhận ra. Chỉ mình anh duy nhất nhận thấy được.

Cốc cốc cốc!

Cả đám ngừng cười. Còn ai đến nữa hả? Ana nhìn Ken, Ken lắc đầu nhìn nhóc Lâm, nhóc Lâm nhìn về phía anh, anh lại nhìn về phía hấn, hấn quay đầu nhìn về phía nó (ặc, chơi trò nhìn nhau) Nó im lặng một chút rồi nói:

- Vào đi... Papa!
- Sao con biết là ta?__ ông mở cửa nhìn nó ngạc nhiên, hỏi khẽ.

Mọi người nhìn nó khó hiểu. Anh cũng suy nghĩ rồi nhớ ra:

- À! Kiểu gõ cửa! Papa có đặc điểm gõ cửa kêu đúng 3 lần. Ko bao giờ gõ lần thứ hai và cũng ko hề lên tiếng gọi mà chỉ đứng đó chờ dù cho phải đợi lâu đến đâu đi chẳng nữa!__ nói đến đây, anh quay sang nó__ phải ko Bé Bống? Ko ngờ bao nhiêu lâu rồi mà em vẫn nhớ.

Nó ko trả lời mà chỉ gật đầu. Ko khí lại trùng xuống. Mỗi người lại theo đuổi một suy nghĩ riêng...

...

Papa nó đánh tan sự im lặng đó, hơi ngập ngừng nói với nó:

- Papa có chuyện muốn nói với con... Chuyện 7 năm trước...

Nó cắt ngang lời ông:

- Con ko muốn nghe!
- Cô hãy cho họ cơ hội đi! Bảo Nhi!__ hấn nắm tay nó, khuyên bảo (cha này lợi dụng)
- Nhưng...

Im lặng.

- Được rồi! Papa và hai nói đi!__ nó thở dài, hạ giọng nói.
- Cảm ơn con...

~quá khứ~

- Ông mau chọn đi! Một là con gái ông, hai là cái gia tài nhà ông!__ một người đàn ông vẻ bặm trợn nói, đập rầm vào bàn.

- Ông đừng lấy con gái ra uy hiếp tôi! Nó ko thể bị ông bắt được! Vệ sĩ của tôi sẽ bảo vệ con tôi!_ người đàn ông có khuôn mặt trái hăn với người đàn ông kia, tức giận nói.
- Hahaha! Mấy tên vệ sĩ ranh con đó mà làm nổi trò trống gì!_ tên đàn ông bậm trợn nói, cười ha hả.
- Ông...
- Haha! Đừng nghĩ cho nó đi nước ngoài, tôi sẽ cho nổ bom cái máy bay đó đấy!
- Tại sao ông lại hại con bé chứ? Nó mới 10 tuổi thôi mà!
- Đó là tại ông! Tại ông hại Yến Yến (mama nó) phải chết! Tại sao... Tại sao cô ấy lại yêu ông chứ! Sao cô ấy ko chọn tôi?_ tên đàn ông bậm trợn đau khổ nói, khoé mắt chảy ra một giọt nước mắt.
- Con bé... Rất giống cô ấy... Nên anh muốn nó phải ko? Hả?!?_ người đàn ông mặt hiền hậu bây giờ mắt long sòng sọc, mặt đỏ rực.
- Haha! Phải! Tôi sẽ giết nó! Ông sẽ ko gặp lại hình ảnh cô ấy trong bất cứ người nào nữa! Anh ko được mà tôi cũng ko!
- KHÔNG ĐƯỢC!!!
- Haha, cứ suy nghĩ đi! Chọn đúng đừng để hối hận! Hahahaha!
- KHỔN KIẾP!!!

18. Chương 14 Tt

Mọi chuyện vừa nói lọt hết vào tai một đứa trẻ... Đó chính là anh nó...

Chờ tên bậm trợn kia đi, anh mới bước tới, mặt sa sầm vào phòng papa mình, lạnh giọng:

- Papa, giải thích cho con tất cả mọi chuyện!
- Ông giật mình quay sang anh, lắp bắp:
- Quân, tại... tại sao con... con lại... lại ở... đây...?
- Papa giải thích cho con!!! Tại sao lại liên quan đến Bé Băng ở đây?! Papa!
- Ta... Ta...
- Papa!

Ông im lặng một chút, rồi thở dài nói:

- Được thôi! Ta sẽ kể cho con... Ta và người đàn ông đó là bạn học thời cấp 3... Hai người đều yêu một cô gái... Đó chính là mama con. Mama con đã chọn ta và lấy ta... Tiếp theo... Con đã biết... Sau khi sinh được Băng Băng, mama của con đã ra đi... Bây giờ ông ta tới trả thù năm xưa... Hắn ta nghĩ Băng Băng là nguyên nhân gây cái chết của mama con... Với lại, Hắn ko muốn ta nhìn thấy hình ảnh của mama con... Trên gương mặt con bé... Nó rất giống mama con... Nên bây giờ bắt ép ta đưa con bé ra... Nếu ko phải giao toàn bộ tài sản của tập đoàn Heart S2 này cho hắn... Nhưng... Ta biết... Dù có giao hết tập đoàn này... Hắn ta cũng ko tha cho nó... Ta phải làm sao... Quân?_Ông ôm đầu, đau khổ nói.
- Tại sao papa lại sợ hắn như vậy? Hắn có một mình thôi mà_ anh thắc mắc.
- Hắn ko phải một mình_ ông thở dài_ ông ta là trùm mafia đứng đầu ở VN. Ông ta rất nguy hiểm... Và đáng sợ...

Im lặng.

- Con có ý này__ anh khê nói sau một hồi rất lâu__ nhưng...
- Cách gì con mau nói đi!__ ông vội vàng nói__ cứu được Bé Băng, việc gì ta cũng có thể làm.
- Con nói... Ta sẽ đuổi Bé Băng ra khỏi nhà...
- CÁI GÌ??? Con nói gì vậy??? Đuổi Bé Băng ra ngoài khác gì đưa nó vào chỗ chết!
- Với tư cách con gái của quân gia... Mặc lỗi lớn... Bị đuổi ra khỏi nhà...
- Cách đó ko được! Hấn biết mặt con bé, làm sao làm thế! Với lại, hấn cài người xung quanh ngôi biệt thự để quan sát nữa!
- Hấn biết... Nhưng thuộc hạ của hấn chắc gì đã biết! Phải thử mới biết! Chúng ta sẽ cho người lén đi bảo vệ nó! Qua chuyện này, chúng ta sẽ đón Băng Băng về!

~kết thúc~

- Mọi chuyện là như vậy!__ ông nói, giọng khá trầm.
- Bác, con muốn hỏi__ Ana nói, nhận được sự đồng ý của ông, cô nói tiếp__ thế tại sao mà bác bây giờ mới tới đón Nhi... À ko Băng Băng...

Anh im lặng nghe papa mình nói, thấy Ana hỏi thì trả lời thay:

- Anh định chỉ cần sau 1 năm thì đón Băng Băng về, nhưng lại bị mất dấu nó.
- Tại sao?__ hấn từ nhìn nó chuyển sang anh, thắc mắc.
- Sau khi đuổi Băng Băng đi, sát thủ bí ẩn đã đuổi theo để giết nó... Theo như anh biết là vậy... Ko biết sát thủ đó là ai... Toàn bộ vệ sĩ đã bị giết... Cho nên đã mất dấu nó. Anh thấy toàn bộ vệ sĩ đã bị giết nên đã còn tưởng là...
- Thế còn ông ta?

Papa nó lên tiếng trả lời:

- Sau khi mất dấu con bé, ta đã lập kế hoạch triệt hạ bang Mafia đó. Ta liên lạc với các tổ chức quốc tế để cầu cứu và nhờ họ giúp. 4 tháng sau bang của ông ta đã bị triệt hạ. Ông ta đã tự tử chết.

Ken cũng tham gia, hỏi một câu mà ai cũng thắc mắc:

- Thế tại sao... Tên sát thủ đó lại tha cho Băng Băng?

Im lặng. Ai cũng suy nghĩ về câu hỏi đó. Lý do gì mà tên sát thủ đó lại tha cho nó chứ?

.
. .
. .
. .
. .

- Bởi vì sát thủ đó... Là tôi!

Cánh cửa bật mở trong sự ngỡ ngàng của toàn bộ người trong phòng. Nó nhìn thấy người đó, giật mình mở miệng sau bao nhiêu lâu ko nói:

- Josh Amber, sao anh lại ở đây? (Josh Amber: 26t, con trai trùm mafia lớn nhất TG, người quen của nó khi ở nước ngoài.

”đập chai

” khỏi phải nói, là Giám đốc tập đoàn Jx lớn thứ 6 TG, bạn của Quân)

- Anh ở đây thì sao chứ__ Amber nhún vai, chỉ vào Quân__ đến thăm thằng khỉ mắc dịch này này.
 - Anh biết... Anh Bin?__ nó ngỡ ngàng hỏi, nhìn vào Amber.
 - Ủ. Đối tác và là bạn thân.
 - Ra vậy...
 - JOSH AMBER, ANH VỪA NÓI GÌ?!? ANH LÀ SÁT THỦ GIẾT EM CỦA EM?__ anh Quân chặn ngang lời nó, hét ầm lên.
 - Bình tĩnh coi nào nhóc!__ Amber vẫn thản nhiên__ có gì đâu mà ghê vậy.
 - Anh là sát thủ đó?__ nó lạnh giọng nhìn Amber khiến cho anh chột rùng mình__ Sao lúc ở đó em ko thấy anh?
 - Hơ hơ bình tĩnh. Sẽ giải thích__ Amber vẫn trò đùa, nhún vai nhìn nó.
 - ANH CẦN THẬN KO EM BẢO VỚI VỢ ANH LÀ HÔM NAY ANH CHẾT CHẮC ĐÓ JOSH AMBER__ anh Quân và nó đều quát lên, lườm cháy mặt Amber, rồi giật mình nhìn nhau vì quá trùng hợp.
 - Hic. Hai anh em nhà này đáng sợ quá. Thôi anh khai__ Amber tỏ vẻ sụt sịt, ầm ức.
 - Đúng đó. Cháu nói cho chú biết luôn đi Amber__ papa nó nói.
 - Nhìn cái bộ mặt uỷ khuất của anh kia. Đẹp ngay đi cho em__ anh Quân lên tiếng, lườm lườm.
 - Rồi rồi. Bít rồi__ Amber bĩu môi__ thực ra là...
 - Là gì?
 - Để cho người khác nói đi__ Amber nhăn mặt khó chịu nhìn Quân__ Lúc đó anh ở VN. Đang đi thì anh phát hiện ra có đám người bám theo một cô bé thì nghĩ họ định bắt cóc đứa bé đó nên anh ra tay khử hết bọn họ. Ai ngờ... bây giờ mới biết đó là vệ sĩ chứ.
 - Anh... __ Quân tức nghẹn họng__ thì ra đó là anh. Làm anh em em bị mất liên lạc với nhau.
- Sát khí nổi lên khiến ọi người trừ nó rùng mình. Nó thở dài đứng dậy.
- Bằng, em đi đâu?__ Amber nhìn nó rồi hỏi làm cho tất cả mọi người hướng về chỗ đó.
 - Ban công__ nó nhàn nhạt cất tiếng__ ồn ào.
 - Nhi... À Bằng Bằng bà có tha thứ cho papa và anh hai cậu ko__ Ana vội hỏi như sợ nó đổi ý vậy.
 - .
 - .
 - .
 - .
 - .
 - .
 - ...
- Ko trả lời. Nó đi mất hút ra ban công. Mọi người nhìn nó mà bất giác thở dài. Hẳn khê khàng đi theo nó.
- Nó đang nhắm mắt vươn tay ra đón gió. Đôi mắt đang nhắm bắt ngờ mở ra:
- Minh Tuấn, anh ra đây đi. Đứng ở đó__ giọng lạnh như nước đá.
 - Sao cô biết?__ hần ngạc nhiên hỏi, bước tới chỗ nó.
 - Trực giác.

Im lặng.

... 2

... 3

...

- Tại sao... Cô ko trả lời họ?_ hần ngập ngừng hỏi, nhìn vào nó.

Im lặng.

- Sao cô... Ko trả lời họ?_ hần hỏi lại.

Im lặng.

- Đây, cô ko biết nói hả? Trả lời đi!_ hần hơi bực mình vì câu hỏi của mình bị lơ đi.

- Lý trí... Hay tình cảm... Đều ko được...

- Hả?_ hần nghệt mặt ra. Ko hiểu nữa!

- Dừng... Lý trí hay... Tình cảm... Đều ko thể... Vì tôi... đâu có giận họ... Tôi chỉ bắt ép bản thân thôi... Đã quen rồi...

Đúng...

Giả vờ...

Như một thói quen...

Vậy thôi...

- Vậy cô tha thứ cho họ?_ hần hỏi, giọng điệu trở về thường ngày.

- Tôi đâu giận họ mà tha thứ... Hồi đó... Tôi nghĩ rằng tôi gây nhiều phiền phức ọi người... Và kết quả bây giờ là... Tôi đã đúng..._ nó cười nhạt, hơi ngược lên trời.

- Cô ko phiền phức_ hần khẳng định_ lỗi đâu phải ở cô.

- Ko phải của tôi... Vậy tại sao mama tôi lại chết... Papa tôi suýt mất tập đoàn... Anh hai xem chết... Là lỗi của ai...!

Đôi mắt nó bắt đầu đỏ lên. Nó muốn khóc. Nhưng nước mắt của nó ko chảy ra được. Chỉ động lại nơi khoé mắt.

.

.

.

.

- Cảm ơn anh_ nó khẽ giọng nói, có vẻ có chút mệt.

- Chuyện gì?_ hần quay lại hỏi.

- Vì đã nghe tôi nói_ nó nhắm mắt_ im lặng và nghe tiếng gió thổi.

- Ừ...

~end chap 14~

19. Chương 15

Chap 15. Tha thứ

Nó và hấn trở lại vào phòng. Ana cười đều hỏi nó:

- Ủa hai người ở ngoài đó tâm sự gì vậy?

"Tình cảm

" quá ha!

Hai người ngượng chín mặt. Nó cố lấy lại bình tĩnh, dùng giọng bình thường nhất có thể xen chút đều cang (>0

ai nghĩ là nó vừa suýt khóc gơ tay lên)

- Oh. Ra ngoài hóng gió mà cũng hiểu thành thế này rồi. Nếu là những người yêu nhau thì hiểu thành cái gì?

Câu nói của nó lập tức phát huy tác dụng. Ana và Ken mặt đỏ rần rần lên, hệt như hai quả cà chua chín.

- Cái... Cái gì mà... Hiểu thành... Cái... Cái... gì chứ? Cậu đừng... Đừng có nghĩ... Nghĩ lung tung!_ Ken rồi tung lên nói, xua tay ngoảnh ngượng.

- Đúng... Đúng đó... Cậu... Cậu đừng... Linh tinh_ Ana cũng lắp bắp nói, lắc đầu liên tục.

Nó nhếch môi cười đều, bước tới ngồi xuống bên cạnh giường anh Quân, giả vờ ngây thơ:

- Ô, tui có nói hai cậu hả? Tui chỉ bảo là..._ nói đến đây, nó giả vờ bịt miệng lại_ Ôi chết, tui quên mất là hai người...

Nó nói lấp lửng làm ặt hai người kia đã đỏ còn đỏ hơn. Mấy người còn lại trong phòng đều lắc đầu và cười to. Thật đúng là Băng Băng, xoay chuyển tình thế rất nhanh và khiến người khác ko đỡ nổi với nó.

Ana găm gừ xắn tay áo lên:

- Bà chết với tui, Băng Băng!

Thấy tình huống khẩn cấp, nó vội với tay Quân:

- Hai! Hai cứu Bé Băng! Có người sắp giết em! Papa ơi cứu con!

Cả phòng khựng lại khi tiếng nó vừa dứt. Nó vừa nói gì cơ? Có phải là thật ko?

- Con... Con vừa nói... nói gì cơ?_ papa nó lắp bắp hỏi, hơi run run.

Đôi mắt nó hơi cụp xuống. Nó thật sự ko muốn nói những câu đại loại như

"Con tha thứ cho hai người

" hay

"Con mới là người có lỗi. Mọi người tha thứ cho con.

" Cố lấy lại tinh thần, nó nói:

- Con nói có vấn đề gì hả papa?_ nó cười gượng, quay sang Quân_ hai bỏ em hả, ko thương Bé Băng à, sao lại để

"mụ la sát

" kia hành xác em gái yêu quý của hai chớ. Hai à!

Quân vẫn đơ người trước biểu hiện của nó. Hấn hiểu đầu tiên, vội vàng lôi mọi người tỉnh dậy:

- Kìa mọi người sao vậy? Ana tự nhiên sao cô dừng lại thế? Anh Quân nữa. Băng đang cầu cứu anh mà. Mau giúp con nhỏ đi!

Tất cả như vừa thoát khỏi cơn mơ, vội vàng tiếp tục việc còn dang dở:

- Băng Băng, bà chết với tôi_ Ana hùng hổ tiến lại, mặt hầm hầm.
- Oái!_ nó kêu kên, bám chặt tay anh hơn.
- Thôi, Ana ngồi xuống đi! Bình tĩnh nào!_ anh Quân cuối cùng cũng buông lời "vàng ngọc"

”

để cứu nó.

Ana hậm hực ngồi xuống ghế, mắt liếc nó ám chỉ

”cậu đợi đó!

”. Nó đáp lại ánh mắt đó bằng một cái hất mặt lên thách thức và cười đều.

Tất cả mọi người nhìn nó rồi cùng lắc đầu thở dài. Tâm trạng họ bây giờ rất vui. Nó đã trở lại vui vẻ như ngày xưa...

Nó thuộc tuýp người thích hành động hơn lời nói. Đây là lời giải thích cho những hành động của nó từ này tới giờ...

Mặc dù...

Ko nói câu tha thứ...

Nhưng đều hiểu...

~

1 tuần sau...

Anh hai nó được ra viện. Hôm nay cả nhóm nó mở tiệc tại bar Night của hấn.

- Cụng ly đề!_ Ana hô lớn, giơ ly rượu ra.
- Ồ kè!_ nó đưa ly rượu của mình ra cụng với Ana.
- Hahaha!

Rầm! Có tiếng đá cửa vang lên, từ đằng xa vọng lên tiếng hét:

- Thằng nào là chủ ở đây ra tao hỏi!

Tất cả im lặng nghe tên đó nói. Quản lý của bar chạy ra:

- Ai vậy? Ai mà dám đến gây loạn thế?
- Tao! Được ko?_ tên đó hếch mặt lên.
- Người như ngươi mà dám tới đây hả? Mau cút khỏi đây!_ quản lý tức giận nói, chỉ tay vào cửa.
- Hahaha! Ta làm sao chứ? Đến Devil còn phải gọi ta là sư phụ thì loại người như ngươi làm sao mà đủ để biết tới ta!_ tên đó cười như điên.

Bốp bốp bốp!

Tất cả hướng tới nơi vừa phát ra tiếng động. Nó từ trong bóng tối bước ra, vỗ tay dom dốp.

- Khá khen cho ngươi gan dạ. Dám chửi Devil, quả là gan ko nhỏ.
- Cô là ai?_ tên đó thắc mắc, nhìn vào nó.
- Ai cũng được. Miễn là người_ nó nhếch mép diều cợt.

- Con nhỏ kia. Đừng nghĩ mình xinh đẹp mà muốn làm gì cũng được nhá. Cô cũng chỉ là gái làm tiền thôi!_ tên kia tức giận, sau đó cười mỉa nhìn nó.

Mặt nó tối sầm lại. Hàn khí bắt đầu bao phủ đông cứng nơi này lại. Bọn hần bên kia chỉ lắc đầu:

”Đại rồi! Đụng nhầm người rồi! Chết chắc!

”

20. Chương 15 Tt

- Anh mới nói gì? Tôi nghe ko rõ_ nó hạ giọng xuống âm độ, găm giữ hỏi tên đó.

Tên đó rung mình ớn lạnh, nhưng lời đã nói ko thể rút lại, tên kia đành cố ra oai nói tiếp:

- Ta nói cô là gái làm tiền! Thì có sao ko? Ra đây ta cho cô tiền để cô cùng ta một đêm nhá!

- NGƯỜI-VỪA-NÓI-GÌ?_ nó nổi điên lên_ người chán sống rồi hay sao mà dám nói vậy hử?

- Hahahaha! Xem cô làm gì được...

Tên đó chưa kịp dứt lời đã bị cú đá xoay 180 độ của nó văng xa đến 2 m, máu từ tên đó bắt đầu ứa ra.

- Tụi bay, dẫn mặt nó cho tao!_ tên đó hét lên, chỉ tay vào nó, lập tức gần trăm tên đàn em của bọn nó xông lên.

”Khá đông. Khoảng 100 người. Làm sao đánh hết nhanh gọn được nhỉ?

”

Nó chuẩn bị ứng chiến thì từ bên trong có tiếng hét:

- TẤT CẢ DỪNG LẠI!!!

Nó và bọn đàn em của tên đó đồng loạt quay ngoắt người về phía tiếng kêu. Ra là hai nó. Nó hơi khó chịu lên tiếng:

- Hai à, để em giải quyết mấy tên chết tiệt này rồi nói được ko!

- Ko! Bé Băng mà sứt sứt gì làm sao hai nói được với papa đây!

- Anh cô nói đúng đấy! Để tôi giải quyết cho_ hần từ trong bước ra, chặn luôn lời sắp thốt ra từ miệng của nó.

- Hai người!_ nó tức run lên_ hai người phải để tôi giải quyết mấy tên chó chết dám xúc phạm tôi chứ!

- Tôi biết! Cô là bang chủ Angle nên ko thể xúc phạm tới. Nhưng đây là địa bàn của tôi làm ơn để tôi xử lý được ko?_ hần nhăn mặt khó chịu.

- Đúng đó Bé Băng! Để Minh Tuấn giải quyết vụ này cho! Em nguôi giận về chỗ uống rượu đi!

Thấy anh hai và hần nói vậy cũng đành nhin cho qua:

- Thôi được rồi! Anh giải quyết vụ này đi! Tên đáng ghét, anh nhớ mang đồ chơi về cho tôi nhá!

Hần lắc đầu cười khổ. Đúng là...

Nó về chỗ ngồi, mắt nhắm hờ, gác chân lên, lưng dựa vào ghế, tay lắc lắc ly rượu thông thả hỏi:

- Ana, vụ ngăn cản này phải bà đầu têu ko?

Ana giật mình rồi thản nhiên nói:

- Đúng. Vấn đề gì sao hả?

- Ko. Thắc mắc thôi__ nó nhấp ngụm rượu,

”nhẹ nhàng

” nói.

- Ko ngăn bà bây giờ thì đến tôi bà cũng hạ sát tôi chứ chẳng chơi__ Ana hơi rùng mình nhưng vẫn giữ được thái độ bình thường.

.

Im lặng.

.

Ana quay sang định hỏi sao ko trả lời thì bắt gặp nó đang nghiêng đầu qua chỗ hấn quan sát. Ana khẽ lắc đầu.

Tại chỗ của hấn.

- Mà y là ai?__ tên đó hỏi, đứng dậy lau máu trên mép.

- Ta là ai ko quan trọng__ hấn nhếch mép, giọng lạnh lùng__ kém cỏi như mày mà cũng đòi xỉ nhục bang Devil ư? Lấy gan đâu ra vậy?

- Tao sợ gì mà ko xỉ nhục được? Phải chăng mày là con chó của Devil?

- Hừm. Vậy thì thử đi. Xem con chó của Devil như thế nào?

- Được thôi!

Vậy là hấn và tên đó lao vào đấu nhau. Hấn chỉ né đòn của tên đó, mặc cho tên đó đánh hăng như thế nào. Sau khoảng 10

, thấy tên đó có vẻ thấm mệt, hấn nhếch miệng nói:

- Game over!

Nói rồi hấn dùng ba chiêu rất nhanh đánh gục tên đó. Tên đó ngã phịch xuống học máu chết. Bọn đàn em của tên đó thấy vậy chạy mất dép. Hấn phẩy tay ý bảo dọn dẹp chỗ này rồi trở về chỗ ngồi.

- Woa, ngoạn mục quá!__ Ana sung sướng vỗ tay âm ỉ.

- Có gì đâu cơ chứ? Bình thường mà!__ Ken ngồi bên cạnh tức giận (ghen hủ cha).

- Anh thì hiểu gì chứ? Hay mà!__ Ana cười tươi mặc cho người nào đó mặt đen như than, sau đó đột nhiên búng tay nói__ À mà kiểu đánh này khá giống ai nhỉ?

- Giống tui__ nó để lại dáng vẻ như cũ, nhấp ngụm rượu trả lời__ mèo vờn chuột!

- Ồ đúng rồi!__ Ana gật gù.

- Thôi tôi đi về đây. Mai đi học nên ngủ sớm đi. Nghỉ cả tuần nay rồi.

- Hai đưa em về!__ anh Quân đi theo nó__ về nhà mình!

- Em chưa muốn về đó!__ nó nhàn nhạt trả lời.

- Đó là nhà của gia đình ta mà! Sao em lại ko về?

- Hai, đừng bắt ép em mà! Ở đó em chơi với nhóc Lâm chứ!

- Về đi! Ko hai giận mai phá hết bar đó!

Nó nản. Phá được sao? Nhưng nó cũng đành nói:

- Thôi được rồi! Em về là được chứ gì!__ nó thở dài lẩm bầm__ Mất tự do khi ở bên ông anh này lắm à!

- Bé Băng ngoan đó! Mọi người hôm nay qua nhà anh ngủ đi. Mai cùng đi học.

- Ok anh! Anh em về thôi! Let

s go!

Nói rồi tất cả trở về nhà nó hồi xưa. Ai cũng chuẩn bị tinh thần ột ngày sẽ đến...

~end chap 15~ 0

21. Chương 16

Chap 16: Tình cảm thật sự

Green school, 6.45 am

Cả sân trường như náo động lên vì thấy năm khuôn mặt thiên thần vừa xuất hiện ở cổng trường. Nó với hần khuôn mặt đẹp đẽ nhưng băng giá luôn luôn hiện hữu khiến cả trường hét lên thích thú. Ana thì đang cười toe toét với Ken khiến từ fan nam đến fan nữ đều ganh tị với họ. Key thì giữ nụ cười

”thần tượng

” giành cho fan nữ khiến mấy người đó xị máu mũi.

- Bà chị kia đứng lại!!!

Bỗng có một tiếng thét vọng lên, khiến năm thiên thần cùng một lúc quay đầu lại.

Trước mắt mọi người là một cậu nhóc 13, 14 tuổi rất đẹp trai, rạng ngời khiến đám con gái kêu lên sung sướng:

- Chẳng phải đó là Nguyễn Mạnh Lâm, hotboy cấp 2 đó sao?__ nữ sinh 1 thích thú.

- Đúng rồi! Đúng là hotboy! Đẹp trai quá!__ nữ sinh 2.

- Ko những đẹp trai mà anh ấy còn tài giỏi nữa chứ. Đứng đầu trường đó!__ nữ sinh 3 ôm mặt nói (== ” anh ấy cơ đấy).

- Bọn này thấy trai là tươp tươp à!__ nam sinh 1 tức giận.

- Ủ đúng đó!__ Nam sinh 2 đồng tình.

Blah blah bolo...

- Nhóc Lâm, sao em lại ở đây?__ nó nhú mày, giọng lạnh lùng. Nếu ở nhà thì nó có thể cười đùa chạy nhảy thì ở trường là một con người khác hẳn. Vô tình, luôn mang hàn khí.

- Đúng đó, sao em lại ở đây? Định thêm fan vào danh sách đã kín của em hả__ Ana đùa, tay chỉ vào đám nữ sinh đang mơ mộng.

Nhóc Lâm dường như chẳng để ý gì đến lời Ana nói, bực mình hỏi nó:

- Bà chị kia, đi đâu hôm qua ko về? Pama lo lắm biết ko hả!?!

Nó sực nhớ ra, ko biết làm gì đành cầu hoà:

- À ừ quên. Hôm qua chị ở nhà anh Bin với mấy người này__ nó nói, tay chỉ vào mấy người đằng sau__ mà... Chị cũng sẽ chuyển về nhà anh hai.

Nhóc Lâm xịu mặt, nhìn trẻ con hết biết:

- Bà chị bỏ tui ko chơi với tui nữa hả? Bà chị đáng ghét!

Cốp!

- Đã bảo là ko được gọi

”bà

” mà! Muốn ăn đập nữa hả?__ nó cốc đầu nhóc Lâm, lườm lườm nói.

- Ui da đau quá!__ nhóc Lâm ôm đầu kêu than, giậm chân bình bịch__ Bà chị đáng ghét!

- Phì... Hahahaha!__ nó ko nhịn nổi cười nữa mà cười lên thật to.

Học sinh trong trường khựng lại...

Đẹp quá...

Xung quanh nó như toả ánh hào quang vậy...

Thật chói mắt...

Nam sinh máu mũi chảy rầm rầm, có người còn ngất xỉu. Con gái trong trường dù ko muốn thừa nhận nhưng thật sự nó rất đẹp (đương nhiên)

- Ngừng cười đi bà. Bọn con trai sắp vô viện hết rồi đấy!__ Key trêu, chỉ chỉ vô bọn con trai đang xịt máu mũi. Nó lập tức ngừng cười và nhìn đám nam sinh một ánh mắt lạnh lùng cứ như vừa nãy ko phải nó vậy. Nó quay lại nói với nhóc Lâm và bọn hần:

- Nhóc Lâm, về học đi! Chúng ta vào lớp thôi!

Nói xong nó xoay người đi luôn. Bọn hần bước theo sau. Nhóc Lâm cũng trở về trường.

Ra về.

Bây giờ các thiên thần ko còn đầy đủ như buổi sáng nữa. Key vội đến công ty chụp hình quảng cáo. Còn Ana và Ken thì đánh lễ đi chơi với nhau lâu rồi. Vậy là còn mỗi nó và hần đi cùng nhau nhưng cũng chẳng ai mở miệng nói với nhau câu nào (>.

). Bỗng nhiên...

- Anh Tuấn! Anh Tuấn!__ một cô bé khoảng 14 tuổi, khuôn mặt rất xinh chạy tới ôm hần, cười hi hi.

- Ủa, Hà Anh đi Pháp về rồi hả? Sao ko bảo anh đi đón__ hần nở nụ cười đẹp như trong mơ nhìn cô bé, ôm lấy và thơm vào má cô bé.

Hành động này khiến nó bất ngờ. Người như hần mà cũng cười như vậy với người khác ư? (giống chị thôi ==

đây lúc anh này cười với chị rồi đây thấy.)

- Hihi, em muốn gây bất ngờ cho anh mà!__ cô bé híp mắt__ mà sao anh ko gọi điện cho em. Nhớ anh chết mất!

- Anh quên! Xin lỗi em!__ hần vẫn cười khiến người khác chói mắt.

- Hi hi tha cho anh! Lần sau ko được thế nhá!__ con bé cười tươi, bám lấy tay anh kéo đi__ em có nhiều thứ hay muốn cho anh xem lắm! Đi theo em!

Thế là hần bị cô bé kéo đi mà chưa kịp nói điều gì. Chỉ nhớ nụ cười rất đẹp mà hần dành cho cô bé. Bỏ lại nó một mình đứng sau ngẩn ngơ...

Nó đứng lại đằng sau với nỗi bất ngờ và có gì đó... Rất đau...

Đúng... Rất đau...

Nhưng ko phải đau thể xác... Mà là trái tim...

Là sao? Tại sao nó lại thế? Lẽ nào...?

Nó bỗng dưng lắc đầu nguầy nguậy. Ko phải! Ko phải! Ko phải thế!

”Nhưng... Làm sao lý giải được cảm xúc của mình khi ở cạnh hắn chứ? Vui khi ở cạnh hắn... Cảm giác nhói tim khi thấy hắn nói yêu một người con gái... Tim mình... Như muốn ngừng đập khi thấy hắn vui vẻ với người con gái khác... Tại sao chứ?

”

Nó thần thờ bỏ đi như một cái xác ko hồn...

Có lẽ đúng... Nó đã yêu... Đúng hơn, nó yêu hắn, người mà nó luôn gọi là

”tên đáng ghét

”... Người đã mang cho nó xúc cảm, đã ở cạnh nó, nghe tâm sự lúc nó có chuyện buồn... Và bây giờ, hắn đã giết chết trái tim nó...

Lặng lẽ...

Câm nín...

Nó sẽ từ bỏ...

Mối tình đầu chưa kịp hé...

~end chap 16~

22. Chương 17

Chap 17. Ra đi

Nó mệt mỏi qua nhà pama nuôi. Vừa bước tới cổng đã thấy tiếng nhóc Lâm oang oang lắm nhảm:

- A! Bà chị về rồi hả? Hôm nay bà chị ở trên trường ko được ngủ hay sao mà trông mệt mỏi thế? Ồm hả? Có cần đi bác sĩ ko? Cần uống thuốc ko?

Nó ko chịu nổi bèn lấy tay bịt miệng nhóc Lâm lại, nói:

- Im! Cần gì mà nhóc phải nói nhiều thế? Chị mày đâu có ốm mà phải đi bác sĩ cơ chứ!

- Thế sao bà chị coi bộ mệt thế? Chuyện gì à?_ nhóc Lâm nhìn nó nghi ngờ hỏi.

- Ko có chuyện gì đâu! Mau vào nhà đi!_ nó đánh trống lảng, đi vào nhà.

- Đồ của chị xong hết rồi đây!_ nhóc Lâm sau khi bê kệ nệ một đồng đồ dùng của nó, chống tay nói.

- Thanks nhóc!_ nó nháy mắt, cười nhẹ_ rảnh qua chỗ chị chơi nhá!

- Rồi rồi bà chị! Đi nhanh cho tôi nhờ!_ nhóc Lâm vờ xua xua tay đuổi nó.

- Ừm. Bye!

Taxi đưa nó trở về biệt thự. Nó khẽ thở dài nhìn căn biệt thự. Khiến nó nhớ về những quá khứ ko vui.

- Bé Băng về rồi hả? Vô nhà đi chứ sao lại đứng đó?_ Quân ngó thấy nó từ trên phòng nên vội ra mở cửa_ Chìa khoá của em đâu?

- Em cất sâu quá ko lấy được_ nó cười hì hì gãi đầu_ định gọi cho hai xuống mở cửa thì hai xuống trước rồi.

Quân nhìn điệu bộ dễ thương của nó bất giác bật cười xoa đầu nó:

- Được rồi. Vô nhà đi em!

- Dạ!

Anh Quân ngồi xuống chờ nó. Nó lên phòng mình sắp đồ. Hình ảnh của hắn bất chợt vụt qua đầu nó. Nó lắc đầu để xóa tan hình ảnh đó. Nhưng càng lắc đầu, hình ảnh của hắn lại cứ xuất hiện càng lúc càng rõ nét hơn.

- Aaaa! Tôi xin anh đây! Đừng có xuất hiện trong đầu tôi nữa!_ nó ôm đầu kêu lên, quỳ xuống, nước mắt từ khoé mi cứ chảy ra giàn giụa_ đừng... Hic... Tôi... Xin... anh... đó! Hic!

Nó cứ khóc. Khóc rất lâu...

Đôi khi...

Khóc...

Để vơi đi buồn khổ...

Để vơi đi sầu nhớ...

Để trút bỏ hận thù...

Và...

Khóc...

Để quên đi mối tình...

Nhẹ nhàng...

Dai dẳng...

Nó thôi khóc. Nó quyết tâm sẽ tập quên hắn... Người mà nó đã yêu...

- Em xuống rồi nè hai!_ nó cười gượng đi xuống phòng khách.

- Ủm_ Quân mỉm cười, nhưng nhận ra cái gì đó khác lạ trên khuôn mặt nó, anh liền biến sắc_ Bé Băng, sao mắt em đỏ thế kia? Em khóc hả?

Nó giật mình lấy tay dụi mắt:

- Đâu... Đâu có anh... Vừa nãy... Con gì bay vào mắt em... Em dụi chắc vẫn còn đỏ thôi.

- Thôi được rồi... Em...

"Saranghanda keojitmal

~"

- Em xin lỗi anh. Em nghe máy chút_ nó lấy tay móc điện thoại ra_ Alô, tôi xin nghe.

Nó càng nghe điện thoại thì sắc mặt ngày càng tối sầm lại. Quân cũng rất thắc mắc tại sao.

- Điều tra cho tôi. Gửi một cái trục thẳng xuống biệt thự Heart S2 ngay bây giờ! Mau lên!

Cuối cùng, nó ném bóp điện thoại xuống sàn, chửi thề:

- CHẾT TIỆT!!! BỌN KHỐN KIẾP!!!

- Sao thế em? Chuyện gì vậy?

Nó vẫn sầm mặt mày, có chút cộc cằn nói:

- Pink có vấn đề. Em phải qua Mĩ ngay!

- Pink? Tập đoàn bí ẩn Pink đứng thứ 5 TG ko? Em có quan hệ gì với Pink?_ Quân ngơ ngác hỏi nó, mặt nhìn rất... Ngu (==

)

- Ủa? Cái tên đáng ghét đó chưa nói gì với anh sao?_ nó hơi bất ngờ hỏi anh.

- Ko. Có nói gì đâu__ Quân lắc đầu nói__ lần trước mới nghe em là bang chủ Angle thôi. Biết gì đâu.
Nó ngồi phịch xuống sôpha, khẽ nói:

- Em là chủ tịch kiêm tổng giám đốc của Pink.

- Sao... Sao? Một trong

"Nhị công chúa tài năng

" là em ư? Thật sao?__ Quân bất ngờ hỏi.

- Đúng__ nó gật đầu__ người còn lại là Ana.

- Sốc thiệt__ Quân khẽ cười__ thì ra là người hai hăm mộ lại là chính em gái của hai! Haha! Cho hai xin chữ kí!

- Hi. Có gì mà xin chữ kí chứ__ nó nhún vai__ bình thường thôi.

Quân khẽ lắc đầu. Thế mà bình thường ư? Anh thôi linh tinh nữa mà vào hăn vấn đề đang thắc mắc:

- Thế... Chuyện gì đang xảy ra với Pink vậy?

Mặt nó sầm lại như cũ. Nó gần từng tiếng:

- Nhân viên trong công ty... Đánh cắp tài liệu quan trọng cho buổi kí hợp đồng sắp tới với JS - tập đoàn của nhà Ana và bán cho công ty đối thủ.

- Thật sao? Do ai làm?

- Hiện tại vẫn chưa tìm ra. Em sẽ qua Mĩ điều tra.

- Lâu ko?

- Em chưa biết được. Nhưng lần đi Mĩ này có thể khá lâu.

- Ừm. Anh sẽ qua thăm em.

- Chuyện này... Anh đừng nói cho ai biết là em sẽ về Mĩ... Được ko? Nhất là... Minh Tuấn...

Quân bất ngờ.

- Tại sao?

-...__ Im lặng.

- Anh biết rồi. Em yên tâm__ Quân thở dài.

- Cảm ơn anh. Máy bay sắp tới rồi. Em phải đi đây.

- Anh tiễn em.

Nó và Quân ra sau sân nhà đón máy bay. Một chiếc trực thăng bay tới thả thang dây xuống. Nó trèo lên thang dây, quay lại nhìn anh.

- Em chào hai Bin. Hai nhớ giữ gìn sức khoẻ nha!

- Anh biết rồi. Bye em!

Nó đi mất. Quân trở vào nhà. Chân nặng nề bước đi vô thức... Trụ sở Pink, Mĩ.

Một cô gái xinh đẹp có khuôn mặt lạnh tựa băng bước vào công ty của Pink. Vừa vào tới cổng đã bị bảo vệ chặn lại:

- Đây cháu, đây là chỗ làm việc chứ ko phải chỗ muốn ra thì ra muốn vào thì vào đâu!

Cô gái nhún mày ko hài lòng, đôi môi khẽ mấp máy:

- Sao tôi ko vào được?

- Vì đây là chỗ làm việc! Cô hiểu chứ?__ bảo vệ hơi bực mình__ Lẽ ra bây giờ cô đang ở trường học chứ? Trông cô trẻ vậy mà!

Cô gái đứng yên một lúc lâu suy nghĩ rồi nhàn nhạt trả lời:

- Tôi tốt nghiệp rồi. Đến đây xin việc.

Bảo vệ tỏ vẻ ko tin:

- Cô tốt nghiệp rồi? Nhưng cô làm gì có hồ sơ xin việc đâu?

- Hồ sơ tôi gửi rồi. Đến nhận việc thôi__ cô gái vẫn thản nhiên lạnh lùng nói, ko phát giác một chút sơ hở lỗi lầm nào.

- Vậy hả__ bảo vệ vẫn tỏ ra ngờ vực nhìn cô gái.

- Được rồi. Tránh xa cho tôi vô!

Nói xong cô gái lách người đi vào trong bỏ lại cái tượng đứng ngoài. Rút điện thoại ra, cô gái chờ bên kia nhận máy rồi lạnh giọng nói:

- Thư kí Elly, phòng tiếp tân, 10 phút!

Nói xong cô gái cúp máy ngay lập tức và bước vào phòng tiếp tân. Có nhiều tiếng xì xào nổi lên:

- Ai vậy? Trông kiêu quá!__ nhân viên 1 nhận xét.

- Cô là ai? Sao lại ở đây? Có hẹn trước với ai ko?__ nhân viên 2 kênh mặt lên hỏi cô gái.

Cô gái sầm mặt. Có loại nhân viên như vậy ở công ty ư?

- Tôi là ai ko quan trọng. Ko cần biết vì sao tôi ở đây. Tôi cũng ko hề có hẹn với ai cả__ cô gái nhẫn nại trả lời từng câu hỏi, giọng ko lấy chút biến đổi.

- Hahahaha! Cô nghĩ Pink là gì mà ngang nhiên như chốn ko người vậy? Hay muốn gặp phó giám đốc mà đến đây? Rất tiếc cô ko có cửa đâu__ nhân viên 2 tiếp tục kênh kiệu nói, tràn đầy ý mỉa mai.

- Phó giám đốc? Kang In?__ cô gái hơi bất ngờ nói. Ko ngờ lũ nhân viên này có trí tưởng tượng lớn thật.

- Chứ còn ai vô đây nữa?__ nhân viên 2 tức giận__ Ai cho cô gọi hần tên phó giám đốc ra thế hả?

- Ai đang nhắc tới tôi thế?__ một tiếng nói từ thang máy vọng ra, mang ít nhiều khó chịu.

Cô gái và nhân viên quay ngoắt đầu lại. Trong thang máy là một chàng trai khoảng 22-23 tuổi, gương mặt sắc nét, ngũ quan hoàn hảo, đáng người chuẩn, cao ráo bước ra. Nhân viên tất thấy đều cúi chào và hơi chút run sợ:

- Kính chào phó giám đốc!

Cô gái đứng đó nhìn phó giám đốc. Cô cảm thấy khá quen người này. Cô đã coi ảnh người này và đã thấy rất quen. Nay còn quen hơn.

- Kang In?__ cô hơi thắc mắc chàng trai này. Hình như đã có lần cô gặp ngoài đời.

Chàng trai tên Kang In xoay người về hướng cô, đột nhiên giật mình và cảm thấy vui mừng:

- Nguyễn Bảo Nhi, là em hả? Em về VN rồi cơ mà?

Là nó. Nó là cô gái chưa biết danh tính mà nhân viên thắc mắc. Nó nhúu mày, thắc mắc:

- Kang In... Hình như tôi có biết anh ngoài đời chứ ko phải trong ảnh. Tại sao anh biết tôi?

- Quên rồi hả?__ Kang In bật cười__ Anh là Kang In học trên lớp em một khoá đó. Anh đã từng tỏ tình với em... Ko nhớ sao?

- À... Em nhớ rồi__ nó nhàn nhạt nói__ hình như hôm đó anh còn bị Ana chửi cho té khói vì can tội giẫm lên giày cao gót thì phải?

- Em vẫn như ngày xưa nhỉ? Lạnh lùng, vô cảm__ Kang In nhăn mặt__ Mà em toàn nhớ những cái xấu của con trai bọn anh vậy nhỉ? Mấy vụ tỏ tình hoành tráng nhất quả đất thì em lại ko hề bổ sung vào bộ não tạo nào. Chán thật! Em như bị đứt dây cảm xúc ý!

Nó vẫn thản nhiên ko chút cảm xúc, ngắn gọn nói khiến Kang In muốn bật ngửa:

- Anh bây giờ mới biết hả?

- Trời ơi! Xỉu mất!

Nhân viên từ nãy tới giờ hoá tượng. Gì mà tỏ tình? Gì mà màn tỏ tình hoành tráng nhất quả đất? Cái gì là đứt dây tình cảm? Họ quen biết nhau?

- Mà... Em tới đây làm gì?__ Kang In đổi chủ đề, hỏi nó.

- À, em...

- Thưa tổng giám đốc tôi đã tới!__ Thư kí Elly từ thang máy vội vàng chạy tới__ giám đốc tới lâu chưa ạ?__ quay sang Kang In__ Chào phó giám đốc!

- 9 phút 52s__ nó nhìn đồng hồ, lạnh giọng__ được rồi, Elly cô chuẩn bị họp công ty đi. Phải xử lý hết vụ này.

- Dạ. Tôi biết rồi, thưa tổng giám đốc!

Thư kí đi mất. Nó quay lại nhìn đám tượng đang mất chữ O mềm chữ A, thấy buồn cười lắm nhưng ko thể cười, đành đổi sang giọng lạnh lùng run sợ:

- Mấy người này sao vậy? Ko nghe thấy hả?

- Tổng... Tổng giám đốc... Là... Là em hả?__ Kang In lắp bắp, nhìn nó.

- Đúng! Chuyện này nói sau. Bây giờ đi chuẩn bị họp giải thích cho tôi vụ ăn cắp tài liệu vừa rồi__ nó nói xong bỏ đi để lại cơn gió lạnh thổi vù vù vào mấy người kia.

- Tổng... Tổng giám đốc... Là Nguyễn Bảo Nhi sao? Một trong Nhị công chúa tài năng?!? Trong phòng họp lúc này phải phát biểu một câu rằng đây là một nhà bằng bằng chứ ko phải là nhà bình thường. Ai cũng toát mồ hôi lạnh khi nhìn thấy vị chủ tịch cũng như vị tổng giám đốc đáng quý này. Nó chỉ ngồi im lấy tay gõ gõ lên bàn, tạo thành những tiếng âm thanh khô khốc. Y như một cuộc tra tấn tinh thần vậy. Mọi người đều thầm kêu than xin chấm dứt cái kiểu đe người khủng khiếp này. Thà rằng quát mắng ầm ĩ còn đỡ hơn bây giờ. Ngay cả ngài Kang In đáng quý của chúng ta cũng đang trong hiện trạng đông cứng ko dám ho he gì. Cuối cùng nó cũng

"nhân từ

" mở miệng nói nhưng đều làm tắt cả rừng mình:

- Nói! Tại sao lại như vậy? Phó giám đốc Kang, anh giải thích cho tôi!

Kang In ớn lạnh. Tuy là người đã từng quen biết với nó nhưng anh ko ngờ rằng nó lại lạnh lùng và đáng sợ như vậy:

- Thưa... Thưa chủ tịch...

- Gọi tôi là Tổng giám đốc__ nó cắt ngang__ những lúc này ko dùng đến chức danh chủ tịch điều hành công việc. Phó giám đốc Kang, chẳng nhẽ anh mới làm việc ở đây có hai tháng nên ko biết quy củ?

- Xin... Xin lỗi Tổng giám đốc__ Kang In hơi run run trước khí thế của nó, nhưng rồi vẫn cố gắng bình tĩnh tới đa để báo cáo công việc__ Về việc tài liệu quan trọng bị rớt vào công ty đối thủ, đó là do mạng của công ty đã bị phá mật khẩu bảo vệ. Có lẽ đó là do người làm trong công ty phá. Hơn nữa, người đó rất rành về vấn đề này.

- Hacker?__ nó nhú mày__ Điều tra cận kề cho tôi. 3 ngày, đúng giờ này ba ngày sau mấy người phải điều tra xong cho tôi. Ko mấy người tự biết hậu quả.

- Vâng, thưa Tổng giám đốc__ Kang In thở phào, cung kính.

- Tăng ca làm bản tài liệu mới cho tôi. Hoàn thành trước một tuần, nhớ đó!

- Vâng!_ người trong phòng họp đồng thanh.

Nó đứng dậy kết thúc cuộc họp. Mọi người đứng dậy theo. Nó nhớ ra điều gì đó, dành mở miệng nói tiếp, mang một chút đe dọa:

- Còn nữa. Cấm ko được tiết lộ chuyện tôi trở về. Nói với tất cả nhân viên khác nữa. Nếu ko...

Mọi người lạnh xương sống, ko tự chủ mà gật đầu. Hài lòng, nó nói tiếp:

- Và... Thay toàn bộ nhân viên tiếp tân cho tôi. Thái độ như thế ko thể chấp nhận được!

Gật đầu tập 2.

Nó rời khỏi phòng là lúc toàn bộ nhân viên thở mạnh một tiếng, nghĩ lại mà rợn người. Ko ngờ một cô gái mới có tầm 16, 17 tuổi mà sức sát thương lớn đến vậy. Thế này thì ko chết vì bệnh tật thì cũng chết vì khủng bố tinh thần mất!

Nó về biệt thự nhà mình ở Mĩ. Nó khá nhỏ so với căn biệt thự ở VN. Nhưng nó lại thích căn biệt thự này. Đập vào mắt khi bước vào cổng là Hoa hồng đen và xanh xếp xen kẽ với nhau. Cây phong lan rất quý được xếp thành một hàng treo cao dọc đường đi. Căn biệt thự màu trắng tương phản với màu hoa ko gây chói mắt mà rất hài hoà với nhau.

Phòng khách bên trong là một trong những khu vực kiến trúc đẹp nhất biệt thự. Đồ đạc trong này chủ yếu là bằng pha lê và thủy tinh. Bật đèn lên, tất cả đều lung linh đến lạ kì. Nó bước nhẹ lên căn phòng luôn luôn chỉ hai màu: đen và trắng.

Nhấc chân tới giường, nó nằm phịch xuống. Quá mệt mỏi! Vừa tới Mĩ là nó lao đầu vào công ty giải quyết công việc. Cũng là để muốn hình ảnh một ai đó tránh xa mọi suy nghĩ trong đầu. Một người mà ai cũng biết là ai...

Một giọt nước khẽ rơi ra trôi theo gò má bé nhỏ. Tim nó vỡ vụn. Thà rằng nó ko thừa nhận tình cảm của mình, cứ mặc nó lặng lẽ trong đáy trái tim... Như vậy có lẽ tốt hơn chăng?

~

Một nơi xa nào đó, có người vẫn đang chơi đùa với một cô bé mà vẫn chưa biết gì. Chỉ thấy... Trong lồng ngực chợt nhói lên rất đau...

Mặc dù...

Ko biết người con gái mình yêu đang cách mình rất xa...

Và giọt nước đó tràn trên khoé mắt cô ấy...

Khóc thầm...

Yên lặng...

~end chap 17~

23. Chương 18 - 1

Chap 18 (chap cuối)

Ba năm sau...

Trong văn phòng giám đốc tập đoàn Pink.

- Anh hai, chuyện này là thế nào?_ một cô gái tầm 20 tuổi khuôn mặt tức giận, đập tờ báo xuống nhìn chàng trai bên cạnh

Chàng trai cười cười, tay vẫn đang nhâm nhi tách cà phê nhàn nhã trên ghế salong, chờ cơn tức của cô gái qua đi mới cất giọng nói:

- Anh chỉ muốn tốt cho em thôi. Em ko thấy vậy sao?

Cô gái vẫn lườm lườm chàng trai đang cực kì thoải mái ấy, trong bụng một cục tức:

- Tốt? Anh nghĩ vậy sao? Tốt mà thông báo cho cả thế giới này biết em là chủ tịch Pink và em đã quay lại điều hành ư? Hả?

Đến lúc này chàng trai thu lại vẻ nhàn nhã lúc trước, nhíu mày nói với cô gái, giọng mang đầy vẻ tức giận:

- Thế em nghĩ định giấu tới bao giờ nữa? Một năm, mười năm hay cả đời? Em ko thể trốn tránh bất cứ điều gì mà phải đối mặt với chính nó chứ! Điều em thật sự muốn giấu là điều gì đây, Băng Băng?

Nó- Nguyễn Hàn Băng Băng đang tức giận bỗng nhiên sầm mặt xuống, vẻ hoảng loạn hiện rõ trên đôi mắt. Điều đó ko qua khỏi mắt anh, Quân liền tiếp tục công kích nó:

- Em xem em hiện tại mình như thế nào đi! Ba năm nay em như một cái máy ko cảm xúc, chỉ biết công việc và công việc thôi! Em tự coi mình là cái gì vậy Băng Băng? Là con người hay rôbốt biết nói và hành động theo ý mình? Ba năm nay hai nhìn em như vậy quá đủ rồi!_ hít một hơi dài, Quân nói tiếp_ Ngay chuyện trở về Mĩ và làm việc em lại ko nói cho ai biết, kể cả cô bạn Ana thân nhất của em và người đang rất y... À ko, Minh Tuấn. Em có biết họ rất lo cho em ko? Ko thư từ, ko email, ko lấy một cuộc gọi tới. Em có nghĩ tới cảm xúc của mọi người ko hả?!?

Nó vốn rất hoảng loạn, bây giờ lại nhắc cái tên

”Minh Tuấn

” khiến nó càng hoảng loạn hơn. Ở trước mặt anh hai của mình, nó ko kiềm chế được cảm xúc mà cứ thể hiện hết ra. Bề ngoài, nó là một con người mạnh mẽ nhưng thực chất nó có một tâm hồn rất yếu đuối, cần sự bảo bọc che chở mà thôi.

Nó hơi lắp bắp nói với Quân, tinh thần ko hề tốt chút nào:

- Em... Ko có chuyện gì giấu mọi người cả. Chỉ là...

- Chỉ là sao?_ Quân hỏi ngược lại pha chút bực tức.

- Ko, ko. Chỉ là... Em muốn tự lập ko liên quan tới ai thôi_ nó ngoái đầu ra chỗ khác, ko dám nhìn thẳng vào mắt Quân.

- Vậy sao?_ Quân cười khẩy_ Em nghĩ với lý do đó hai sẽ tin lời em hả? Em đã tự lập và sống từ năm 11 tuổi rồi đó thôi. Thành lập Pink cùng với Ana và đưa nó trở thành tập đoàn rất lớn mạnh như...

- JS_ nó cười nhạt cắt ngang lời Quân_ từ khi thành lập công ty, thực ra Pink lúc đầu phải dưới sự bảo hộ của JS mới tồn tại được. Mặc dù ko nói nhưng em hiểu tất cả. Họ ko nói với em vì biết em sẽ từ chối nhận sự giúp đỡ. Chỉ vậy thôi!

- Cho dù là thế đi_ Quân hạ giọng, nhưng rồi cứng miệng nói tiếp_ Nhưng chỉ nhờ sự bảo hộ đó làm sao công ty phát triển như ngày nay chứ? Em có suy nghĩ điều đó ko?

- Tất nhiên là có_ nó nhàn nhạt thở dài_ Đúng!

- Thì vậy_ Quân trầm giọng nói tiếp_ Đó ko phải là lý do em trốn tránh.

- Em...

Cốc cốc cốc!

- Ai đó? Vào đi_ nó trở lại vẻ mặt băng giá và giọng nói lạnh lùng nghiêm túc khiến người khác phải rùng mình ớn lạnh.

- Là tôi, thưa chủ tịch__ thư kí bước vào, mặt lấm tấm mồ hôi do sự ảnh hưởng của câu nói của nó__ Tôi muốn báo cáo lịch làm việc ngày hôm nay và đặc biệt là chúng ta có họp của hội đồng ban quản trị. Tôi...

- Được rồi. Cô ra ngoài đi!__ nó cắt ngang lời thư kí__ mang cho tôi lịch đây là được.

- Vâng__ thư kí cúi đầu rồi vội vã đi ra ngoài. Thà ở địa ngục còn tốt hơn ở đây nữa. Ko khí trong này như muốn đè chết sinh mạng bé nhỏ của cô vậy.

Quân nhìn thấy vậy cũng chỉ biết thở dài.

" Nguyễn Hàn Bằng Bằng, bao giờ em mới thoát khỏi cái vỏ bọc này đây? Lạnh lùng... Khó đoán... Đâu phải em chứ?

" Nó trở lại về nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi và rất nhiều những điều ngoài ý muốn. Nó vốn chưa chuẩn bị bất cứ thứ gì cho sự xuất hiện của mình với toàn thể những người trong giới kinh doanh. Sở dĩ, ngoài lý do nó muốn giấu ra, nó ko muốn lộ diện vì còn rất ghét tiệc tùng với các công ty làm ăn. Nó ghét sự hào nhoáng của nó. Họ chỉ cố lấy lòng những công ty lớn để trục lợi cho công ty của chính mình mà thôi. Thật giả tạo!

Tiếng chuông biệt thự vang lên đánh thức suy nghĩ của nó. Nó hơi nhú mày kì lạ. Giờ này ai gọi cửa chứ? Rất ít người biết được nhà nó cơ mà? Nhưng rồi nó cũng đứng dậy đi ra cổng.

- Xin hỏi là...

Chưa kịp dứt câu, nó đã bị một thân ảnh tới ôm chặt mình, kèm theo tiếng nức nỡ:

- Bằng Bằng... Bà đi... đâu suốt ba năm qua vậy hả? Bà có biết... tôi lo lắng lắm ko? Sao bà ko gọi cho tui lấy một cuộc gọi? Ko có lấy một cái nhắn tin bảo bà ko sao? Rốt cuộc bà có coi tui là bạn của bà ko hả? Sáu, bảy năm nay bà nghĩ tui là ai hả? BĂNG BĂNG!!!

Nó rất bối rối nhìn trân trân vào thân ảnh đang ôm mình khóc thảm thiết đó. Cuối cùng, nó chỉ có thể cất nhẹ một tiếng, giọng man mác buồn:

- Ana, xin lỗi.

Ana nghe xong, vội đẩy nó ra và hét lên:

- XIN LỖI? BÀ TUỞNG MỘT CÂU XIN LỖI LÀ XONG SAO? BỌN TUI TÌM BÀ RÒNG RÃ SUỐT BA NĂM MÀ BÂY GIỜ CHỈ ĐỔI LẠI ĐƯỢC MỘT CÂU XIN LỖI CỦA BÀ THÔI HẢ? BÀ QUÁ ĐÁNG CŨNG PHẢI CÓ MỨC ĐỘ THÔI CHỨ!

Nó thất thần. Nó đã vô tâm như vậy thật sao? Nó đã bỏ mặc bạn bè mà chỉ nghĩ tới chính mình, ko hề quan tâm tới cảm nhận của người khác. Nhìn cô bạn Ana đang khóc mà nó thấy tự khinh chính bản thân mình. Khoé mắt rớt ra một giọt nước khe trôi theo gương mặt nó và

rơi xuống tạo thành một tiếng

"tách

" rất nhỏ trên mặt đất. Nó nghẹn giọng, cảm thấy khó nói hơn bao giờ hết:

- Tui... Xin lỗi... Tui có lỗi với bà... Tui ko biết. Ana lại một lần nữa chạy tới ôm nó và khóc. Nhưng khác một điều là nó cũng khóc theo mặc dù ko ra tiếng, cần môi nhìn cô bạn có thể khóc thoải mái trong vòng ôm của mình ko chút do dự. Đôi lúc, nó cũng muốn được khóc như thế...

5 phút...

10 phút...

15 phút...

- Được rồi, đừng khóc nữa. Mau vào nhà đi__ nó đỡ Ana__ ko là tứ đi nữa bây giờ. (dở hay dở đây)

Nghe thấy câu nó đi thì Ana vội nín khóc, gạt đầu lia lịa rồi theo nó vào nhà. Ngồi xuống ghế trong phòng khách, nó im lặng một lúc lâu mới nói:

- Ana, bà bây giờ có thể hỏi tui mọi điều. Nhưng sẽ có một số câu tui ko thể... trả lời bà được...
- Tui biết rồi_ Ana nói nhỏ_ Ba năm nay... Bà ở đâu?
- Ở đây_ nó thần nhiên nói_ làm việc ở đây luôn.
- Tui ko đùa_ Ana cau có_ Bà đâu có ở đây. Tui tìm hiểu rồi mà! - Ko hề đùa và cũng ko muốn đùa_ nó nhàn nhạt nói, tay cầm cốc trà_ Tui có cho phép ai nói đâu mà họ dám hó hé. Mất việc như chơi!
- Bà...!_ Ana định nhảy dựng lên, nhưng rồi cũng bình tĩnh lại_ Câu tiếp theo... Tại sao bà đi mà ko nói cho ai biết? Muốn đi cũng phải nói chứ?
- Tui có nói!_ nó nhún vai, nhìn bộ mặt ngơ ngác con nai vàng của bạn mình ý hỏi ai thì nó suýt phì cười_ Anh hai! Về sau còn có papa của tui nữa!
- C.á.i... G.ì_ Ana diên tiết_ thế mà cũng nói cho được hả?
- Bà hỏi thế nào tui trả lời vậy_ bình thường như cân đường hộp sữa (=.=
-)

- Ok ok! Câu tiếp theo_ Ana tức đến run hết đôi vai, tự nhủ cố nhịn, rồi sắc giọng bắt đầu trầm xuống, hơi lấp lửng_ Lý do... tại sao cậu bỏ đi... trong ba năm qua? Nó im lặng ko trả lời. Cái vẻ mặt khá thoải mái của nó lúc nãy bây giờ đã biến sắc thành gương mặt tối tăm và mang cái gì đó rất u buồn. Nhưng chỉ thoáng qua trong vài giây, sắc mặt của nó trở lại vẻ bình thường.

- Câu này... Cho phép ko trả lời_ nó hơi lạnh giọng pha chút buồn bã.

Ana thấy rất khó hiểu nhưng cũng ko muốn nó buồn nên cũng đành cho qua.

"Làm sao tui nói cho bà biết được. Lý do đó... Là hấn... Minh Tuấn... Tui thích hấn... Nhưng hấn đã thích người khác... Một cô bé rất dễ thương... Tui phải quên hấn... Muốn trốn tránh hấn... Vì thế, tui đã biến mất để quên hấn... Nhưng ba năm nay... Tui vẫn chưa thể thoát được cái hình ảnh hấn trong đầu mình. Tuy vậy, tui cũng sắp đối diện với hấn rồi... Đến đâu thì đến...

"

- Được rồi! Câu cuối cùng... Mấy năm vừa rồi, bà cảm thấy mình như thế nào? Vui? Buồn? Cô đơn? Mệt mỏi? Câu hỏi khiến nó bần thần suy nghĩ. Cảm giác thế nào ư? Là thế nào?

- Câu này... Mạn phép ko trả lời_ nó nhàn nhạt lên tiếng, nhanh chóng đổi chủ đề_ Ana, Key và Ken sao rồi? Ana vẫn mãi suy nghĩ về câu nói của nó mà ko trả lời. Nó có nói điều gì khó hiểu đâu? Thật là...

- Ana! Ana!

- À, hử?_ Ana giờ mới định thần lại, ngơ ngơ mặt lên ý hỏi nó.

Nó đành thở dài nhắc lại câu và nhân tiện bổ sung:

- Key và Ken đâu? Họ thường hay đi cùng bà cơ mà? Sao qua bà qua Mĩ ko thấy mặt họ? Và còn..._ nó lấp lửng nhưng rồi lại bỏ qua_ À thôi hết rồi!

- Ủm..._ Ana vẫn chưa chú ý lắm_ Key à... Cậu ta đi lưu diễn bên Hàn ko được về lúc này nên chưa thấy mặt. Nếu ko thì bà biết rồi đó. Còn ông xã mình..._ nhận ra mình nói hớ, cô vội sửa lại_ À nhầm Ken thì nói đang bận gì đó nên chưa thể tới. Hi. - Ủm. Ông xã?... nó mặc kệ những câu Ana nói, để ý mỗi từ

"ông xã

" mà Ana vừa phát biểu_ Từ khi nào tên Ken làm chồng bà rồi vậy?

- O... À... Thì... Thì gọi vậy thôi... Có... Có cái gì đâu!_ Ana cảm thấy sắp nguy hiểm, nhích người ra sát thành ghế.

Nó đột nhiên nhếch mép cười nham hiểm khiến Ana rùng mình méo mặt. Trở lại vẻ bình thường, nó nhắm mắt uống trà rồi nói giọng khó hiểu:

- Vậy hả? Thế sao lấp bắp như gà mái đẻ vậy? Ko khai thì tui sẽ nói bí mật của bà.

- Bí mật gì? Tui chả có bí mật gì hết á!_ Ana ghé mắt lên nhìn... trần nhà.

- Thế sao? Chuyện hôn ước... hơn ba năm trước thế nào? Muốn tui nói ko?

- Bà cứ việc nói_ Ana cười

”chối loá

”_ tui ko cấm.

Nó nhìn thấy nghi nghi. Suy tính một hồi, nó tiếp tục

”sự nghiệp

”

- Uầy! Chà chà. Vậy thì nên khẩn trương lên mới được. Mai mình gọi điện_ nó vẫn nhìn Ana kích động. -
Mời! Alô bây giờ cũng được_ Ana bây giờ ko để ý tới nguy hiểm cận kề trước mặt, vẫn sung sướng nói chơi nó.

- Sao vậy?_ nó cười nửa miệng chơi câu cuối cùng_ Tên Ken... Tên đó biết hả?

- Ko những rất biết mà anh ấy chính là vị hôn phu..._ nói tới đây Ana bịt miệng lại. Ôi trời ơi!

Nó bây giờ thu lại vẻ mặt cực độ của mình nhưng giọng nói thì lại vô cùng gian:

- Ồ! Thế mà dám giấu tui! Thì ra hôn phu đó là Ken. Ồ! Ồ!

- Á trời ơi sao tôi lại ngu thế này! Bị con bạn này chưa đánh đã khai! Huhu_ Ana kêu than ầm ĩ.

- Thôi ko trêu bà nữa_ nó quay lại bộ mặt thường ngày_ im dùm tui cái đi!

- Được rồi. Ko chơi nữa. Khai rồi đành chịu vậy.

Im lặng.

- Nè Băng Băng_ Ana như nghĩ ra điều gì, ngập ngừng hỏi_ Bà... Có về VN nữa ko?

- Về VN?_ nó thoáng buồn_ về làm gì chứ? - VN là quê hương của bà mà. Sao lại hỏi thế chứ? Hơn nữa, chúng ta có nhiều người quen ở đó mà. Chồng tớ, papa ruột, anh Quân, pama nuôi, nhóc Lâm, Key, Minh Tuấn và em gái cậu ấy nữa chứ!_ Ana hào hứng.

- Em gái Minh Tuấn?_ nó khó hiểu_ hẳn có em gái?

- Ừ! Cô bé xinh lắm! Lại dễ thương nữa! Bà muốn coi ko?

- Cho tui coi ảnh xem giống hẳn ko.

Nó nhìn vào điện thoại của Ana và... Đùng! Sấm chớp nổ ra trên đầu nó. Là cô bé lúc trước tới tìm hẳn. Đó là em gái hẳn ư? Ko phải là người hẳn yêu?

- Là... Em gái... Minh Tuấn... Thật sao?

- Đúng mà. Đâu nhầm được_ Ana nhìn nó khó hiểu.

- Tui... Biết rồi... Thôi tui lên phòng đây_ nó đi lên phòng một cách khó khăn.

- Khoan đã_ Ana gọi với lại_ Bà sẽ về VN chứ?

Nó ko trả lời mà gật nhẹ đầu. Ko hiểu sao lúc này nó lại gật đầu lúc này nữa. Nó đã quyết tâm ko về đó nữa rồi mà?

” Mình đã hiểu nhầm hẳn ư? Cô bé đó là em gái? Haha. Thật nực cười. Mình đã ra đi chỉ vì nghĩ em gái hẳn là người hẳn yêu như thế này? Băng Băng, cũng có lúc mi lại có thể suy nghĩ rất nông cạn vậy sao. Nực cười! Thật sự mi rất nực cười.

”

Nó nằm xuống giường ngủ quên mất. Gương mặt nó lúc này thật thanh thản.

.
. .

Cốc cốc cốc!

- Bắng Bắng dậy đi! Về VN thôi! Bắng Bắng!

Nó nhăn mày tỉnh dậy. Ana vừa phát biểu câu gì cơ? Nó mở cửa, giọng bực mình:

- Gì cơ? Ai về VN?

Rầm! Ana té xỉu. Cố ko để cho cơn tức của mình bộc phát đến phát điên, cô gằm gừ:

- Đừng giả nai. Hôm nay bà đồng ý cùng tui về VN rồi đó thôi. Cấm chối cãi!

- Hở? Bao giờ?

- Bà muốn tôi oánh chết bà hả? CỐ-ĐI-KHÔNG-ĐỂ-TUI-BIẾT-ĐƯỜNG!

- Rồi! Đi thì đi!

~

24. Chương 18 - End

- Bắng Bắng về rồi Minh Tuấn!_ một chàng trai mang khuôn mặt lãng tử đang chạy học tốc vào văn phòng Tổng giám đốc ko thèm gõ cửa.

Hắn đang ngồi trên ghế xem tài liệu nghe tên Ken nói lập tức bật dậy muốn đi tìm nó nhưng cố kiềm mình ngồi lại xuống ghế nói, giọng pha chút tức giận:

- Con nhỏ đó về thì sao? Bỏ đi ko nói tiếng nào giờ muốn tớ đi tìm cô ta hả? Ko đời nào!

Ken bó tay trước sự cứng đầu của thằng bạn. Nghĩ một lúc chưa ra kế sách, Ken đành chuồn ra ngoài gọi điện nhờ sự giúp đỡ của bà vợ quáի chiêu.

- Alu, bà xā yêu đó hả? Ông xā nhờ bà xā chút!

” ...

”

- Ủ. Có cách nào ko bà xā

” ...

”

- Ủa cách đó được ko? Ngộ nhỡ...

” ...

”

- Bà xā đừng mắng ông xā chứ. Vậy để ông xā thử!

” ...

”

- Hêhê! Cứ tin tưởng ông xã chứ! Bye bà xã! Chụt! (sặc)

Ken trở lại phòng như ko có chuyện gì xảy ra. Chừng 5 phút sau, điện thoại di động của Ken có cuộc gọi tới. - Alô, chuyện gì vậy bà xã?

” ...

”

- CÁI GÌ? Ko đùa chứ?_ Ken hét to làm hấn đang ngồi yên trên ghế cũng phải suýt bật ngửa_ Ko thể tin được. Ông xã tới ngay!

- Chuyện gì thế Ken?_ hấn vuốt ngực bình tĩnh lại, hỏi Ken.

- Gay.. Gay rồi! Băng Băng...

- Nhỏ đó làm sao?_ hấn đứng phắt dậy, tay đập xuống bàn.

- Băng... Băng Băng... Ana thấy Băng Băng... Ôm một thằng con trai rất thắm thiết... Lại còn cười nói nữa... Nhưng....

Chưa kịp nói, hấn đã chạy mất tiêu để Ken ở lại ngơ ngác: - Tên này! Đã nói xong đâu mà..._ nhưng ngay sau đó lại hí hửng gọi cho Ana_ Nhiệm vụ hoàn thành thưa bà xã! Đi thôi!

~

Hấn đang phóng xe rất nhanh khiến cái gì chỉ cần sát gần chiếc xe này là có thể vĩnh dự đi đàm đạo với Diêm Vương ngay lập tức. Tới cổng biệt thự nhà Nguyễn Hàn, hấn bắt gặp một đôi trai gái đang nói chuyện và cười đùa với nhau khiến hấn muốn bấm vằm ra ngay lập tức. Phanh xe tới sát gần khiến cặp đôi này quay ngoắt vào hấn:

- O, Tên đáng ghét... Sao anh lại ở đây?_ nó bất ngờ nhìn hấn_ sao trông anh hằm hằm vậy? Bị bệnh hả?

- Đi theo tôi!_ hấn gằn giọng.

- Nhưng còn anh ấy..._ nó nín lại, nhìn vào chàng trai đang đứng hình_ Tôi đang bận mà tên đáng ghét!

- Cái gì?_ hấn gằn giọng_ cô mau đi theo tôi!

- Tên đáng ghét! Sao Anh cứ thích làm theo ý mình vậy hả?_ nó bực mình cổ rút cánh tay đã bị bóp chặt đến đỏ ửng của mình lên khỏi tay hấn_ Buông ra! - Tôi ko buông! Đi theo tôi!

Hấn kéo tay và nhét nó vào xe phóng đi. Chàng trai thất thần nhìn chiếc xe mất hút dần mà lòng ghen đắng:

”Chúc em hạnh phúc, Bảo Nhi... Ko, Băng Băng... Kang In này sẽ luôn theo dõi em... mãi mãi...

”

Lại nhắc tới nó và hấn. Hấn đang lao xe với tốc độ rất điên cuồng. Nó kêu hấn chậm lại ko sẽ gây nguy hiểm. Vậy mà hấn đâu thèm nghe!

Chiếc xe dừng lại chỗ cánh đồng Bồ công anh trước kia bốn bọn nó đã từng tới chơi. Y như cũ, hấn lại cầm tay nó kéo phắt đi ra giữa cánh đồng rộng lớn. Hấn buông tay ra, nhưng rồi lại nắm chặt đôi vai của nó, cúi đầu nhìn nó đang bất ngờ và gần như gằm lên:

- Nói! Cậu giải thích đi! Anh ta là ai? Tại sao cậu lại nói cười với anh ta?

Nó nhăn mặt vì đôi vai bị bóp chặt. Nhìn thẳng vào hấn, nó cười mỉa:

- Anh ta là ai tại sao tôi phải giải thích với anh? Nực cười!

- Mau nói đi!_ hấn tím mặt_ anh ta là gì của cô? - Hahaha!_ nó cười lớn_ Tại sao? Anh là gì của tôi mà tra khảo tôi chứ? Anh...

Nó chưa kịp nói xong, miệng nó đã bị bịt kín lại. Hấn hôn nó! Nó muốn chống cự, nhưng đã bị hấn giữ rất chặt. Dần dần mất kiểm soát, mắt nó cũng nhắm lại và cuốn theo nụ hôn ngọt ngào...

.
.
.
- Tôi thích cô!_ hấn nhìn thẳng vào nó, ánh mắt kiên định như muốn xuyên thủng con người, khiến tim nó rung lên từng đợt.

Nó cúi đầu xuống tránh ánh nhìn đó, khoé mắt rơi dần những giọt lệ long lanh như pha lê. Hấn lấy tay ngừng đầu nó lên, thấy nó đang khóc thì rất hoảng hốt:

- Tôi... Tôi xin lỗi! Lẽ ra tôi ko nên như vậy! Tôi xin lỗi!

- Ngốc!_ nó phì cười trong khi giọt nước mắt vẫn đang rơi.

- Hả?_ hấn nghệt mặt nhìn nó.

- Ngốc! Ko sao cả!_ nó vẫn cười_ chỉ vì tôi vui quá thôi!

- Nghĩa là...? .

.
.
- Minh Tuấn, tôi... cũng... Thích anh!_ nó ngập ngừng nói, trên môi vẫn ko thiếu nụ cười.

Hấn tim như ngừng đập vì quá vui mừng. Sợ mình nghe nhầm nên hấn lay lay nó hỏi lại:

- Thật... Thật ko? Tôi... Ko nghe nhầm chứ? Là sự thật phải ko?

- Anh ko nghe nhầm_ nó khẳng định_ nhưng... Tôi sẽ ko nhắc lại lần hai đâu.

- Ủm... Tôi biết rồi mà!

- Anh khác với mọi khi quá. Ai mà nhìn thấy anh như thế này chắc sụp đổ hình tượng trầm trọng!

- Vợ lo cho anh hả? Vậy thì anh phải cố giữ hình tượng để vợ ko phải xấu mặt mới được!

- Ai là vợ anh chứ! Đáng ghét!_ nó đỏ mặt, đánh vào ngực hấn.

- Thui đau chồng mà! Vợ gì ác thế!_ hấn cười đều.

- Đi chết đi!

- Hahaha!

...

- Minh Tuấn, anh im lặng chút!_ nó liếc nhìn xung quanh, ra hiệu với hấn.

- Chuyện gì vậy?_ hấn tới gần nó hỏi.

- Có chuyện vui! Nó nhếch mép cười đều khiến hấn phải rùng mình.

"Có người sắp chịu khổ rồi đây

" hấn lắc đầu tiếc thay cho số phận của người bị nó chơi.

Nó nắm tay hấn len lén tới gần một bụi cây. Nơi đó có vài con người đang tranh cãi nhau:

- Nè, ông xã tránh ra cho bà xã cái coi!

- Chật quá rồi bà xã. Tránh thêm chút nữa là bị phát hiện đó.

- Hai cái người này im lặng đi ko bị phát hiện bây giờ!_ một giọng nam lên tiếng phá tan vụ cãi nhau.

Hai người vừa choảng nhau xui xuống cổ ngó ra chỗ cánh đồng.

- Ó... Hai người đó đi đâu rồi?

- Hai người đó đang ở đây này!__ nó lạnh lùng nói từ đằng sau khiến
mấy người đang rình mò giật mình ngã bổ chửng ra đất.

- Ana, Ken, anh Quân, em gái, nhóc Lâm và tên kia__ hấn chỉ vào từng người__ Sao mấy người lại ở đây?

- O... À... Bọn tui...__ Ana lấp bắp rồi hướng về mấy người kia cầu cứu. - Ui giời! Bà chị, bọn này chỉ muốn
xem hai người

"tình củm

" một tí thôi mà!__ nhóc Lâm nhún vai rồi hoảng hốt trốn ra sau Ana khi thấy mặt nó đang tối dần__ Bà
chị bình tĩnh, bình tĩnh!

- Thế còn Kang In?__ nó di rời mục tiêu sang người mà hấn gọi là

"tên kia

" __ Sao anh ở đây?

Kang In ngồi dậy sau cú ngã, nghe nó hỏi thì thản nhiên đáp ko chút sợ hãi:

- Nhân vật trong câu chuyện này tại sao ko được coi tí thành quả nhỉ?

- Nè nè! Anh muốn chết cũng đừng có mà lôi chúng tôi chết chung chứ!__ Ken run rẩy khi thấy mặt hấn và
nó tối sầm lại.

- NÓI!__ nó và hấn cùng hét lên.

- À... Thì__ Kang In bắt đầu run run nhìn Quân cầu cứu.

Quân

"hành hiệp trượng nghĩa

" ra tay

"cứu giúp

" (>.<)>

- Có gì đâu! Ana lập kế hoạch cho thằng nhóc Minh Tuấn đánh ghen một trận. Ngoài hai nhân vật chính
ra thì Ana mượn luôn cả Kang In đang tìm em có việc thôi mà! Ken, Ana, Key cùng kêu lên đau khổ:

- Hại chết bọn em rồi anh Quân ơi!

- Bắ... Bắ Bắ, bà đừng xử bọn tui vội. Bà giải quyết vụ cãi nhau đằng kia giúp tui với. Ngày nào hai
đứa kia cũng cãi nhau ầm ầm nhức hết cả tai rồi!__ Ana chỉ tay vào hai người đang cãi nhau hăng say.

Nó nhìn theo tay Ana chỉ và gặp cảnh tượng rất vui: Hà Anh em gái hấn đang lấy tay ghè đầu nhóc Lâm.

- Hai đứa tiểu yêu tinh kia có thôi đánh nhau đi ko hả? Ở trường, ở lớp, ở nhà chưa đủ sao mà bây giờ vẫn
thế hả?__ hấn can đầu tiên, cúi gắt nhìn hai đứa.

- Tại tên Lâm đầu đất này chứ bộ!__ Hà Anh xụ mặt, ầm ức.

- Ai đầu đất hả con nhỏ đáng ghét kia! Ta đứng đầu bảng của trường cấp 3 đó nhá!__ nhóc Lâm ko vừa đấu
lại.

- Ai đáng ghét hả tên đầu đất!

- Ai đầu đất hả nhỏ đáng ghét!

- Cậu đó!

- Cô đúng hơn!

- STOP! Nó điên tiết hét lên khiến hai đứa im bật, cúi mặt xuống hối lỗi. Nó hài lòng nhìn bọn nó rồi quay
sang Ana cười nham hiểm, tay bẻ rốp rốp:

- Giờ thì xử được rồi chứ bạn Ana thân mến?
- Chạy thôi! Mau lên!_ Ana kêu toáng lên rồi cả bọn cùng chạy ra giữa cánh đồng Bò công anh rộng lớn.
- Đứng lại! Ko được chạy_ nó và hấn ko hện nhau mà cùng hét lên đuổi theo.
- Chạy nhanh lên! Chậm chân bị xử tử đó!
- Đứng lại!
- Á á á! Cứu tôi! Help me! Cặp đôi sát thủ!
- Đứng lại! Ko được chạy!
- Ngu gì đứng lại! Hahahaha!

Tiếng cười đùa theo làn gió vang rất xa... Xa mãi... Những bóng con người chạy nhảy trên cánh đồng rộng lớn trong ráng chiều như một bức tranh hoàn mỹ... Một bức tranh kí ức lưu giữ mãi mãi trong tim... Ko thể xoá mờ...

Hạnh phúc... Đôi khi chỉ có vậy...

Tình yêu thật sự... Nó ko hề xa vời... Chỉ cần cố gắng chờ đợi... Một kết thúc vui vẻ... Sẽ đến...

~ THE END~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-lanh-lung>